

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН ГОЛЕМИЯТ ЛОШ ВЪЛК

Част 9 от „Алекс Крос“

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 2005

chitanka.info

ПРОЛОГ

КРЪСТНИЦИТЕ

Из полицейските среди от Вашингтон до Ню Йорк, Лондон и Москва за Вълка се разказва историята за едно невероятно убийство. Никой не знае дали наистина е било извършено от Вълка. Но историята никога не бе официално опровергана и не се отличава от други подобни жестоки инциденти, обичайни за живота на руския гангстер.

В една неделна вечер, в началото на лятото, Вълка отишъл в един строго охраняван затвор във Флорънс, Колорадо. Подкупил когото било нужно на много високо ниво, за да се срещне с италианския мафиот дон Агустино Палумбо, известен с прякора Малкия Гюс. Преди посещението Вълка имал репутацията на импулсивен и понякога доста нетърпелив. Но въпреки това близо две години подготвял срещата с Малкия Гюс Палумбо.

Двамата с него се срещнали в строго охраняваната секция на затвора, където нюйоркският гангстер от седем години излежавал присъдата си. Целта на срещата била да се постигне споразумение за обединяването на фамилията на Палумбо от източното крайбрежие на Щатите с Червената мафия, създавайки по този начин най-могъщия и безмилостен престъпен синдикат в света. Подобно нещо не се бе случвало досега. Говори се, че Палумбо бил доста скептичен, но се съгласил на срещата само за да види дали руснакът ще успее да проникне в затвора във Флорънс, а след това безпрепятствено да се измъкне.

Още от самото начало на срещата Вълка се държал с подчертано уважение към шестдесет и шест годишния дон. Докато се ръкували, той склонил леко главата си и противно на репутацията си, изглеждал доста плах и стеснителен.

— Физически контакт не е разрешен — разнесъл се в стаята през интеркома гласът на капитана на охраната. Казвал се Лари Ладове и му били платени 75 000 долара, за да уреди срещата.

Вълка не му обърна внимание.

— Имайки предвид обстоятелствата, изглеждаш доста добре — обърна се той към Малкия Гюс.

Италианецът леко се усмихнал. Бил дребен, но тялото му — стегнато и мускулесто.

— Упражнявам се по три пъти всеки божи ден. Почти не пия алкохол, а когато това се случва, е само по мой избор. Храня се добре, а храната е също по мой вкус.

Вълка се усмихнал.

— От думите ти разбирам, че нямаш намерение да излежиш тук пълната си присъда.

— Можеш да се обзаложиш на това — разсмял се Палумбо. — Едновременно три доживотни присъди? Макар че по природа съм дисциплиниран и изпълнителен... Но кой може да бъде сигурен за бъдещето?

— Кой наистина? Някога избягах от гулаг в Арктика. „Бил съм в гулаг и ти си мислиш, че можеш да ме изплашиш?“, казах на едно ченге в Москва. Какво друго правиш тук, освен да се упражняваш и храниш здравословно?

— Опитвам се да се грижа за бизнеса си в Ню Йорк. Понякога играя шах с един болен луд в дъното на коридора. Работил е във ФБР.

— Кайл Крейг — рекъл Вълка. — Мислиш ли, че наистина е луд, както разправят?

— Да, напълно. И така, кажи ми, пахан^[1], как си представяш този съюз? Въпреки неблагоприятните в момента за мен обстоятелства, аз съм човек на дисциплината и внимателното планиране. А за теб съм чувал, че си безразсъден и импулсивен. Активен си, участваш дори в най-дребните операции — изнудване, проституция, откраднати коли... Как бихме могли да работим заедно?

Вълка се усмихнал сдържано, а после поклатил глава.

— Както казваш, аз съм активен. Но не съм безразсъден, нито импулсивен. Всичко е за пари, нали? Елегантни дрехи, скъпи коли и тем подобна богаташка показност. Ще ти издам една тайна, която никой не знае. Това ще те изненада и може би ще те убеди.

Вълка се навел напред. Прошепнал тайната си и очите на италианеца внезапно се разширили от страх. Със смайваща бързина

руснакът сграбчил главата на Малкия Гюс. Извил я силно и вратът на гангстера се прекършил с ясен и силен звук.

— Може би все пак съм малко безразсъден — измърморил Вълка. Сетне се обърнал към камерата в стаята и заговорил на капитан Ладове и останалите пазачи: — О, забравих, никакво докосване.

На следващата сутрин Агустино Палумбо бил намерен мъртъв в килията си. Почти всяка кост в тялото му била счупена. В московския подземен свят това символично убийство било известно като замочит^[2] — символизиращо пълната и абсолютна власт на нападателя. С него Вълка дръзко заявявал, че сега той е кръстникът.

[1] Гангстер, разбойник, главатар на банда (рус.). — Б.пр. ↑

[2] Замочить (рус.) — накусвам. — Б.р. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
СЛУЧАЯТ „БЯЛОТО МОМИЧЕ“

1.

Търговският център „Фипс Плаза“ в Атланта беше истински образец на крещящата претенциозност с подовете си от розов гранит, извитите стълби с бронзова украса, позлатеното обзавеждане в стил псевдоампир и блещукащите неонов светлини. Мъж и жена наблюдаваха мишената „мама“, докато излизаше от „Найктаун“, понесла под мишница кутии с маратонки и разни спортни дреболии за трите си дъщери.

— Много е готина. Разбирам защо Вълка я харесва. Напомня ми на Клаудия Шифър — отбеляза мъжът. — Забелязваш ли приликата?

— На теб всички ти приличат на Клаудия Шифър, Слава. Не я изпускай от поглед. Гледай да не изгубиш малката си готина Клаудия Шифър или Вълка ще те схруска за закуска.

Екипът по отвличанията, или Двойката, както го наричаха, беше облечен в скъпи дрехи и това му помагаше да остане незабелязан сред шикозната обстановка на „Фипс Плаза“ в Бъкхед, Атланта. В единнасет часа предобед тук не беше особено оживено и това можеше да се превърне в проблем.

Помогна им, че мишената им се движеше унесено в своя свят, потънала в дребнавата си припряност. Сновеше из секциите на „Гучи“, „Касуел-Маси“, „Найктаун“, после „Гепкидс“ и „Паризиен“, за да се види с личната си консултантка и основния си доставчик — Джина. И не обръщаше никакво внимание на хората около себе си. Пътюм се консултираше с малкия си бележник с кожена подвързия и с ловък и обигран маниер купуваше избелели джинси за Гуен, кожен пътен несесер за Брендан, шнорхели и маски за гмуркане „Найк“ за Мередит и Бриджит. Дори си записа час при фризьора си в „Картър-Барнс“.

Мишената имаше чар и даряваше с приятната си усмивка продавачите, които я посрещаха и изпращаха в безбройните магазини. Тя придържаше вратите за онези, които идваха след нея, дори и да са мъже. А те се спираха, за да благодарят на привлекателната блондинка. „Мама“ беше секси във всяко едно отношение, покриваща и най-високите стандарти за една американска жена от голям град. И

наистина приличаше на супермодела Клаудия Шифър. Тъкмо това щеше да я погуби.

Според професионалната ѝ характеристика, Елизабет Коноли бе майка на три деца. Беше се дипломирала в елитния колеж „Васар“, випуск 1987-а, по специалността, за която самата тя казваше: „Степен по история на изкуството на практика е без никаква стойност в реалния свят — какъвто и да е той, — но е извънредно скъпа за мен“. Преди да се омъжи, работи като репортер за „Уошингтън Поуст“ и за „Атланта Джърнъл-Конститушън“. Сега беше на тридесет и седем, макар че не изглеждаше на повече от трийсет.

През тази сутрин косата ѝ бе прибрана под кадифена барета, беше облечена с поло с къси ръкави, пуловер и тесни панталони, които подчертаваха стройните ѝ крака. Тя беше умна, религиозна — но в границите на разумното, — твърда и издръжлива, когато се налагаше, поне според характеристиката.

Е, много скоро щеше да ѝ се наложи да бъде твърда и издръжлива.

Госпожа Елизабет Коноли щеше да бъде отвлечена.

Тя беше купена и през тази сутрин навярно бе най-скъпата стока, която се предлагаше в магазините на „Фипс Плаза“.

Цената ѝ бе 150 000 долара.

2.

Лизи Коноли се чувстваше леко замаяна и се зачуди дали кръвната ѝ захар, която постоянно играеше, не се е качила отново.

Отбеляза си наум да си купи готварската книга на Трудис Стайлър — възхищаваше се на Трудис, която заедно със съпругата на Стинг бе една от учредителките на фондацията „Рейнфорест“. Лизи определено се съмняваше, че ще успее да изкара днешния ден, без да полудее като онова нещастно малко момиче от „Екзорсистът“. Линда Блеър, така се казваше актрисата, нали? О, но на кого му пукаше, какво значение изобщо имаха подобни незначителни неща?

Днес се очертаваше истинска лудница. Първо: рожденият ден на Гуен и празненството, на което бяха поканени двацет и един от най-близките ѝ приятели от училище — единайсет момичета и десет момчета щяха да пристигнат в къщата в един на обед. Лизи нае една фирма за организиране на партита и вече бе приготвила обяд за децата, както и за майките или бавачките им. Дори ангажира за три часа един от микробусите за сладолед на „Мистър Софти“. Ала човек никога не знаеше какво може да очаква на подобни празненства — освен, разбира се, веселието, сълзите, вълнението и детските бели.

След тържеството за рождения ден Бриджит имаше урок по плуване, а Мери — час при зъболекаря. Брендан, нейният съпруг от четиринадесет години, ѝ бе оставил „малък списък“ с нещата, от които се нуждаеше. Разбира се, всички те му трябваха *колкото е възможно по-скоро, скъпа*.

След като избра за Гуен тениска от „Гепкидс“, украсена с изкуствени диаманти, ѝ оставаше само да купи кожения несесер за Брендан. О, да, и часът при фризьора! Както и десет минути с нейната спасителка от „Паризиен“ — Джина Сабелико.

Успя да премине със самообладание и последните изпитания, вярна на принципа си: никога не позволявай да те видят потна. Сетне забърза към новия си мерцедес-комби 320, грижливо паркиран до ъгъла на трето ниво в подземния гараж на „Фипс“. Не остана време за любимия ѝ чай „Ройбос“ в чайната на комплекса.

В понеделник сутрин гаражът обикновено беше почти пуст, ала младата жена едва не се блъсна в един мъж с дълга тъмна коса. Лизи му се усмихна машинално, разкривайки два реда идеални зъби, съвсем наскоро избелени и полирани. Както винаги, усмивката ѝ излъчваше топлина и чувственост — дори и когато не го искаше.

Тя наистина не обръщаше внимание на никого, замислена за приближаващото празненство за рождения ден на дъщеря си. В този миг една жена, покрай която току-що бе минала, я сграбчи през гърдите, сякаш Лизи бе център-нападател от футболния отбор на „Соколите“ от Атланта и се опитваше да премине през „спаначената линия“, както дъщеря ѝ Гуен я наричаше. Хватката на жената беше като менгеме — явно бе дяволски силна.

— Какво правите? Да не сте полудели? — най-после успя да изкрещи Лизи с пресъхнало гърло, докато се извиваше отчаяно в ръцете на нападателната. Изпусна пазарските чанти и чу как нещо се счупи. — Хей, някой да ми помогне! *Махнете се от мен!*

Тогава вторият нападател — мъж с пуловер, изскочил от БМВ, сграбчи краката ѝ и силно ги стисна, причинявайки ѝ болка. Всъщност той направо я повали заедно с жената върху мръсния, изцапан с машинно масло бетонен под на паркинга.

— Не ме ритай, кучко! — изкрещя той в лицето ѝ. — Не смей да ме риташ, мамка му!

Но Лизи не спря да рита и да крещи:

— Помогнете ми! Някой да ми помогне! Моля ви, някой да дойде!

Двамата я вдигнаха във въздуха, сякаш бе лека като перце. Мъжът измърмори нещо на жената. Не беше на английски, може би на някакъв език от Средна Европа. Икономката на Лизи беше от Словакия — дали това имаше връзка?

Жената я стискаше с една ръка през гърдите, а с другата избута настрани принадлежностите за тенис и голф, бързайки да разчисти място на задната седалка на комбито.

След това тикнаха грубо Лизи в собствената ѝ кола. Някаква тънка кърпа, миришеца ужасно, бе притисната здраво към носа и устата ѝ. Натискът беше толкова силен, че зъбите я заболяха. Тя усети вкуса на кръвта. *Моята кръв*, помисли си ужасено тя. Адреналинът нахлу в тялото ѝ и Лизи отново започна да се съпротивлява с всички

сили. Удряше с юмруци и риташе. Чувстваше се като уловено животно, борещо се за свободата си.

— Кротко — рече мъжът. — По-кротко... Елизабет Коноли.

Елизабет Коноли? Те ме познават? Откъде, защо? Какво става тук?

— Ти си много секси мамче — ухили се мъжът. — Разбирам защо Вълка те харесва.

Улф?^[1] Кой беше Улф? Какво ставаше с нея? Познаваше ли някого на име Улф?

В този момент острият пар, силно лъхаци от кърпата, я надвиха и тя изгуби съзнание. Комбито потегли заедно с нея на задната седалка.

Но колата само пресече улицата, водеща към Ленъкс Скуеър Мал. Там Лизи Коноли бе пренесена в син микробус „Додж“, който потегли с бясна скорост.

Покупката бе направена.

[1] Wolf — вълк (англ.). — Б.пр. ↑

3.

Рано в понеделник сутринта аз нехаех за останалия свят и неговите проблеми. Точно такъв трябваше да бъде животът, макар че доста рядко се случваше всичко да е наред. Е, поне в моя живот, където това, което можеше да се определи като „добро“, бе доста ограничено.

Тази сутрин заведох пеш Джени и Деймън до училището „Съджърнър Трут“. Малкият Алекс се клатушкаше тромаво покрай мен. „Мъниче“ — така го наричах.

По небето над Вашингтон плуваха облаци, но от време на време слънчевите лъчи успяваха да пробият през тях и стопляха главите и гърбовете ни. Вече бях посвирил на пианото — Гершуин, четирийсет и пет минути. И бях закусил с мама Нана. В девет часа същата сутрин трябваше да бъда в Куонтико за часовете по ориентиране, а това означаваше, че имам достатъчно време, за да отидем пеш до училището. Тъкмо това толкова много ми се искаше напоследък — или поне така си мислех. Време, за да бъда с децата си.

Време, за да прочета един поет, когото наскоро бях открил — Били Колинс^[1]. Първо прочетох неговите „Нощни коне“, а сега си бях купил „Да плаваш сам из стаята“. Колинс правеше невъзможното да изглежда лесно и съвсем достижимо.

Време, за да говоря всеки ден с Джамила Хюз, често с часове. А когато не можех, тогава си кореспондирахме с имейли и понякога си разменяхме доста дълги писма. Тя все още работеше в отдел „Убийства“ в Сан Франциско, но аз усещах, че дистанцията помежду ни се скъсява. Исках го и се надявах, че и тя го иска.

А междувреме децата се променяха толкова бързо, че едва успявах да не изоставам от тях, особено от малкия Алекс, който растеше буквално пред очите ми. Имах нужда да прекарвам повече време с него и сега можех. Поне такава бе сделката. Тъкмо затуй се присъединих към ФБР, във всеки случай това бе една от причините.

Малкият Алекс вече бе висок осемдесет и девет сантиметра и тежеше тринайсет килограма и половина. Тази сутрин беше облечен в гащеризон с широки панталонки на тънки райета и бейзболна шапка

на „Ориол“. Движеше се по улицата като носен от полъх на вятъра. Но заради плюшената животинка, с която никога не се разделяше — една крава на име Му, той през цялото време се накланяше леко наляво.

Деймън пък се привеждаше напред, синхронизирайки тялото си с по-бързата си и твърда крачка. Боже, наистина обичах това момче! С изключение на стила му на обличане. Тази сутрин бе навлякъл джинси, сива тениска и жарсен пуловер с лика на звездата от НБА Алън Айвърсън. Дългите му слаби крака бяха обрасли с прасковен мъх и сякаш цялото му тяло се полюшваше несигурно върху тях. Големи стъпала, още недоразвит младежки торс.

Тази сутрин забелязвах всичко. Просто имах достатъчно време за това.

Джени бе облечена в набързо съчетан комплект от сива тениска, върху която с яркочервени букви бе изписано „Аеро Атлетикс 1987“, клин с червени кантове отстрани и бели маратонки „Адидас“ с червени връзки.

Колкото до мен — аз просто се чувствах добре. Все още от време на време хората ме спираха и ми казваха, че приличам на младия Мохамед Али. Знаех как да избягвам подобни комплименти, но ми харесваше да ги чувам, макар да не исках да си призная.

— Тази сутрин си ужасно мълчалив, тате. — Джени обви ръце около свободната ми длан и продължи: — Неприятности в училище ли имаш? С ориентацията ли? Изобщо харесва ли ти да бъдеш агент на ФБР?

— Харесва ми — отвърнах аз. — През следващите две години ще съм на изпитателен срок. Ориентацията ми е добра, но по-голямата част от дисциплините съм ги учил, особено това, което наричат „практика“. Стрелба на полигона, почистване на оръжието, упражнения по залавяне на престъпниците. Затова напоследък отивам по-късно.

— Е, значи вече си станал любимец на учителите — смигна дъщеря ми.

Аз се засмях.

— Не мисля, че учителите са твърде впечатлени от мен или от което и да е от останалите улични ченгета. А как се справяте двамата с Деймън напоследък?

Деймън сви рамене.

— Имаме шестици по всичко. Но защо сменяш темата, когато става дума за теб?

— Прав си — кимнах. — Е, моето училище върви добре. Бал осемдесет се смята за провал в Куонтико. Очаквам да получа отличен на повечето изпити.

— На повечето? — Джени повдигна вежди и ме изгледа с един от разтревожените погледи на мама Нана. — Какво искаш да кажеш? Ние очакваме да получиш отличен на всичките си изпити.

— Отдавна не съм бил ученик.

— Не се извинявай!

— Старая се колкото мога, а това е всичко, което можеш да искаш от някого — отвърнах аз с нейните думи.

Тя се усмихна.

— Добре тогава, тате. Постарай се с всички сили да получиш отлични оценки на следващите си изпити.

Една пряка преди училище прегърнах силно Джени и Деймън, за да не ги засрамвам пред нахаканите им приятели. Те също ме прегърнаха, целунаха малкия си брат и хукнаха напред.

— Ба-бай — извика след тях малкият Алекс, а Джени и Деймън му отвърнаха с „Ба-бай, ба-бай!“, но без да се обръщат.

Аз взех на ръце малкия им брат и се запътихме към къщи; не след дълго бъдещият агент Крос от ФБР трябваше да потегли за работа.

— Тата — изгука Алекс, докато го носех. Точно така — *тата*. Нещата най-после започнаха да се подреждат и за семейство Крос. След всичките тези години в живота ми почти бе настъпило така дългоочакваното равновесие. Питях се колко ли ще трае. Надявах се да е поне до края на деня.

[1] Роден в Ню Йорк през 1941 г. Автор на шест поетични книги, определян като оригинален и метафизичен поет, притежаващ чувство за хумор и закачлива самоирония. — Б.пр. ↑

4.

Обучението на нов агент в Академията на ФБР в Куонтико, понякога наричана „Клуб Фед“, се оказа пълна с предизвикателства, тежка и доста напрегната програма. Като цяло я харесвах и се стараех да потискам скептицизма си. Но когато влязох в Бюрото, ми се носеше славата на човек, залавящ серийни убийци, и дори вече ми бяха лепнали прякора Ловеца на дракони. Така че иронията и скептицизмът много скоро можеха да се превърнат в проблем.

Обучението ми беше започнало преди шест седмици в една понеделнишка сутрин. Тогава ниско подстриганият и широкоплещест ГСА (главен специален агент) доктор Кенет Хоровиц застана пред нашата група и се опита да ни разкаже виц: Трите най-големи лъжи на този свят са: „Искам само една целувка“, „Чекът вече е изпратен“ и „Аз съм от ФБР и съм тук с единствената цел да ви помогна“. Всички се засмяха, може би защото шегата беше толкова обикновена. После разбрахме, че Хоровиц се стараеше да даде най-доброто от себе си, а навярно това беше най-важното.

Рон Бърнс, директорът на ФБР, уреди обучението ми да трае само осем седмици. Освен това заради мен пренебрегна някое и друго изискване и ми издейства още привилегии. Максималната възраст за влизане във ФБР беше тридесет и седем години, а аз бях на четирийсет и две. Бърнс настоя изискването за възрастта да не важи за мен, а освен това изрази мнение, че въпросното изискване е остаряло и навярно се нуждае от осъвременяване.

Опознавайки Рон Бърнс, все повече осъзнавах, че има непокорен нрав, може би защото самият той беше бивше ченге, обикаляло улиците на Филадельфия. Бърнс ме доведе във ФБР с най-високата степен, която можех да получа като уличен полицаи. Освен това ми бяха обещани задачи за консултант, което пък, от своя страна, означаваше по-висока заплата. Бърнс ме искаше в Бюрото и ме получи. Каза, че мога да се възползвам от всички възможни средства, за да си върша добре работата. Все още не бях го обсъждал с него, но ми се

струваше, че бих могъл да изискам двама детективи от полицейското управление във Вашингтон — Джон Сампсън и Джеръми Турман.

Единственото, за което Бърнс не се намеси, беше моят наставник в Куонтико — главен агент Гордън Нуни. Той ръководеше обучението на агентите. Бил е профайлър, а преди да стане агент от ФБР — психолог в затвора в Ню Хемпшър. Според мен бе от тези хора, с чието мнение трябваше да се съобразяваш.

През онази сутрин Нуни стоеше там и ме чакаше да се появя за часа си по аномална психология.

Един час и петдесет минути, през които трябваше да разбера психопатичното поведение — нещо, което *не успях* да направя за близо петнайсет години в полицейското управление на Вашингтон.

Във въздуха прозвучаха изстрели — навярно от близката база на морската пехота.

— Как беше уличният трафик от Вашингтон? — попита ме той. Язвителният подтекст на въпроса не ми убягна: беше ми разрешено да нощувам вкъщи, докато останалите агенти, които се обучаваха, спяха в Куонтико.

— Нямах проблем — отвърнах. — Четирийсет и пет минути обичайно натоварване по магистрала деветдесет и пет. Имах достатъчно свободно време.

— Бюрото не се слави с толериране към отделни личности — отбеляза Нуни. Устните му се изкривиха в някакво подобие на усмивка, която повече приличаше на неодобрителна гримаса. — Разбира се, ти си Алекс Крос.

— Оценявам го — признах аз и предпочетох да млъкна.

— Надявам се усилията да си струват — промърмори той, докато се отдалечаваше към административната сграда. Поклатих глава и се запътих към лекцията си, която се провеждаше в конферентната зала.

През този ден лекцията на доктор Хоровиц беше интересна за мен. Темата обхващаше работата на професор Робърт Хеър, който бе осъществил първоначалните си изследвания върху психопатите, използвайки скенер на мозъка. Според изследванията на Хеър, когато към здрави хора се обръщат с „неутрални“ или „емоционални“ думи, те реагират определено остро на емоционалните — такива като рак или смърт. Докато психопатите реагират и на двата вида по един и същи начин.

Изречение като „Аз те обичам“ за психопата не означава нищо повече от „Ще пийна малко кафе“. Според данните, получени при изследванията на Хеър, опитите да се въздейства върху психопатите ги карат да стават по-манипулативни. В това със сигурност имаше смисъл.

Макар че бях запознат с голяма част от материала, без да се усетя, започнах да нахвърлям върху листа някои от характеристиките на Хеър за поведението и личността на психопата. Бяха четиридесет. Докато ги записвах, открих, че съм съгласен с повечето от тях.

Убедителност и специфично очарование.

Нужда от постоянно стимулиране и съпротива на скуката.

Отсъствие на всякакво разкаяние или чувство за вина.

Повърхностен емоционален отклик.

Пълна липса на съпричастност...

Спомних си двама психопати: Гари Сонежи и Кайл Крейг. Питах се колко от четиридесетте „характеристики“ важаха за двамата и започнах да отбелязвам срещу вероятните Г. С. и К. К.

В този момент някой ме потупа по рамото и аз вдигнах глава от листа.

— Главен агент Нуни иска да ви види веднага в кабинета си — каза помощник-сержантът и закри обратно по коридора с пълната увереност, че незабавно ще го последвам.

И аз го последвах.

Вече бях от ФБР.

5.

Главен агент Гордън Нуни ме очакваше в малкия си и тесен кабинет в сградата на администрацията. Изглеждаше разстроен. Запитах се какво съм сгрешил, откакто разговаряхме преди началото на часовете.

Не му трябваше дълго време, за да ми каже какво го бе ядосало толкова.

— Не си прави труда да сядаш, след минута ще си излязъл. Току-що получих крайно необичайно обаждане от Тони Удс от кабинета на директора. В Балтимор е възникнала „ситуация“. Очевидно директорът те иска там. Това явно има предимство пред часовете ти по практика.

Нуни присви широките си рамене. През прозореца зад него виждах гъстите гори, както и Хувър Роуд, по която тичаха двама агенти.

— Защо, по дяволите, въобще трябваше да идвате да се обучавате тук, доктор Крос? Вие заловихте Казанова в Северна Каролина. Вие сте човекът, който разкри Кайл Крейг. Вие сте като Кларис Стърлинг^[1] от киното, вече сте звезда.

Поех дълбоко дъх, преди да отговоря, за да овладея гласа си:

— Нямам нищо общо с това. И няма да се извинявам за залавянето на Казанова или Крейг.

— Защо трябва да се извиняваш? — Нуни махна с ръка. — Освободен си от днешните занятия. При ОСЗ те чака хеликоптер. Знаеш къде са помещенията на Отряда за спасяване на заложници...

Освободен от занятия, мислех си, докато тичах към площадката за хеликоптери. Чувах изстрелите от оръжията, с които стреляха на полигона. После се озовах на хеликоптера, пристегнат за седалката. Двайсетина минути по-късно „Бел“ се приземи на летището в Балтимор. Все още не се бях успокоил от срещата си с Нуни. Дали той разбираше, че аз не бях молил за тази задача? Дори не знаех защо съм в Балтимор.

Чакаха ме двама агенти в тъмносин седан. Единият от тях — Джим Хийкин, незабавно пое инициативата и побърза да ме сложи на

мястото.

— Ти сигурно си ШН — заяви той, докато се ръкувахме.

Нямах понятие какво означава това съкращение и затова, когато се качихме в колата, го попитах.

— Шибаният новак — отвърна той и двамата с партньора му се усмигнаха. — Положението е доста напечено — продължи Хийкин. — Замесен е детектив от отдел „Убийства“ от полицейското управление на Балтимор. Навярно заради това са те повикали. Той се е барикадирал в собствената си къща. По-голямата част от най-близките му роднини са с него. Не знаем дали е самоубиец, убиец или и двете, но явно е взел семейството си за заложници. Ситуацията напомня на онази от миналата година с полицейския офицер в южната част на Джърси. В този случай семейството се било събрало за рождения ден на баща му, организирали празненство.

— Знаем ли колко са хората в къщата с него? — попитах.

Хийкин поклати глава.

— Предполагаме, че са около дванайсет, включително и няколко деца. Детективът не ни позволи да говорим с някой член на семейството, не отвърща и на въпросите ни. Изглежда, присъствието ни не е желано за повечето от съседите.

— Как се казва? — попитах, докато набързо си водех бележки. Не можех да повярвам, че след малко ще участвам в преговори за освобождаване на заложници. Все още нищо не проумявах. Но изведнъж разбрах...

— Казва се Денис Коултър — рече Хийкин и аз вдигнах изненадано глава.

— Познавам го. Работихме заедно по един случай на убийство. Веднъж опустошихме огромно количество раци в заведението на Обрайски.

— Знаем — кимна агентът. — Тъкмо той поиска да те извикат.

[1] Персонаж от романите на Томас Харис „Мълчанието на агнетата“ и „Анибъл“. — Б.пр. ↑

6.

Детектив Коултър поискала да ме извикат. Какво, по дяволите, означаваше всичко това? Не знаех, че сме толкова близки. Всъщност съм го срещал само два пъти. Отношенията ни бяха отлични, но не бяхме приятели. Тогава защо Денис бе пожелал да ме извикат?

Преди време работих с него по едно разследване на разпространители на дрога, които се опитваха да обединят отделните дилъри и да контролират трафика на наркотици във Вашингтон, Балтимор и навсякъде между двата града. Според мен Коултър беше груб и егоцентричен, но много добър в работата си. Спомних си, че беше голям почитател на Юби Блейк^[1] и че Блейк беше от Балтимор.

Коултър и заложниците му се бяха събрали някъде в къщата — сива постройка с дървен покрив в колониален стил на Ейлса Авеню в Лоравил, в североизточната част на Балтимор. Венецианските щори на прозорците бяха плътно затворени. Само можехме да гадаем какво става зад предната врата. Три каменни стъпала водеха до верандата, на която се виждаше люлеещ се стол и двойна дървена люлка. Домът бе наскоро боядисан, което за мен означаваше, че Коултър вероятно не бе очаквал никакви сътресения в живота си. Така че какво се бе случило?

Няколко десетки ченгета от полицейското управление на Балтимор и неколцина членове на специалния отряд бяха обградили къщата. Оръжията им бяха заредени и някои бяха насочени към прозорците и вратата. Полицейският хеликоптерен отряд „Фокстрот“ от Балтимор също бе на линия.

Положението бе критично, но вече ми бе хрумнала една идея.

— Как мислите, дали не е по-добре всички да свалят оръжията си? — попитах командира на отряда от балтиморската полиция. — Той все още не е стрелял по никого, нали?

Командирът и шефът на специалния отряд се консултираха набързо, след което оръжията бяха свалени — поне тези, които виждах. Междувременно един от хеликоптерите продължаваше да кръжи ниско над покрива.

Отново се обърнах към командира; трябваше да спечеля благоразположението му.

— Благодаря ви, лейтенант. Вече разговаряхте ли с него?

— Детектив Феско имаше тази чест. — Той посочи към мъжа, свит зад полицейската кола. — От един час си говори с него по телефона.

Реших, че е най-добре да отида при него и да му се представя.

— Казвам се Мик Феско — рече той, ала не изглеждаше особено зарадван от присъствието ми. — Чух, че пристигате, но и сами можем да се справим.

— Не идвам по свое желание — осведомих го. — Току-що напуснах полицията във Вашингтон и не искам да заставам на пътя на никого.

— Ами тогава не заставайте — отсече Феско. Беше слаб, жилав мъж и приличаше на футболист, поне походката му бе такава.

Аз потърках колебливо брадичката си.

— Имате ли представа защо е пожелал да дойда? Ние не се познаваме особено добре.

Феско погледна към къщата.

— Каза, че всичко е постановка на онези от „Вътрешни разследвания“. Не вярва на никой, който е свързан с полицията на Балтимор. Знаел, че наскоро сте постъпили във ФБР.

— Бихте ли ми съобщили, че съм тук? Кажете ми също, че в момента ме запознават със ситуацията. Бих искал да го чуя как звучи, преди да говоря с него.

Феско кимна, после се обади в къщата. Чу се как от другата страна на линията телефонът иззвъня няколко пъти, преди да бъде вдигнат.

— Агент Крос току-що пристигна, Денис. В момента го информират за положението — рече Феско.

— Как ли пък не! Дай ми телефона. Не ме карайте да стрелям, защото много скоро мога да ви подпаля задниците! Дай ми го веднага!

Феско ми подаде телефона и аз заговорих:

— Денис, Алекс Крос е, вече съм тук. Вярно е, че първо поисках да ми обяснят ситуацията.

— Наистина ли си Алекс Крос? — попита Коултър. Звучеше изненадано.

— Да, аз съм. Не знам много подробности. Освен че смяташ, че от „Вътрешни разследвания“ са ти заложили капан.

— Не само смятам, а го знам. Мога да ти кажа и защо. Ще ти обясня ситуацията, така ще чуеш истината.

— Добре — отвърнах. — Аз съм на твоя страна, познавам те, Денис. Но не познавам балтиморския отдел за „Вътрешни разследвания“.

— Искам да ме изслушаш — прекъсна ме Коултър. — Не говори, само ме слушай.

— Добре — уверих го аз.

Седнах на земята зад балтиморската полицейска кола и се приготвих да изслушам въоръжения мъж, за когото се предполагаше, че държи над дванайсет заложници в къщата и всички до един са членове на собственото му семейство. Господи, отново бях на работа.

— Те искат да ме убият — започна Денис. — От балтиморската полиция са ме взели на мушка.

[1] Автор на джазови композиции за шоута на Бродуей през 20-те години на ХХ век, по-късно става известен като живата връзка с рагтайма, доживял почти до 100 г. — Б.пр. ↑

7.

Чу се изпукване и аз подскочих. Някой беше отворил кутийка с безалкохолно и ме потупа с нея по рамото.

Вдигнах глава и видях Нед Махони, шефа на Отряда за спасяване на заложници в Куонтико, да ми подава диетична кола. Изкарах няколко часа при него по време на обучението ми по ориентация. Той си познаваше работата, поне в класната стая.

— Добре дошъл в моя ад — поздравих го аз. — Между другото, какво изобщо правя тук?

Махони ми смигна и приседна на земята до мен.

— Ти си изгряваща звезда или може би вече изгряла. Познаваш тънкостите на професията. Накарай го да говори, поддържай красноречието му — каза Нед. — Чухме, че наистина си добър в това.

— Тогава ти какво правиш тук? — попитах.

— А какво мислиш? Наблюдавам, изучавам техниката ти. Ти си любимецът на директора, нали? Той смята, че имаш вродена дарба.

Отпих от колата, после притиснах хладната кутия до челото си. Добро посрещане на един ШН в редиците на ФБР.

— Денис, кой иска да те убие? — заговорих отново по клетъчния телефон. — Разкажи ми всичко за това, което става тук. Също искам да те попитам за семейството ти — добре ли е?

— Нека не губим шибаното си време в празни приказки! — избухна Коултър. — Искат да ме ликвидират. Ето, затова е всичко. Не се заблуждавай. Огледай се, човече. Това е екзекуция!

Не можех да видя Денис, но си го спомнях. Висок около метър и седемдесет, с козя брадичка, модно облечен, с подчертана слабост към интелегентните шеги, малко груб. В поведението му често прозираше комплексът на малкия човек. Той започна да ми разказва историята си, но за нещастие нямах представа до каква степен казаното е истина. Според него, детективите от полицейското управление в Балтимор вземали огромни подкупи от наркобосовете. Дори той не знаел сумите, но бил сигурен, че не са никак малки. Раздрънkal се. След което узнал, че къщата му е обградена от ченгета.

Тогава Коултър хвърли бомбата:

— Аз също вземах подкупи. Някой от партньорите ми ме беше издал на „Вътрешни разследвания“.

— Защо партньорът ти ще направи подобно нещо?

Той се изсмя жлъчно:

— Защото станах алчен. Исках по-голямо парче от баницата, мислех, че държа партньорите си в ръцете си. Но те не смятаха така.

— И с какво ги държеше?

— Казах им, че имам копия от документите, в които е записано на кого и колко е било плащано. Документи, които ще им осигурят доста години на топло.

Най-после стигнахме донякъде.

— Наистина ли ги имаш? — попитах.

Денис се поколеба. Защо се колебаеше? Или ги имаше, или не.

— *Може би* — рече той накрая. — Но те със сигурност го вярват. И сега смятат да ме ликвидират. Днес дойдоха за мен... Решено е, че не трябва да напусна тази къща жив.

Докато говореше, аз се опитвах да доловя някакви други звуци или гласове в къщата. Не чух нищо. *Дали някой вътре все още беше жив? Какво бе сторил Коултър със семейството си? Доколко отчаян беше?*

Погледнах към Нед Махони и свих рамене. Наистина не бях сигурен дали Денис казва истината, или просто бе само едно улично ченге, което внезапно бе откачило. Махони също изглеждаше скептичен. Върху лицето му съвсем ясно бе изписано изражението: „Не ме питай“. Явно трябваше да потърся съвет от другаде.

— И какво ще правим сега? — попитах Коултър.

В слушалката долетя подигравателен кикот:

— Надявах се, че ти ще ми кажеш. Предполага се, че ти си умникът, нали?

Това беше нещо, което всички продължаваха да повтарят.

8.

Ситуацията в Балтимор не се подобри особено през следващите няколко часа. Всъщност дори се влоши. Беше невъзможно да попречим на съседите да излизат на верандите си и да наблюдават продължаващата безизходица. Тогава полицията започна да ги евакуира, а повечето от тях бяха приятели на Коултър. В началното училище близо до Гарет Хейтс беше устроено временно убежище. Това напомни на всички, че в къщата на детектив Коултър имаше затворени деца. *Неговото семейство, господи!*

Огледах се наоколо и поклатих тревожно глава, когато съзрях големия брой полицаи от управлението в Балтимор, включително специалния отряд и членовете на Отряда за спасяване на заложници от Куонтико. Множеството подлудели от любопитство зяпачи биваха постоянно избутвани отвъд полицейските ленти. Някои от тях дори насъскваха полицаите да стрелят.

Изправих се и внимателно си проправих път към група офицери, които чакаха зад микробуса на „Спешна помощ“. Нямаше нужда да ми се казва, че те никак не бяха доволни от намесата на федералните. Аз също не бях, докато се числях към полицията във Вашингтон.

— Какво мислиш, докъде ще стигнем при това положение? — обърнах се към капитан Стоктън Джеймс Шийхан, с когото бях разменил няколко думи, когато пристигнах.

— Той съгласи ли се да освободи някой от заложниците? — попита Шийхан.

— Дори не желае да говори за семейството си — поклатих глава аз. — Не иска и да потвърди дали то наистина е в къщата.

— Тогава за какво си говорихте?

Споделих с капитана част от това, което ми разкри Коултър, ала не всичко. Как бих могъл? Пропуснах частта, в която той ми се закле, че балтиморските ченгета са замесени в трафик на наркотици на много високо ниво, както и най-смайващото му и унищожително твърдение: че разполагал с документи, които директно ги уличават в престъплението.

Стоктън ме изслуша, сетне предложи:

— Или той ще освободи част от заложниците, или ние ще нахлуем в къщата и ще го заловим. Няма да му позволим да избие собственото си семейство.

— Той твърди, че ще го направи. Тъкмо това е заплахата.

Капитанът поклати глава.

— Готов съм да поема риска. Щом се стъмни, ще атакуваме. Сам знаеш, че нямаме друг изход.

Кимнах уклончиво, без да изразя съгласие или несъгласие, после се отдалечих от останалите. До залез-слънце оставаше още около половин час. Не ми се искаше да мисля какво ще се случи, когато падне мракът.

Отново се обадох на Коултър. Този път той вдигна веднага.

— Имам една идея — рекох му. — Мисля, че това с най-добрата ти възможност. — „И единствената“, помислих си, но не му го казах.

— Добре, кажи ми какво предлагаш — съгласи се той.

Разказах на Денис Коултър своя план...

Десет минути по-късно капитан Шийхан крещеше в лицето ми, че съм бил „много по-лош от всички шибани задници във ФБР“, с които досега е работил. Предположих, че съм доста схватлив ученик. Може би изобщо нямах нужда от часовете по ориентиране, които днес пропуснах в Куонтико. Не и след като вече бях коронясан за „краля на феберейските задници“. Което беше своеобразен начин да ми се каже, че балтиморската полиция не одобрява плана ми за разрешаване на кризисната ситуация с Коултър.

Дори Махони имаше съмнения.

— Предполагам, че не си образец на коректност — отбеляза той, когато му описах реакцията на Стоктън.

— Мислех, че съм, но може и да се окаже обратното. Надявам се планът ми да сработи. По-добре да сработи. Струва ми се, че те наистина искат да го убият, Нед.

— И аз подозирам това. Мисля, че действваме правилно.

— Ние ли? — попитах го.

Махони кимна:

— В тази работа съм с теб, приятел. Не ти ли стиска — няма и слава. Това е законът на Бюрото.

Минути по-късно двамата с Нед наблюдавахме как балтиморската полиция неохотно се изтегли от позициите си около къщата. Казах на Шийхан, че не искам да виждам да се мотаят наоколо сини униформи или маскировъчните облекла на онези от специалния отряд. Капитанът си имаше своя представа за оправдания риск, аз пък — моя. Ако атакуваха къщата, някой със сигурност щеше да загине. А ако идеята ми се провалеше, поне никой нямаше да пострада. Освен мен...

Отново се обадох на Коултър.

— Балтиморската полиция се изтегли — казах му.

— Искам да излезеш, Денис. Направи го веднага. Преди те да успеят да се досетят какво ще се случи.

Отначало той не ми отговори, сетне рече колебливо:

— Оглеждам се. Нужен им е само един снайперист с мерник за нощно виждане.

Знаех, че беше прав, ние имахме само един шанс.

— Излез заедно със заложниците — наредих му. — Лично ще те посрещна на предните стъпала.

Не казах нищо повече. Бях сигурен, че е доста объркан. Съсредоточих вниманието си върху входната врата, опитвайки се да не мисля за хората, които може би умираха зад нея. *Хайде, Коултър, размърдай мозъка си! Това е най-доброто предложение, което можеш да получиш, повтарях си мислено.*

Най-после той отново заговори:

— Сигурен ли си за това? Защото аз не съм. Мисля, че може и да си превъртял.

— Сигурен съм.

— Добре, излизам — рече той, после додаде отчаяно: — Сега всичко зависи от теб.

Обърнах се към Махони:

— Метнете отгоре му защитна жилетка веднага щом залегне върху верандата. Нашите момчета да го заобиколят. Никой от балтиморската полиция да не го доближава, независимо какво казват. Ще се справим ли?

— Можеш да си заложиш топките — ухили се Махони. — Да го направим. Или поне да се опитаме.

— Нека аз да те изведа, Денис. Така е по-безопасно — казах по клетъчния телефон. — Идвам за теб сега.

Но Коултър си имаше свой план. *Господи, той вече беше на предната веранда.* Ръцете му бяха високо вдигнати над главата. Без никакво оръжие. Уязвим като дете.

Затичах се към него ужасен, че ще чуя изстрели и той ще се свлече долу.

Тогава шест момчета от ОСЗ се хвърлиха върху Коултър, закривайки го с телата си. После го понесоха към чакащия микробус.

— Обектът е в безопасност — чух да докладва едно от момчетата от ОСЗ по радиостанцията. — Ще го измъкнем с микробуса колкото се може по-далеч оттук.

Аз се обърнах отново към къщата. Ами семейството му? Къде бяха те?

Дали си бе измислил всичко? *О, боже, какво бе направил Денис Коултър?*

В същия миг видях семейството му да излиза от къщата в редица по един. Настръхнах, беше невероятна сцена.

Един възрастен мъж, облечен с бяла риза и черни панталони с тиранти. Възрастна жена в широка розова рокля и обувки с високи токчета. По страните ѝ се стичаха сълзи. Две малки момичета в бели официални роклички. Две жени на средна възраст, които се държаха за ръце. Трима младежи, около двапетгодишни — всички с вдигнати ръце. Жена с две малки бебета...

Неколцина от възрастните носеха картонени кутии.

Струва ми се, че се досещах какво има вътре. Да, знаех го — това бяха документите, доказателствата, свидетелствата на престъплението.

В крайна сметка детектив Денис Коултър бе казал истината. Неговото семейство му бе повярвало. Те току-що бяха спасили живота му.

Нед Махони ме тупна силно по гърба.

— Добра работа, наистина добра работа!

— Особено за един ШН! — засмях се аз. — Това беше изпит, нали?

— Наистина не знам. Но ако е бил, ти го издържа с отличен.

9.

Изпит? Исусе! Затова ли ме бяха изпратили в Балтимор?
Дяволски се надявах да не е така.

Същата нощ се прибрах доста късно у дома. Бях доволен, че никой не е буден, за да ме види, особено Нана. Точно сега не бих понесъл някой от онези нейни пронизващи душата, неодобрителни погледи. Имах нужда да пийна една студена бира и да си легна. И да заспя, ако можех.

Вмъкнах се безшумно в къщата, за да не събудя никого. Не се чуваше никакъв звук, с изключение на тихото бръмчене на електрически мотор, което се носеше отнякъде. Възнамерявах да се обадя на Джамила веднага щом се кача горе. Тя ужасно ми липсваше. Роузи, котката, се промъкна до мен и се отърка о крака ми.

— Здравсти, рижа красавице — прошепнах аз. Днес имах добър ден.

В този миг чух плача.

Заизкачвах се забързано по стълбата към стаята на Алекс. Той явно се бе събудил и ревеше с пълно гърло. Не исках Нана или някое от децата да става, за да се погрижи за него. Освен това не бях виждал малкото си момче от сутринта и копнеех да го гушна в прегръдките си. Липсваше ми личицето му.

Когато надникнах в стаята му, той седеше в леглото и се изненада, щом ме видя. Сетне се усмихна и плесна с ръчички. *О, боже! Дошъл е тати. Тати — най-големият готованец вкъщи!*

— Защо си буден, мъниче? Късно е — рекох му аз.

Леглото на Алекс имаше прегради от двете страни. Лично ги бях измайсторил.

Пристъпих към него.

— Отмести се, за да сториш малко място на татко — прошепнах аз и го целунах по главичката.

Правех го често, защото не си спомнях моят баща да ме е целувал някога. Същото се отнасяше и за Джени и Деймън,

независимо от оплакванията им на пораснали, но недотам помъдрели деца.

— Колко съм уморен, мъниче — въздъгнах аз и се изтегнах. — А ти как си? Тежък ден ли имаше?

Измъкнах бутилката с мляко, пъхната между матрака и дървената преграда. Алекс започна да пие, после се сгуши по-близо до мен. Прегърна плюшената си крава Му и след минути вече бе заспал.

Беше толкова хубаво. Вълшебно. Обожавам това сладко ухание на бебе, тихото му дишане.

През тази нощ и двамата спяхме непробудно.

10.

От няколко дни мъжът и жената се криеха в Ню Йорк, Долен Манхатън. Беше лесно да се загубиш тук, да изчезнеш от картата. А и това бе градът, където те можеха да получат всичко, когато си пожелаеш. Двойката искаше груб секс. Поне като за начало.

Останаха недосегаеми за работодателя си повече от трийсет и шест часа. Човекът им за контакт — Стърлинг — най-после успя да се свърже с тях по мобилния телефон в стаята в хотел „Челси“ на Западна двадесет и трета улица. От външната страна на прозореца имаше надпис: ХОТЕЛ ЧЕЛСИ — във формата на буквата L. Вертикалната дума ХОТЕЛ беше в бяло, а хоризонталната ЧЕЛСИ — в червено. Това беше прочутата запазена марка за Ню Йорк.

— От ден и половина се опитвам да се свържа с вас — изръмжа Стърлинг. — Повече да не сте посмели да си изключвате мобилния телефон, когато аз се обаждам. Смятайте го за последно предупреждение.

Жената — Зоя, се прозина и стисна телефона с едната си ръка. Със свободната зареди диск в уредбата. Рок музиката гръмна с пълни децибели.

— Заети сме, скъпи. Все още сме заети. Какво, по дяволите, искаш? Имаш ли още пари за нас? Защото парите движат всичко, нали така?

— Изключи музиката, моля те! Един изгаря от желание. Той е много богат. Става дума за много пари.

— Както казах, скъпи, точно сега сме заети. Ще излизаме да обядваме. А колко голямо е желанието?

— Също като последния път. Много голямо желание. Той е личен приятел на Вълка.

При споменаването на Вълка Зоя потръпна.

— Дай ми подробности, бъди по-точен. Не ни губи времето.

— Е, ще го направим така, както го правим винаги, скъпа. Парченце по парченце от мозайката. Колко скоро ще можете да потеглите? До половин час?

— Трябва да довършим нещо тук. Нека да кажем — четири часа. *Нуждата*, която изпитва този човек, това желание... от какъв тип е?

— Един обект, женски. Намира се недалеч от Ню Йорк. Първо ще ви дам направление. После характеристиките на обекта. Имате четири часа.

Зоя погледна към партньора си, който се бе изтегнал в едно кресло. Докато я слушаше, Слава поглаждаше лениво пениса си. Взираше се през прозореца към сладкарницата на улицата, магазина за дрехи, фотото, където правеха снимки за час. Типична гледка за Ню Йорк.

— Ще свършим работата — рече Зоя. — Кажи на Вълка, че приятелят му ще си получи желаното. Както винаги, няма проблем. — След което затвори. Със Стърлинг можеше да си го позволи.

Сви рамене към партньора си. После погледът ѝ се насочи към огромното двойно легло с табла от ковано желязо. Върху него лежеше млад рус мъж. Беше гол, с напъхан в устата парцал, завързан с белезници към вертикалните колони до леглото.

— Имаш късмет — каза тя на блондина. — Разполагаме само с още четири часа за игрички, бейби. Само още четири часа.

— Ще ти се иска да е по-малко — заговори му и Слава. — Чувал ли си някога руската дума *замочит*? Не. Аз ще ти покажа *замочит*. Четири часа ще стигнат. Научих я от Вълка. А сега ти ще я научиш от мен. *Замочит*. Това означава да ти счупят всички кости в тялото.

Зоя смигна на момчето:

— *Замочит*, а? Ще отнесеш следващите няколко часа със себе си във вечността. Никога не ги забравяй, скъпи.

11.

Когато същата сутрин се събудих, малкият Алекс спеше кротко до мен, отпуснал глава на гърдите ми. Не можах да устоя и си откраднах още една целувка. И още една. Тогава изведнъж се замислих за детектив Коултър и семейството му. Трогнах се, когато ги видях да излизат заедно от къщата. Бяха спасили живота на Денис, а аз бях особено чувствителен на тема семейство.

Преди да се върна в Куонтико, ме бяха помолили да се отбия в Хувър Билдинг, или Бюрото, както всички наричаха сградата. Директорът искаше да ме види във връзка със случилото се в Балтимор. Нямах представа какво ме очаква и се чувствах неспокоен и притеснен от посещението. Може би онази сутрин трябваше да прескоча кафето с Нана...

Почти всеки, който я е виждал, ще се съгласи, че Хувър Билдинг е странна и някак си свръхестествено грозна постройка. Заема цялото разстояние между Пенсилвания Авеню, Девета и Десета улица, както и И Стрийт.

Още щом стъпих на директорския етаж, бях посрещнат от личния помощник на шефа — един много работлив мъж — Тони Удс, когото вече доста харесвах.

— Как е той тази сутрин? — попитах го аз.

— Доволен е от развоя на събитията в Балтимор — отвърна Тони. — Негово височество е в изключително добро настроение. За разнообразие и това се случва.

— Балтимор изпит ли беше? — попитах, без да съм сигурен докъде можех да стигна в откровенията с помощника.

— О, това беше заключителният ти изпит. Но запомни — всичко е изпит.

Введе ме в свързаната с кабинета малка конферентна зала. Бърнс вече бе седнал край масата и ме очакваше. Вдигна шеговит тост с чашата си портокалов сок.

— Ето те и теб! — възкликна той и се усмихна. — Постарах се всички да узнаят за отличната работа, която си свършил в Балтимор.

Точно на такъв дебют се надявах.

— Никой не пострада — отбелязах аз.

— Добра работа си свършил, Алекс. От ОСЗ са много впечатлени, както и аз.

Седнах и си налях кафе. Знаех, че Бърнс не обича формалностите и че при него важи принципът „обслужи се сам“.

— Предполагам, че си се постарал всички да узнаят... Нали имаш големи планове за мен? — попитах го.

Бърнс се засмя със свойствения си конспиративен маниер.

— Абсолютно, Алекс. Искам да поемеш моята работа.

Сега беше мой ред да се засмея.

— Не, благодаря. — Отпих от кафето, което беше тъмнокафяво, малко горчиво, но вкусно — почти толкова, колкото на мама Нана. — Ще споделиш ли някои от непосредствените си планове с мен? — поинтересувах се.

Бърнс отново се усмихна загадъчно. Наистина тази сутрин беше в много добро настроение.

— Аз само искам Бюрото да действа просто и ефективно, това е всичко. По този начин управлявах офиса си в Ню Йорк. Ще ти кажа на кои не вярвам: на бюрократите и каубоите. В Бюрото има твърде много и от двата вида. Особено от първите. Искам умниците да са на улицата, Алекс. Просто да вършат нещо полезно. Вчера ти се възползва от шанса си, макар че вероятно не го възприемаш по този начин. При теб няма политика, а само правилен подход, за да си свършиш работата.

— Ами ако не се беше получило? — Оставих чашата си върху подложката с изрисуван върху нея герб на Бюрото.

— Е, по дяволите, тогава сега нямаше да си тук и ние нямаше да разговаряме по този начин. А сега, сериозно — има едно нещо, за което искам да те предупредя. На теб може да ти се струва очевидно, но е много по-лошо, отколкото можеш да си представиш. В Бюрото невинаги можеш да отличиш добрите момчета от лошите. Никой не може. И аз се опитах, но е почти невъзможно.

Струва ми се, че се догаждах за какво намекваше Бърнс — той отлично знаеше, че една от моите слабости е винаги да търся доброто у хората. Разбирам, че понякога това наистина е проява на слабост, но нямаше да се променя, защото просто не можех.

— А ти добро момче ли си? — попитах го.

— Разбира се. — Лицето на Бърнс разцъфна в усмивка, която със сигурност би му спечелила главната роля в „Западното крило“. — Можеш да ми вярваш, Алекс. Винаги, абсолютно. Също както вярваше преди няколко години на Кайл Крейг.

Господи, от думите му ме полазиха студени тръпки. Или може би директорът просто се опитваше да ме накара да погледна на света през неговите очи: *Не вярвай на никого. Винаги изпреварвай останалите.*

12.

Малко след единайсет пътувах към Куонтико. Въпреки „заключителния изпит“ в Балтимор, все още имах часове по „Контролиране на стреса и прилагане на закона“. Вече бях запознат с оперативната статистика на ФБР: Вероятността агентите на ФБР сами да се убият, е пет пъти по-голяма от тази да загинат по време на изпълнение на служебните си задължения.

Докато шофирах, в главата ми се въртеше един стих от поемата на Били Колинс: „Още една причина да не държа оръжие у дома“. Хубав принцип, добра поема, лошо предзнаменование.

Мобилният ми телефон иззвъня и чух гласа на Тони Удс от кабинета на директора. Имало промяна в плановете. Удс ми предаде заповедта на шефа да се отправя директно към вашингтонското национално летище „Роналд Рейгън“. Там ме очаквал самолет.

Господи! Вече действах по друг случай; отново ми бе наредено да пропусна часовете си в Куонтико. Нещата се развиваха по-бързо, отколкото очаквах, но не бях сигурен дали е за добро.

— Главен агент Нуни наясно ли е, че аз съм личният хвърковат отряд на директора? — попитах Удс. *Кажми ми, че знае, не искам повече неприятности в Куонтико!*, помислих си.

— Ще го уведоим спешно къде отиваш — обеща ми Удс. — Лично ще се погрижа. Заминавай за Атланта и ни дръж в течение на нещата. По време на полета ще получиш нужната информация. Става дума за отвличане. — Това беше всичко, което ми каза по телефона Тони.

Обикновено Бюрото ползваше вашингтонското национално летище „Роналд Рейгън“. Качих се на борда на един военен „Чесна Ултра“, светлокафяв, без опознавателни знаци. Местата в самолета бяха осем, но аз бях единственият пътник.

— Трябва да си много важна клечка — отбеляза пилотът, преди да излетим.

— Повярвай ми, аз съм никой.

Пилотът се засмя.

— Закопчай си тогава колана, господин Никой.

Очевидно телефонното обаждане от кабинета на директора ме бе изпреварило. И ето ме сега — отнасяха се към мен като към специален агент. Като към личния посредник на директора при спешни ситуации.

В последния момент, преди да излетим, в самолета се качи още един пътник. Той се настани на седалка от другата страна на пътеката, точно срещу мен, и се представи като Уайът Уолш от Вашингтон. Дали той също беше част от „хвърковатия отряд“ на директора? Или може би моят партньор?

— Какво се е случило в Атланта, че да са нужни точно нашите услуги? — попитах го.

— Никой ли не ти е разяснил? — Изглеждаше изненадан, че не знам подробностите.

— Преди по-малко от половин час ми се обадиха от кабинета на директора. Казаха ми да дойда тук и че ще получа нужната информация в самолета.

Уолш тръсна в скута ми две папки с материали по случая.

— Станало е отвличане в Бъкхед, Атланта. Около трийсетгодишна жена, бяла, заможна. Съпруга е на съдия, което прави случая от компетенцията на федералните. А което е по-важно — тя не е първата.

13.

Внезапно всичко се задейства на бързи обороти. След като се приземих, един микробус ме откара в търговския център „Фипс Плаза“ в Бъкхед.

Още докато влизахме в паркинга на Пийчтри Стрийт, стана ясно, че там има нещо много гнило. Минахме покрай главните магазини — „Сакс Пето Авеню“ и „Лорд & Тейлър“, които бяха почти празни. Агент Уолш ми каза, че жертвата — госпожа Елизабет Коноли — е била отвлечена от подземния паркинг, намиращ се близо до друг голям магазин, наречен „Паризиен“.

Целият район на паркинга бе сцена на престъплението, особено третото ниво, където е била похитена госпожа Коноли. Всяко ниво на гаража бе украсено с пурпурночервени спираловидни орнаменти, но сега върху тях бяха опасани жълтите полицейски ленти. Екипът на ФБР по проучване на доказателствата вече беше там. Невероятната активност свидетелстваше, че местната полиция бе взела случая много на сериозно. В съзнанието ми изплуваха думите на Уолш: *Тя не е първата.*

По ирония на съдбата аз се чувствах по-удобно да разговарям с местните полицейски агенти, отколкото с тези от Бюрото. Приблжих се и заговорих двамата детективи Педи и Чачо от полицията в Атланта. Мъжът и жената ме оглеждаха недружелюбно.

— Ще се опитам да не ви се пречкам — казах им, после додадох: — Преди бях към вашингтонската полиция.

— Продадох те, а? — подхвърли Чачо и едва сподави смеха си. Трябваше да прозвучи като шега, но думите ѝ ме жегнаха, защото в тях имаше твърде много истина. В очите ѝ проблесна някаква студена светлина.

Педи, който изглеждаше с десет години по-възрастен от нея, запита:

— Защо ФБР се интересува от случая?

Разказах им само това, което сметнах за необходимо.

— Имало е и други подобни отвличания или поне изчезвания. Бели жени, от местните предградия. Проверяваме за възможни връзки. Но, разбира се, в случая става дума за съпруга на съдия.

— Имаш предвид отвличанията в района на Атланта ли? — попита Педи.

Аз поклатих глава.

— Не. Или поне доколкото ми е известно. Става дума за други безследно изчезнали в Тексас, Масачузетс, Флорида, Арканзас.

— Искани ли са откупи? — продължи да разпитва Педи.

— Само в Тексас. При останалите случаи не е бил искан откуп. Ала никоя от жените не е била открита.

— Жертвите само бели жени ли са? — включи се и детектив Чачо, докато си водеше бележки.

— Доколкото знам, да. И всички са заможни. Но не е бил искан откуп. И нищо от това, което ви разказвам, не е стигнало до медиите. — Огледах паркинга. — С какво разполагаме дотук? Помогнете ми малко.

Чачо погледна въпросително към Педи.

— Да говоря ли, Джошуа? — попита тя.

Педи сви рамене.

— Добре, Ирене, разкажи му.

— Разполагаме с нещо. В една от паркираните коли е имало двойка младежи по време на отвличането. Обаче не са били свидетели на първата част на престъплението.

— Били са заети с нещо друго — осветли ме Джошуа Педи.

— Но са погледнали, когато са чули писъци, и са видели Елизабет Коноли. Похитителите са били двама и очевидно много опитни. Мъж и жена. Те не са забелязали двамата любовници, защото са били отзад в един микробус.

— И главите им са били наведени, предполагам — отбелязах аз.

— И това също. Но когато ги вдигнали, за да си поемат дъх, видели мъжа и жената. Описаха ги като трийсетинагодишни, добре облечени. Вече били хванали госпожа Коноли. Бързо я повалили, после я натикали на задната седалка на собствената ѝ кола. След което потеглили с автомобила ѝ.

— Защо младежите не са излезли от микробуса, за да ѝ помогнат?

Чачо поклати глава.

— Казаха, че всичко е станало много бързо, а и са били изплашени. Сторило им се „нереално“. Мисля, че освен това са били притеснени, задето са се забавлявали в задната част на един микробус, вместо да са на училище. И двамата учат в местната гимназия в Бъкхед. Били избягали от часовете — обясни тя.

Съпругата на съдията е била отвлечена от екип професионалисти и за нас това беше голям пробив. От това, което успях да прочета, докато пътувах насам, при останалите отвлечения не е бил забелязан подобен екип от мъж и жена. Това беше интересно. Странно и неочаквано.

— А сега ти искаш ли да ни отговориш на един въпрос? — прекъсна мислите ми детектив Педи.

— Ако мога. Питай.

Джошуа погледна към Ирене. От начина, по който се гледаха, имах чувството, че двамата може би са прекарали известно време на задната седалка на някоя кола.

— Чухме, че това може да има нещо общо със случая на Сандра Фрийдландър. Вярно ли е? Онзи, който стана във Вашингтон преди две години и все още не е разкрит?

Погледнах детектива и поклатих глава.

— Доколкото ми е известно — не — отвърнах му.

— Ти си първият, който прави връзка със случая на Сандра Фрийдландър.

Това не беше съвсем вярно. Името ѝ фигурираше в поверителните доклади на ФБР, които прочетох, докато лях от Вашингтон. *Сандра Фрийдландър — и още седем други.*

14.

Главата ми бучеше, чувствах се объркан. От набързо прочетените бележки по случая знаех, че в момента в Съединените щати има повече от 220 изчезнали жени. Бюрото свързваше поне седем от изчезналите с „канала на бели робини“. Ставаше дума за нещо отвратително. В определени среди изключително много се търсеха бели жени на възраст от двайсет до трийсет години. Ако продажбите се осъществяваха в Близкия изток или Япония, цените достигаха невероятни размери.

Преди няколко години Атланта бе станала център на един друг сексскандал с бели робини. Включваше азиатки и мексиканки, вкарани контрабандно в САЩ, после принуждавани да проституират в Джорджия и Северна и Южна Каролина. Този случай имаше друга възможна връзка с Хуанита, Мексико, където през последните две години бяха изчезнали стотици жени.

Умът ми бе зает с тези неприятни мисли, когато пристигнах пред дома на съдия Брендан Коноли в Тъксидо Парк, Бъкхед, близо до резиденцията на губернатора. Къщата на Коноли бе копие на плантаторски дом от четиридесетте години на деветнайсети век в Джорджия. Върху извитата алея отпред бе паркирано порше. Всичко изглеждаше идеално — точно на мястото си.

Входната врата ми отвори младо момиче, което все още беше с училищната си униформа. Според знака върху сакото тя членуваше в „Пейс Академи“. Представи ми се като Бриджит Коноли и аз видях, че има шини на зъбите си. Бях прочел за Бриджит в бележките на Бюрото за семейството. Преддверието на къщата беше елегантно, с пищен полилей и полиран до блясък паркет от ясен.

Забелязах две по-малки момичета — по-скоро само главите им — да надзъртат в началото на главния коридор, водещ към вътрешността на къщата. Върху стената се виждаха два акварела на английски художници. И трите дъщери на Коноли бяха хубави. Бриджит беше на дванайсет години, Мередит — на единайсет, а Гуен

— на шест. Според набързо преписаните ми бележки, по-малките дъщери посещаваха „Лъвет Скул“.

— Аз съм Алекс Крос от ФБР — представих се на Бриджит, която изглеждаше страхотно уверена за възрастта си, особено в този кризисен за семейството момент. — Мисля, че баща ви ме очаква.

— Баща ми ще слезе веднага, сър — кимна момичето. После се извърна към по-малките си сестри и им се скара: — Чухте татко, дръжте се прилично. И двете!

— Аз няма да ухапя никого — уверих момичетата, които продължаваха да надничат откъм коридора.

Лицето на Мередит пламна.

— О, извинете ни. Това не се отнасяше до вас.

— Разбирам — успокоих я. Те най-последно се усмихнаха и аз видях, че и Мередит имаше шини на зъбите. Много мили и сладки момичета.

Някъде отгоре се разнесе глас:

— Агент Крос? — *Агент?*, помислих си. Още не бях свикнал как звучи.

Погледнах към витата стълба и видях съдия Брендан Коноли да слиза надолу. Беше облечен в синя риза на райета, тъмносин панталон и черни кожени мокасини. Изглеждаше спретнат и елегантен, но уморен, сякаш не бе спал от дни. От работните досиета на ФБР знаех, че е на четиридесет и четири години и че е завършил техникум в Джорджия и юридическия колеж „Вандербилт“.

— И така — хапете ли или не? — попита той и се усмихна насила.

— Хапя само тези хора, които заслужават — осведомих го аз, после му подадох ръка. — Казвам се Алекс Крос.

Брендан Коноли кимна към стаята с голяма библиотека, която — както успях да видя — бе наблъскана с книги от пода до тавана. Освен това там имаше и пиано. Забелязах няколко партитури на песни на Били Джоуел. В ъгъла се виждаше неоправено легло.

— След като свършим с агент Крос, ще приготвя вечерята — обърна се Коноли към момичетата. — Ще се опитам тази вечер да не отровя никого, но ще се нуждая от помощта ви, млади госпожици.

— Да, татко — отвърнаха в хор те. Явно обожаваха баща си.

Той дръпна двойните плъзгачи се дъбови врати и двамата влязохме в помещението с библиотеката.

— Всичко е толкова дяволски ужасно. Непоносимо тежко. — Съдията изпусна дълбока въздишка. — Опитвам се да се държа заради тях. Те са най-добрите момичета на земята. — Брендан Коноли махна с ръка към пълната с книги стая. — От цялата къща това е любимото място на Лизи. Тя свири много добре на пиано. И двамата обичаме книгите, но Лизи обожава да чете в тази стая.

Той се отпусна в дълбоко ръждивокафяво кожено кресло.

— Оценявам това, че сте дошли в Атланта. Чух, че сте особено добър при трудни случаи. Как мога да ви помогна? — попита ме.

Аз се настаних срещу него върху кожен диван в същата тоналност. Върху стената зад гърба му се виждаха снимки на Партенона, катедралата в Шартър^[1], пирамидите, почетна грамота за членство в „Честън Хорс Парк“.

— Много хора се опитват да открият госпожа Коноли. Използват всички средства. Аз нямам намерение да навлизам в подробности относно семейството ви. Това е работа на местните детективи.

— Благодаря ви — каза съдията. — Точно сега не ми се иска да отговарям на всички онези въпроси. Ужасно е отново и отново да повтаряш едно и също. Не можете да си го представите.

Кимнах съчувствено.

— Сещате ли се за местен мъж или жена, които биха могли да имат особен интерес към съпругата ви? Някаква отдавнашна страст, потенциална мания? Това е единствената лична област, в която бих желал да навляза. Освен това бих искал да знам дали има неща, които да са ви се сторили необичайни. Забелязали ли сте някой да наблюдава съпругата ви? Напоследък виждали ли сте подозрителни лица, които да са се навъртали наоколо повече от обичайното? Доставчици, от „Федерал Експрес“ или други услуги? Съседи, които по някакъв начин да са ви се сторили подозрителни? Колеги в работата? Дори приятели, които биха могли да имат нездравни фантазии за госпожа Коноли?

Брендан кимна:

— Разбирам какво имате предвид.

Аз го погледнах в очите и попитах направо:

— Напоследък имали ли сте разногласия със съпругата си? Трябва да знам, ако е така. След това можем да продължим.

Очите на Коноли внезапно се навлажниха.

— Запознах се с Лизи във Вашингтон, когато тя работеше за „Поуст“, а аз бях съдружник в „Тейт Шилинг“ — местна адвокатска фирма. Беше любов от пръв поглед. През годините почти никога не сме се карали, дори рядко сме си повишавали тон. И това все още е така. Агент Крос, аз обичам съпругата си. Както и дъщерите ни. Моля ви, помогнете ни да я върнем у дома. Вие трябва да намерите Лизи.

[1] Готическа катедрала в град Шартър, Франция, окончателно завършена около 1240 г., с крипта от XI век и стъклописи, шедьовър на готическата архитектура. — Б.пр. ↑

15.

Съвременният кръстник — четиридесет и седем годишен руснак, живеещ в момента в Америка, известен с псевдонима Вълка. Носеха се слухове, че е безстрашен и агресивен във всичко: от търговия с оръжие, изнудване и наркотици до легален бизнес — като банково дело и управление на капитали. Изглежда, никой не знаеше истинската му самоличност или американското му име, нито къде живееше. *Умен, невидим*. В безопасност от ФБР и от всеки друг, който би могъл да го издирва.

Бил едва двајсетинагодишен, когато от скромен член от редиците на КГБ се превърнал в един от най-безмилостните босове на организираната руска престъпност — Червената мафия. Съименникът му — сибирският вълк, бе опитен ловец, бързоног хищник, който можеше да надвие много по-едри животни от него. Но беше и безмилостно преследван. Човекът с прякора Вълка също беше неуморно преследван ловец. С тази разлика, че преследвачите му нямаха представа къде да го търсят. Той беше *невидим, такъв бе замисълът*. Всъщност беше пред очите на всички...

В една мека вечер мъжът, наречен Вълка, устройваше голямо парти в огромната си къща, разположена върху 1800 кв.м. край брега във Форт Лодърдейл, Флорида. Поводът бе представянето на новото му списание за мъже, наречено „Инстинкт“, което щеше да си съперничи с „Максим“ и „Шок“.

В Лодърдейл Вълка бе познат като Ари Манинг — богат бизнесмен, родом от Тел Авив. В другите градове имаше други имена. Много имена, много градове.

В момента прекосяваше кабинета, където двајсетина от гостите му гледаха футболен мач върху няколко телевизора, включително и 61-инчов „Рънко“. Двама футболни запалнянковци се бяха надвесили над екрана на компютъра със статистическа база данни. Върху близката масичка имаше бутилка „Столичная“, поставена в кофичка с лед. Водката бе единственото руско нещо, което домакинът си позволяваше.

Висок близо метър и деветдесет, Вълка тежеше 109 килограма и се движеше като ловко и силно животно. Той обикаляше гостите си, винаги усмихнат и духовит. Знаеше, че никой в стаята не разбираше защо се усмихва, понеже нито един от така наречените му приятели, бизнес партньори или светски познати нямаше никаква представа кой всъщност е той.

Те го познаваха като Ари, а не като Паша Сорокин и определено не като Вълка. Нямаха си понятие за килограмите незаконни диаманти, които купуваше в Сиера Леоне; за тоновете хероин от Азия; за оръжията и дори самолетите, дето продаваше на колумбийците; или за белите жени, които купуваше за саудитците или японците. В Южна Флорида той имаше репутацията на ексцентрик, който не зачита обществените норми нито в социалния живот, нито в бизнеса. Тази вечер в дома му имаше повече от 150 гости, но той бе поръчал храна и напитки за двойно повече. Беше докарал със самолет главния готвач на „Льо Сирк 2000“ от Ню Йорк, както и един прочут специалист по приготвянето на суши от Сан Франциско. Сервитьорките му бяха облечени като клакьорките от спортните състезания, но бяха по монокини, което той смяташе за дръзка и предизвикателна шега. За десерт бе поръчал да му доставят от Виена от прочутите торти „Сахер“. Нищо чудно, че всички обичаха Ари. Или го мразеха.

Той прегърна игриво един бивш защитник на „Маями Долфинс“ и си побъбри с адвокат, натрупал десетки милиони от едно споразумение с тютюнева компания във Флорида — двамата си обменяха последните клюки за губернатора Джеб Буш. После се смеси с тълпата. Беше пълно с угодливи карьеристи, мечтаещи да се изкачат по-нависоко по социалната стълба, и опортюнисти, които бяха дошли в дома му, за да бъдат видени в подходящо или неподходящо общество: самовлюбени и надути, разглезени, себелюбиви и най-лошото от всичко — отегчителни като вчерашен вестник.

Вълка мина покрай вътрешния басейн и се запъти към външния, който бе два пъти по-голям. Побъбри с гостите си и обеща щедро дарение за едно частно училище — нещо съвсем естествено, след като се натъкна на нечия съпруга на важна личност. Проведе сериозен разговор със собственика на най-големия хотел в щата, с един магнат, вносител на мерцедеси, и с шефа на могъщ конгломерат, с когото заедно ходеха на лов.

Вълка презираше всички тези лицемери, особено по-възрастните богаташи. Никой от тях никога не бе поемал реален риск в живота си. При все това те бяха натрупали милиони, дори милиарди, и се мислеха за недостижими.

В този момент — за пръв път през последния час — си помисли за Елизабет Коноли. Неговата сладка, много секси Лизи. Тя приличаше на Клаудия Шифър и той с носталгия и обич си спомни дните, когато ликът на германската манекенка беше върху стотиците билбордове в цяла Москва. Беше мечтал за Клаудия, както и всички руснаци. А сега притежаваше една жена, която удивително приличаше на нея.

Защо? Защото можеше. Това бе философията, която направляваше самия него и всичко останало в живота му.

Тъкмо поради тази причина той я държеше точно тук, в огромната си къща във Форт Лодърдейл.

16.

Лизи Коноли не можеше да повярва, че целият този ужас се случваше точно с нея. Все още ѝ се струваше невъзможно, абсурдно... И все пак беше истина — тя беше заложница!

Къщата, в която я държаха, бе пълна с хора. Явно имаше някакво шумно парти. Парти? Но как смееше той?

Нима похитителят ѝ бе толкова уверен в себе си, толкова арогантен? Безумно нагъл! *Беше ли възможно всичко това?*, питаше се тя ужасено. Той се бе похвалил пред нея, че бил гангстер, кралят на гангстерите, най-великият. Имаше отвратителни татуировки — на дясната си ръка, върху раменете, върху гърба, около показалеца, както и по интимните си части — върху тестисите и пениса.

Лизи определено беше сигурна, че в къщата има парти. Дори чуваше откъслечни разговори: обсъждане на пътуване до Аспен; слуха за любовната връзка между бавачка и местна майка; смъртта на едно шестгодишно дете в басейн (на възрастта на нейната Гуен); футболни истории; една шега, която вече бе чувала в Атланта, за две момчета от църквата и една сиамска котка.

Кои бяха тези хора, къде я държаха? Къде съм, по дяволите? Въпросите се блъскаха в главата ѝ и Лизи с все сили се опитваше да не полудее. Всичките тези хора с глупавите им дребнави приказки бяха толкова близо до мястото, където тя лежеше овързана, със запушена уста. Заложница на някакъв откачен мъж, вероятно убиец.

Докато младата жена слушаше, сълзите бавно се стичаха по лицето ѝ. Гласовете им, безгрижието им, смехът им — всичко беше само на няколко метра от нея.

Аз съм тук, точно тук! По дяволите, помогнете ми! Моля ви, помогнете ми! Аз съм до вас!, искаше ѝ се да изкрещи, но устата ѝ беше запушена с лепенка.

Около нея беше тъмно, не можеше да различи нищо.

Хората и партито бяха от другата страна на дебелината дървена врата. Тя беше заключена в малка стая, която беше част от гардеробна.

Държаха я тук от няколко дни. Разрешаваха ѝ единствено да ползва за кратко банята.

Беше здраво овързана с въже, не можеше да помръдне, нито да извика за помощ.

Но продължаваше да крещи наум:

Някой да ми помогне, моля ви!

Аз съм тук!

Не искам да умра!

Защото това беше единственото нещо, което той ѝ бе казал, че е сигурно: ще я убие.

17.

Никой не можеше да чуе Лизи Коноли. Партито продължаваше и ставаше все по-шумно, по-екстравагантно и вулгарно. Единайсет пъти през същата нощ дълги лъскави лимузини докарваха елегантните гости пред огромната крайбрежна къща във Форт Лодърдейл. След това лимузините потегляха, без да дочакат пътниците си.

И никой не обърна внимание, когато същите тези гости потеглиха същата нощ в съвсем други коли. Много скъпи автомобили, най-хубавите в света, всички до един крадени.

Защитник от Нюйоркската футболна лига си тръгна в тъмнокафяв „Ролс-Ройс Корниш“ с подвижен покрив, струващ 363 000 долара. Беше направен по поръчка — от боята до дървената облицовка, кожената тапицерия и дори разположението на двете букви върху емблемата.

Един бял рапър потегли в светлосин „Астън Мартин Ванкуиш“ на цена 228 000 долара, който за десет секунди можеше да вдигне от нула до 100 километра в час.

Най-скъпата от всички коли беше един „Салийн S7“, произведен в Америка, с дългите си като криле на чайка врати и предница като на акула, с 550 конски сили.

Единадесет много скъпи, ловко откраднати коли бяха доставени на купувачите в къщата.

Един сребрист „Паджани Зонда“, струващ 370 000 долара. С италиански мотор и спирачки на състезателна кола.

Сребрист „Спайдър С8 Дабъл 12“ с оранжев кант, 620 конски сили.

Бронзово „Бентли Азур Мълинър“ със сгъваем покрив — може да бъде ваше, при това само срещу 376 000 долара.

„Ферари 575 Маринело“ — 215 000 долара.

Едно „Порше ОТ2“.

Две „Ламборгини Мурчелагос“ — златистожълти, по 270 000 долара парчето, наречени, както всички ламборгини, на прочутия бик.

Един „Хамър Н1“ — може би не толкова шик, колкото останалите коли, но нищо не можеше да препречи пътя му.

Общата сума на откраднатите коли възлизаше на над три милиона долара, бяха продадени за малко под два милиона.

Което беше повече от заплатеното за поръчаните от Виена торти „Сахер“.

А освен това Вълка бе запален почитател на бързите красиви коли и на всички бързи и красиви неща.

18.

На следващия ден отлетях обратно за Вашингтон и към шест часа вечерта си бях у дома, приключил с работата си. Имаше времена като тези, когато почти вярвах, че най-после всичко в живота ми ще се подреди. Може би бях взел правилното решение, присъединявайки се към Бюрото. Може би... Докато се измъквах от старото си черно порше, видях Джени на предната веранда. Дъщеря ми се упражняваше на цигулката си. Искаше да бъде следващата Мидори^[1]. Свиренето ѝ беше впечатляващо — във всеки случай поне за мен. Когато Джени искаше нещо, тя се бореше за него.

— Коя е красивата млада дама, държаща с такова съвършенство цигулката си „Юзек“?^[2] — подвикнах ѝ, докато прекосявах бавно моравата.

Джени погледна към мен, но не каза нищо. Само се усмихна многозначително, сякаш знаеше някаква тайна. Двамата с Нана участвахме в нейните упражнения, които включваха основните положения на метода „Сузуки“. За да се включим, леко променихме метода. Родителите бяха част от упражненията, но наистина си струваше. При метода „Сузуки“ се полагаха големи усилия, за да се избягва съперничеството и негативните последствия. Родителите биваха съветвани да прослушат безброй записи и да присъстват на уроците. Аз лично съм посещавал повечето от уроците ѝ. Нана покриваше останалите. По този начин двамата изпълнявахме двойната роля на „домашен учител“.

— Какъв прекрасен начин да те посрещнат у дома с красива музика! — казах на Джени. Усмивката ѝ си струваше — веднага заличи всичко лошо, през което бях преминал този ден.

— Укротяване на дивия звяр — продума накрая тя. С цигулката под мишница и отпуснат лък, Джени се поклони, след това отново започна да свири.

Приседнах на едно от стъпалата на верандата и се заслушах. Бяхме само ние двамата, залязващото слънце и музиката. Наистина звярът бе укротен.

След като тя свърши с упражненията, хапнахме лека вечеря, после забързано потеглихме към „Кенеди Сентър“, за да присъстваме на един от спектаклите със свободен вход в главното фоайе. Тази вечер темата бе „Лист и виртуозността“. Но бяхме запланували и още нещо: утре вечер планирахме да атакуваме новата стена за катерене при „Кепитъл Уай“; после с Деймън следваше екстравагантната видеоигра, включваща „Вечният мрак: Реквием на Разума“ и „Боен кораб III: Царството на Хаоса“.

Надявах се животът ни да продължи все така. Дори и с видеоигрите. Сега бях поел по правилния път и това ми харесваше, радваше Нана и децата.

Около десет и половина вечерта, като чудесен завършек на деня, се свързах с Джамила по телефона. За разнообразие тя си беше у дома в този доста приличен час.

— Здравей! — зарадва се тя, като чу гласа ми.

— Здравей и на теб. Можеш ли да говориш? Удобно ли е?

— Може би ще успея да ти отделя няколко секунди. Надявам се, че ми се обаждаш от къщи. Така ли е?

— Прибрах се у дома още в шест. Прекарахме семейна вечер в „Кенеди Сентър“. Голям успех.

— Вече ревнувам.

Поговорихме за работата ѝ, после за моята чудесна вечер с децата и накрая за живота ми и за присъединяването ми към Бюрото. Но след петнайсетина минути имах усещането, че Джамила трябва да тръгва. Не я попитах обаче какви са плановете ѝ за тази вечер. Ако искаше, щеше да ми каже.

— Липсваш ми, че си чак в Сан Франциско — казах и наистина го чувствах. Надявах се да не е прозвучало като банална любезност. Защото наистина се интересувах от Джам. Тя постоянно присъстваше в мислите ми.

— Трябва да бягам, Алекс. Чао — отвърна тя.

Джамила трябваше да бяга. А аз най-сетне се опитвах да спра.

[1] Прочута японска цигуларка, дебютирала единайсетгодишна в Нюйоркската филхармония. — Б.пр. ↑

[2] Юзек е прочут майстор на цигулки от Прага, създал първата си през 1910 г. — Б.пр. ↑

19.

На следващата сутрин ми наредиха да присъствам на важна среща за отвличането на Коноли и вероятността то да е свързано с другите отвличания през последната година. Случаят беше обявен за „първостепенен“ и му бе дадено кодовото име „Бялото момиче“.

Екипът за бързо реагиране към ФБР вече бе изпратен в Атланта. Бе наредено да се направят сателитни снимки от търговския център „Фипс Плаза“ с надеждата, че ще успеем да идентифицираме колата, която похитителите са карали, преди да заминат с комбито на Коноли.

Имаше около две дузини агенти в стаята без прозорци, където се обсъждаше „първостепенният случай“ на Бюрото във Вашингтон. Когато пристигнах, узнах, че Вашингтон ще бъде „базов офис“ за случая, което означаваше, че е много важен за директор Бърнс. Отделът за криминални разследвания вече бе подготвил папка, където щяха да съхраняват рапортите за него. За ФБР най-същественото в този случай беше, че е изчезнала съпругата на федерален съдия.

Нед Махони от ОСЗ седеше до мен и изглеждаше не само дружелюбно, но и приятелски настроен. Поздрави ме със смигване: „Здравей, звезда!“. Слаба тъмнокоса жена в черен работен гащеризон се тръшна на стола от другата ми страна. Представи се като Мони Донъли и ме осведоми, че е прикрепена към случая от отдел „Жестоки престъпления“. Говореше изключително бързо, изпълнена с енергия.

— Предполагам, че ще работим заедно — каза тя и разтърси ръката ми. — Чувала съм добри неща за теб. Чела съм кратката ти биография. Аз също съм се дипломирала в „Джон Хопкинс“. Какво ще кажеш?

— Мони е най-добрата и най-умната ни сътрудничка — намеси се Махони. — И това е слабо казано.

— Прав е — съгласи се тя. — Разгласи го, моля те. Омръзна ми все да бъда „тайно оръжие“.

Забелязах, че моят наставник — Гордън Нуни, не беше сред присъстващите петдесетина агенти. Накрая започнаха разискванията по случая „Бялото момиче“.

Главен агент Уолтър Зелрас се изправи отпред и започна да показва диапозитиви. Изложението му бе професионално, но доста суховато. Изпитвах натрапчивото усещане, че все едно съм се присъединил към екипа на IBM или „Чейс Манхатън Банк“, а не към ФБР.

— Не се притеснявай — прошепна ми Мони, — ще стане още по-лошо. Той просто загрява.

Зелрас имаше монотонен и приспивен глас, напомнящ ми за бившия ми професор, който преди много години ми преподаваше в „Джон Хопкинс“. И двамата — Зелрас и бившият ми професор — говореха за различни неща с еднаква и равна интонация, никога не се вълнуваха или смущаваха от материала, който представяха. Зелрас говореше за евентуалната връзка, която би могла да съществува между отвличането на Коноли и няколко други похищения през последните месеци, и темата би трябвало да е доста интригуваща.

— Джерълд Готлиб — отново прошепна Мони. Аз се усмихнах, но всъщност едва се сдържах да не прихна. Готлиб беше професорът, който ни приспиваше с лекциите си в „Джон Хопкинс“.

— Богати и привлекателни бели жени — продължаваше Зелрас — са изчезнали през последната година. Според статистическите данни, броят им надвишава с малко повече от три пъти обичайните подобни случаи. Това важи и за Америка, и за Източна Европа. Ще ви предоставя да разгледате истински каталог отпреди три месеца, в който се рекламират жени за продажба. За съжаление, ние не успяхме да проследим каталога до производителя. Някои от следите водеха до Маями, но там прекъсваха.

Когато каталогът стигна до мен, видях, че снимките са черно-бели, вероятно препечатани от интернет. Прелистих набързо страниците. Бяха показани седемнадесет голи жени, придружени от подробности като бюст, размер на талията, „истински“ цвят на косата, цвят на очите. Жените имаха прякори като Кенди, Сейбъл, Фокси, Мадона и Райп^[1]. Цените варираха от 3500 до 150 000 долара. Нямахше други биографични данни, нито подробности за личността им.

— Ние работим в тясно сътрудничество с Интерпол върху това, което подозираме, че е търговия с „бели робини“. За ваше сведение, названието „бели робини“ се отнася за жени, купени и продадени с цел проституция. В наши дни тези жени са обикновено азиатки,

мексиканки или южноамериканки — т.е. не са бели, с изключение на жените от Източна Европа. Би трябвало също така да забележите, че понастоящем подобно робство е много по-глобализирано и технологизирано, отколкото е било някога. Някои страни в Азия гледат по друг начин на търговията с жени и деца — особено в Япония и Индия. Но през последните години пазарът се отвори и за бели жени, особено блондинки. Те се продават на цени от няколко стотин долара до петцифрени суми, а понякога и по-скъпо. Както вече казах, Япония е важен и значителен пазар. Разбира се, не по-малък е и Близкият изток. Там най-големите купувачи са саудитците. Вярвате или не, но пазар има дори в Ирак и Иран. Някакви въпроси на този етап?

Имаше няколко, в повечето случаи уместни, което ми даде да разбера, че в стаята бе събран екип от умни хора, познаващи добре работата си.

Накрая и аз зададох въпрос, макар и доста неохотно, имайки предвид, че бях ШН.

— Защо смятате, че отвличането на Елизабет Коноли е свързано с останалите случаи? Имам предвид, точно по този начин?

Зелрас бързо отговори:

— Била е отвлечена от екип. Подобни банди са много популярни в търговията с роби, особено в Източна Европа. Те са опитни и много ефективни в отвличанията, а освен това са свързани по веригата. Обикновено има подготвен купувач далеч преди да бъде похитена жена като госпожа Коноли. Това е много рисковано, но със сигурност високоплатено. Фактът, че не се иска откуп, прави особено привлекателни подобни похищения. Отвличането на Коноли отговаря на нашия профил.

— Възможно ли е купувачът да пожелае конкретна жена? — попита някой. — Изобщо съществува ли подобна възможност?

Зелрас кимна:

— Ако парите са добри — със сигурност! Цената може да достигне шестцифрени стойности. Ние работим и върху този аспект.

През останалата част от срещата се дискутираше за госпожа Коноли и дали можем да я открием по-бързо. Общото становище се оформи като отрицателно. Една подробност беше особено озадачаваща: защо похитителите са отвлекли жертвата от оживено обществено място? Големият откуп изглеждаше най-вероятното и

логично обяснение, но досега не бе поискан. Дали някой не бе пожелал точно госпожа Елизабет Коноли? И ако е така — кой? Какво бе толкова особеното у нея? И защо я бяха похитили от търговския център? Със сигурност съществуваха много по-подходящи места за отвличане.

Докато говорехме за нея, снимката на госпожа Коноли с трите ѝ дъщери се виждаше върху екрана в конферентната зала. Те изглеждаха толкова близки и щастливи. Беше плашещо, тъжно. Открих, че си мисля за нас двамата с Джени, когато бяхме предишната вечер на верандата.

— Коя от отвлечените жени е била намерена? — попита някой в залата.

— Нито една — отвърна агент Зелрас. — Страхуваме се, че са мъртви. Вероятно похитителите или купувачът, на когото са били доставени, са се отнесли към тях като към стока за еднократна употреба.

[1] Candy — бонбон; sable — самур; foxу — лисичи, червеникавокафяв; гiре — узрял (англ.). — Б.пр. ↑

20.

Върнах се в часовете си по ориентиране след обедната почивка на следващия ден. Точно навреме, за да се насладя на още един от ужасните вицове на д-р Хоровиц. Той държеше вдигната към нас поставката си със защипани към нея листове с материали.

— Официалният списък с тематичните песни на Дейвид Кориш включва: „Ти осветяваш живота ми“, „Изгарям“, „Големите огнени кълба“. Моята любима песен е „Изгарям къщата до основи“.

Д-р Хоровиц явно знаеше, че вицовете му не струват, но черният хумор имаше успех сред полицейските офицери, а безстрастната му физиономия подсилваше ефекта. Освен това той знаеше кой бе записал „Изгарям къщата до основи“.

Имахме още една лекция относно „Управление на сложните случаи“, последвана от „Прилагане на правните норми“, както и „Динамики на серийния убиец“. В последния курс ни разясниха, че серийните убийци са се променили, че са станали „динамични“. С други думи — по-умни и по-добри в убиването. Единствено „ритуалните характеристики“ оставаха същите. Аз не си дадох труда да си вода записки.

Следващият час се състоя навън. Всички бяхме облечени в спортни якета, но с подплънки около шията и защитни маски на лицето, за практическо упражнение при „Хоган Али“. То включваше три коли, впуснали се в доста напечено преследване на четвърта. Сирените виеха, пронизвайки въздуха. Високоговорителите бълваха команди: „Спри! Отбий от пътя! Излез от колата с вдигнати ръце!“. Нашите муниципии се състояха от халосни патрони, чиито върхове бяха боядисани с розова боя.

Наближаваше пет часът, когато свършихме упражнението. Взех си душ и се облякох. Тъкмо се отправях към сградата, където се помещаваше трапезарията — там ми бе уреден нещо като кабинет, — когато видях Нуни. Той ми даде знак да се приближа към него. *Ами ако не желая?*, помислих си аз.

— Във Вашингтон ли се връщаш? — попита той.

Кимнах, преглъщайки остриите думи, напирани на върха на езика ми.

— След малко. Първо трябва да прочета някои доклади за отвличането в Атланта.

— Голяма работа, впечатлен съм! Останалата част от съкурсниците ти нощуват тук. Някои от тях мислят, че това помага да се изградят другарски отношения. Аз също смятам така. Ти да не би да си агент на промяната?

Поклатих глава, после се опитах да се усмихна на Гордън, но не се получи.

— Още от самото начало ми казаха, че мога да се прибирам да нощувам у дома. Това не е възможно за по-голяма част от останалите.

Ала Нуни продължи да рови, опитвайки се да чопли стари рани.

— Чух, че си имал известни проблеми и с главния детектив във Вашингтонската полиция — подхвърли той.

— Всички имат проблеми с шефа на детективите Питман — отвърнах.

Погледът му стана леден. Очевидно не виждаше нещата по този начин.

— Също както всички си имат проблеми и с мен. Но това не означава, че греша при изграждането на екип тук. Аз не греша, Крос.

Устоях на изкушението да му отвърна. Нуни отново се нахвърляше върху мен. Защо, след като винаги, когато имах възможност, присъствах в часовете? А в същото време трябваше да работя върху случая „Бялото момиче“. Дали ми харесваше или не, бях част от случая. И това не беше просто практическо занятие, а истинско и важно.

— Трябва да си свърша работата — заявих накрая и се отдалечих от агента. Бях напълно сигурен, че си бях спечелил първия враг във ФБР. При това доста важен. Нямах смисъл да си губя времето с маловажни.

21.

Може би чувството на вина, събудено от сдърпването ми с Нуни, ме накара да работя до късно в кабинета си, в приземния етаж в сградата на трапезарията, където се намираха и офисите на Отдела по изследване на човешкото поведение. Ниските тавани, лошото флуоресцентно осветление и сивите стени с груба мазилка ме караха да изпитвам чувството, че отново се намирам в полицейското управление във Вашингтон. Но огромният архив от досиета и изследвания, с които разполагаха агентите на ФБР, беше наистина впечатляващ. Източниците на Бюрото бяха по-добри от всичко, което бях виждал в полицейското управление във Вашингтон.

Бяха ми нужни два часа, за да прегледам една четвърт от документацията, обхващаща търговията с бели робини. А това бяха само случаите на територията на САЩ. Едно конкретно отвличане привлече вниманието ми. В него беше замесена Рут Моргенстерн — адвокатка от Вашингтон. За последен път е била видяна в 9:30 часа вечерта на 20 август. Една приятелка я оставила близо до апартамента ѝ във Фоги Ботъм.

Госпожица Моргенстерн била на двайсет и шест години, със сини очи и дълга до раменете руса коса, тежала 50 кг. На 28 август една от картите ѝ за самоличност била намерена близо до северния изход на Анакостия Нейвил Стейшън. Два дни по-късно правителственият ѝ пропуск бил намерен на една от градските улици.

Но Рут Моргенстерн все още не бе открита. В досието ѝ беше отбелязано: *Вероятно мъртва.*

Запитах се дали наистина Рут Моргенстерн беше мъртва?

Ами Елизабет Коноли? Към десет часа, когато вече трудно сподавах прозевките си, изведнъж вниманието ми бе привлечено от друг случай. Прочетох доклада, после още веднъж.

Описваше се отвличане, станало преди единайсет месеца, на някаква жена — Джили Лопес, в Хюстън. Похищението бе извършено в хотел „Хюстън“. Екип от двама мъже бил забелязан да се мотае

около луксозния джип на жертвата в гаража на хотела. Госпожа Лопес бе описана като „много привлекателна“.

След минути вече разговарях с полица в Хюстън, който бе разследвал случая. Детектив Стив Боуен бе изненадан от интереса ми, но демонстрира отзивчивост. Той ми каза, че госпожа Лопес все още не е открита и от изчезването ѝ не се е чуло нищо за нея. Нито пък е бил искан откуп.

— Тя наистина е била добра жена. Всички, с които разговарях за нея, я обичаха.

Когато бях в Атланта, бях чул същото и за Елизабет Коноли.

Вече мразех това дело, ала не можех да го избия от главата си. *Бялото момиче*. Всички отвлечени жени са били привлекателни и обичани. Това бе общото помежду им. Може би това бе моделът на похитителите.

Привлекателни и обичани жертви.

22.

Когато същата вечер се прибрах у дома, вече минаваше единайсет, но ме очакваше изненада. При това хубава. Джон Сампсън седеше на предните стъпала. С целите си два метра и два сантиметра и сто и тринайсет килограма. На пръв поглед приличаше на Тъжния жътвар, но след като се ухили, наподобяваше Веселия жътвар.

— Виж ти кой бил тук. Детектив Сампсън — усмихнах му се в отговор.

— Как си, човече? — попита Джон, докато прекосявах моравата. — Виждам, че пак работиш до късно. Старата песен. Никога няма да се промениш.

— Откакто съм в Куонтико, тази вечер закъснявам за пръв път — оправдах се аз. — Но не започвай пак.

— Нима съм казал нещо лошо? Не, не съм. Винаги съм бил добър — поне така смятам. Но след като заговорихме, ти не можеш да се промениш, нали?

— Искаш ли студена бира? — попитах го, докато отключвах вратата на къщата. — Къде е съпругата ти тази вечер?

Сампсън ме последва вътре, вземеш си по две бири „Хайнекен“ и ги отнесохме на верандата. Аз се отпуснах върху пейката, а Джон се плъсна върху люлеещия се стол, който изскърца под тежестта му. Още откакто бяхме десетгодишни, Джон е най-добрият ми приятел на този свят. Докато не постъпих във ФБР, бяхме детективи в отдел „Убийства“ и партньори. Той все още ми бе малко сърдит заради това.

— Били е добре. Тази вечер и утре ще работи нощна смяна в „Сан Антонио“. Чудесно се разбираме. — Той пресуши половината си бира на един дъх. — Нямам оплаквания, партньоре. Тъкмо обратното! В момента пред теб стои един щастлив улегнал мъж.

Не можах да сдържа смеха си.

— Изглеждаш ми изненадан.

Сампсън също се разсмя.

— Предполагам, че никога не съм се смятал за домошар. А сега искам единствено да прекарвам колкото се може повече от времето си с

Били. Тя ме кара да се смея и дори разбира вицовете ми. А вие двамата с Джамила как сте? Тя добре ли е? Как се чувстваш в ролята на новопокръстен фебереец в „Клуб Фед“?

— Тъкмо се канех да се обадя на Джам — осведомих го. Сампсън познаваше Джамила, харесваше я и бе запознат с нашето положение. Тя също беше детектив от отдел „Убийства“, така че отлично разбираше какъв е животът. Наистина се радвах на компанията ѝ. За нещастие тя живееше в Сан Франциско и там ѝ харесваше. — Джам работи по друг случай на убийство. В Сан Франциско също убиват хора. А животът в Бюрото е добър. — Отворих и втората си бира. — Макар че ми трябва време, за да свикна с бюрократите.

— Вече си бием главата в стената, така ли? — промърмори Сампсън, после лукаво се ухили. — Бюрократи! Проблеми с началството ли имаш? И защо работиш толкова до късно? Не се ли занимаваш още с ориентацията или както там го наричат?

Разказах му накратко за отвличането на Елизабет Коноли, след това заговорихме за по-приятни неща. За Били и Джамила, за съблазънта на романтиката, за последния роман на Джордж Пеликанос^[1], за един детектив, който се срещаше с партньора си — хубава жена, и си мислеше, че никой не знае. Но всички знаехме. Беше отново както в добрите стари времена, когато двамата със Сампсън бяхме заедно. Липсваше ми работата с него. Кое то пък ме наведе на следващата мисъл: трябваше да измисля някакъв начин, за да го примамя във ФБР.

Едрият мъж се покашля.

— Има нещо, което исках да ти кажа — започна колебливо той. — Истинската причина, заради която дойдох тази вечер.

Повдигнах вежди.

— О, и какво е то?

Очите му избягваха погледа ми.

— Малко ми е трудно, Алекс.

Приведох се напред. Сега вече изцяло бе завладял вниманието ми.

Тогава Сампсън се усмихна и аз разбрах, че каквото и да искаше да сподели с мен, беше нещо хубаво.

— Били е бременна — изгърси той, след което се засмя с най-плътния си и дълбок глас. В следващия миг Джон скочи от шезлонга, сграбчи ме в мечешката си прегръдка и едва не ме задуши. — Ще ставам баща!

[1] Американски писател, роден през 1957 г. във Вашингтон. Преди да започне да пише, работи като готвач, мияч на чинии, продавач на обувки и електроника, барман. Издава първия си роман през 1992 г., автор е на 12 криминални романа, чието действие се развива във Вашингтон. — Б.пр. ↑

23.

— Ето че отново потегляме, скъпа моя Зоя — заговорнически прошепна Слава. — Между другото, изглеждаш много представително. Направо идеално за днес.

Двойката не се отличаваше от останалите заможни американци, тълпящи се в търговския център „Прусия“. Беше „вторият по големина в Америка“ според рекламните надписи, разположени на всички входове. Но причината за популярността на търговския център беше друга: алчни купувачи прииждаха тук от околните щати, защото в Пенсилвания нямаше данъци върху дрехите.

— Тези хора изглеждат толкова богати. Всичко им е точно — отбеляза Слава. — Не мислиш ли? Чувала ли си израза „всичко да ти е точно“? Американски е, жаргонен.

Зоя се изсмя злобно.

— Е, само след час, като си свършим работата тук, ще видим колко им е „точно“ всичко! Страхът им се таи под доволните им физиономии. Също като всички в тази прогнила и разглежена страна, и те се страхуват от сенките си. Особено от болката, дори от съвсем малко неудобство. Не го ли виждаш по лицата им, Слава? Те се боят от нас. Само дето просто още не го знаят.

Слава огледа главния комплекс, доминиран от магазините на „Нордстръом“ и „Нойман Маркс“. Навсякъде се виждаха надписи, рекламиращи тийнейджърските списания „Рок енд Шоп Тур“. Междувременно тяхната мишена си купи кутия с бисквити за петдесет долара от „Нойман“. Удивително! След това си купи нещо също толкова абсурдно, наречено „Червено, бяло и синьо куче“, с безумно висока цена.

Глупави, глупави хора. Да си водят дневник за някакво куче, помисли си Слава. Тогавя видя отново мишената — излизаше от „Скечърс“, следвана от двете си малки деца.

Всъщност в момента тя им се стори малко неспокойна. Защо ли? Може би се боеше, че ще я разпознаят и ще трябва да дава автографи или да си бърбри любезно с феновете си. *Цената на славата, а?*

ехидно отбеляза Слава. Сега тя се движеше забързано, водейки малките си скъпоценни отрочета към „Дик Кларкс Америкън Бандстенд Грил“, вероятно за обяд или просто да избягат от тълпата.

— Дик Кларк е дошъл от Филадельфия — заяви Слава. — Знаеше ли го?

— На кого, по дяволите, му пука за Дик Кларк, Дик Трейси или за останалите шибаняци? — изсумтя Зоя и тупна с юмрук мускулестата ръка на спътника си. — Престани с тъпите си игрички. От тях ме заболява глава. Откакто те срещнах, съм изгълтала поне милион хапчета за главоболие.

Мишената изцяло отговаряше на описанието, дадено им от посредника: висока и руса ледена кралица, изцяло погълната от себе си. *Но също и готина до последната подробност*, помисли си Слава. И това не бе изненадващо. Тя беше купена от един клиент, който се наричаше Художествения директор.

Двойката изчака петдесет минути. В преддверието хор от гимназията в Брумал, Пенсилвания, изнасяше представление. Мишената и двете ѝ деца излязоха от ресторанта.

— Да го направим — рече Слава. — Ще бъде забавно, нали? Децата го правят предизвикателно.

— Не — възрази Зоя. — Децата го правят откачено. Почакай, докато Вълка научи за това. Ще забърше палетата. Между другото, това също е американски жаргон.

24.

Името на жената, която бе купена, беше Одри Мийк. Тя беше известна — бе създала много успешна верига за дамска мода и аксесоари, наречена „Мийк“. Това беше моминското име на майка ѝ, което самата тя използваше.

Зоя и Слава я наблюдаваха отблизо и я проследиха до гаража на комплекса, без да събудят някакво подозрение. Нахвърлиха се върху нея тъкмо когато оставяше торбите с покупките от „Нойман Маркъс“, „Ермес“ и другите магазини на задната седалка на лъскавия си черен лексус със съвсем нови номера от Ню Джърси.

— Деца, бягайте! Бягайте надалеч! — изкрещя Одри Мийк, докато отчаяно се бореше със Зоя, която пъхаше в устата ѝ парцал, напоен с газ с остра миризма. За няколко секунди Одри видя пред очите си кръгове, звезди и ярки цветове. След това се отпусна безволно в силните ръце на Слава.

Зоя огледа гаража — бетонни стени с изписани по тях номера и букви. Наоколо бе пусто, нямаше кой да реагира, когато децата запищяха и избухнаха в плач.

— Пусни мама! — изкрещя Андрю Мийк и се нахвърли с малките си юмручета върху Слава, който само се усмихна на момчето.

— Добро момче — похвали го той. — Защиатава майка си. Тя би трябвало да се гордее с теб. Аз също се гордея с теб.

— Да вървим, глупако! — извика Зоя. Както винаги, тя трябваше да се грижи за важните неща в този бизнес. И така беше още откакто растеше в едно малко градче в Московска област и когато реши, че не може да понесе нито да работи във фабриката, нито да стане проститутка.

— Какво ще правим с децата? Не можем да ги оставим тук — рече Слава.

— Зарежи ги. Тъкмо това искаме да направим, идиот такъв. Искаме да има свидетели. Това е планът. Не можеш ли да проумееш поне едно нещо?

— Да ги оставим тук, в гаража?

— Нищо няма да им стане. А може и да им стане. На кого му пука? Хайде, трябва да вървим. Веднага!

Те потеглиха с лексуса, където Одри Мийк лежеше в безсъзнание на задната седалка, докато двете ѝ малки деца плачеха в гаража. Докато се движеше из търговския комплекс, Зоя караше внимателно, после пое бързо по „Декалб Пайк“.

Пътуваха няколко минути към Националния парк на Вали Фордж, сетне смениха колата.

Караха още тринадесет километра и отново смениха автомобила.

После се насочиха към Отсвил, в Бъкс Каунти, Пенсилвания. Много скоро госпожа Мийк щеше да се запознае с Художествения директор, който беше лудо влюбен в нея. И наистина трябваше да е луд — беше платил 250 000 долара за удоволствието да бъде в нейната компания, независимо каква щеше да се окаже тя.

А имаше свидетели на отвличането — една издънка, при това *съзнателна*.

ВТОРА ЧАСТ
ВЯРНОСТ, СМЕЛОСТ, ПОЧТЕНОСТ

25.

Никой още не знаеше кой точно е Вълка. Съгласно информацията на Интерпол и руската полиция, той беше умен и прецизен оператор, първоначално обучаван за полицаи. Както повечето руснаци, и той можеше да мисли хладнокръвно и практично. Тази вродена способност понякога се посочваше за една от причините станцията „Мир“ да стои толкова дълго в Космоса. Руските космонавти просто бяха подобри от американските при решаването на ежедневните проблеми. Ако на руския космически кораб нещо неочаквано се повредеше, космонавтите го оправяха.

Същото правеше и Вълка.

През този слънчев следобед той караше черния си кадилак към северната част на Маями. Трябваше да се види с един човек — Йежи Титов, по някои въпроси на сигурността. Йежи обичаше да мисли за себе си като за първокласен дизайнер на уебсайтове и инженер новатор. Имаше докторат от „Кал-Бъркли“ и не пропускаше да го изтъкне. Но беше само поредният нещастен перверзник с грандомански илюзии и отвратително поведение.

Вълка удари силно по металната врата на апартамента на Йежи в многоетажната сграда с изглед към залива. Носеше шапка и дълго яке, в случай че някой го забележеше.

— Добре, добре, постискай малко! — извика отвътре Йежи. Изминаха още няколко минути, преди да отвори вратата. Беше облечен в сини джинсови шорти и размъкнат избелял памучен пуловер, върху който бе щамповано ухиленото лице на Айнщайн. Падаше си по шегите този Йежи.

— Предупредих те да не ме караш да идвам — рече Вълка, но се усмихваше широко, сякаш бе изрекъл нещо много смешно. Йежи също се усмихна. От една година двамата бяха бизнес партньори — доста дълго време някой да изтърпи Йежи.

— Идваш съвсем навреме!

— Какъв късметлия съм — промърмори Вълка, докато влизаше в дневната. Мигом му се прииска да си запуши носа. Апартаментът бе

невероятно мръсен — осеян с кутии от пици, мазни пликове от сандвичи, празни картонени — кутии от мляко и десетки, може би стотици стари броеве на „Новое русское слово“, най-тиражния рускоезичен вестник в Съединените щати.

Вонята на развалена храна беше достатъчно отвратителна, но още по-непоносим бе самият Йежи, който винаги дъхаше на салам, престоял на слънце. Ученият мъж поведе госта си към спалнята, която бе свързана с дневната. Обаче се оказа, че не беше спалня, а нещо като лаборатория на изключително неорганизиран човек. Върху грозния мръснокафяв килим на пода бяха разхвърляни кутии с компютърни процесори, захранващи блокове, хард дискове, дънни платки.

— Ти си свиня — заключи Вълка и отново се засмя.

— Но много умна свиня — отбеляза Йежи.

В средата на стаята бе поставено голямо бюро. Три плоски екрана оформяха полукръг около разкривен стол. Зад екраните се виждаше истинска плетеница от кабели. Имаше само един прозорец с постоянно спуснати щори.

— Сайтът ти вече е напълно защитен — похвали се Йежи. — Абсолютно, на сто процента. Никакви издънки не са възможни. Точно както на теб ти харесва.

— А аз си мислех, че и досега е бил защитен — вметна Вълка.

— Е, сега е още по-защитен. В наши дни човек никога не може да е достатъчно сигурен. Ще ти кажа и още нещо — завърших последната брошура. Класика, истинска класика!

— Да, само с три седмици закъснение.

Йежи сви кокалестите си рамене.

— И какво от това? Почакай само да видиш работата ми. Гениална е. Можеш ли да разпознаеш гения, когато го срещнеш? Това е гениално.

Вълка огледа страниците, преди да каже нещо на новоизлюпения гений пред себе си. Брошурата бе отпечатана върху лъскава хартия на цветния лазерен принтер, марка „Хюлет Пакард“. Цветовете бяха наелектризиращи. Корицата изглеждаше идеално. Макар и с една причудлива елегантност, сякаш човек гледаше каталог на „Тифани“. Тя със сигурност не приличаше да е създадена от някой, който живее в подобна дупка.

— Казах ти, че момичетата с номера седем и седемнайсет вече не са с нас. Всъщност са мъртви — рече накрая Вълка. — Нашият млад гений е забраван, така ли?

— Подробности, подробности — махна пренебрежително Йежи. — Като заговорихме за това, ти ми дължиш петнайсет хиляди долара в брой за доставката. Това може да се смята за доставка.

Вълка бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади един „Зиг Зауер 210“. Застреля Йежи между очите. След това, за майтап, застреля и Айнщайн между очите.

— Струва ми се, че и ти вече не си сред нас, господин Титов. Подробности, подробности.

Вълка седна пред лаптопа и записа върху компактдиск каталога за продажбите. После унищожил компютъра и взел диска със себе си. Прибра също и няколко броя на „Новое русское слово“, които бе пропуснал. Щеше да изпрати екип да се отърве от тялото, а по-късно да изгори и цялата тази воняща дупка. *Подробности, подробности.*

26.

Онази сутрин пропуснах часовете по „Техники при ареста“. Реших, че навярно знам по предмета много повече от преподавателя. Вместо това се обадох на Мони Донъли и ѝ казах, че имам нужда от цялата ѝ информация за търговията с бели робини, която можеше да има връзка със случая „Бялото момиче“. Особено ме интересуваше дейността на канала в САЩ напоследък.

По-голяма част от аналитиците на Бюрото се помещаваха в отделна сграда на шестнайсет километра от Куонтико, но Мони имаше офис в сградата на самата Академия. След по-малко от час тя стоеше на прага на моя спартански кабинет. Подаде ми два диска. Изглеждаше доволна от себе си.

— Това би трябвало да ангажира вниманието ти за известно време. Съсредоточила съм се само върху привлекателни бели жени. Неотдавнашни отвличания. Разширила съм кръга на разследване до търговския център — собственик, служители, съседите в Бъкхед. Направила съм ти копие от докладите на полицията и Бюрото относно разследванията. Всичко, за което ме помоли. Подготвил си домашното си, така ли е?

— Още съм новак в играта. Старая се да работя колкото се може по-добре. Нима това е толкова необичайно тук, в Куонтико?

— Всъщност да. Особено за агенти, които идват при нас от полицейски управления или от военни поделения. Обикновено те предпочитат оперативната работа.

— Аз също я обичам — признах на Мони, — но не и преди да стесня кръга. Благодаря ти за материалите, изобщо за всичко.

— Знаеш ли какво говорят за теб, доктор Крос? — изненадващо попита тя. — Че си нещо като ясновидец. С голямо въображение, може би дори с необичайна дарба. Можеш да мислиш като убиец. Тъкмо заради това те включиха в случая „Бялото момиче“ още от самото начало на разследването. — Мони продължаваше да стои на прага. — Слушай, ако ми позволиш, ще ти дам един съвет, макар да не си ме молил. Не бива да обръщаш внимание на Гордо Нуни. Той взема

прекалено на сериозно малките си играчки по ориентация. Освен това поначало е от лошите момчета. А има и връзки.

— Ще го запомня — кимнах. — Значи все пак има и добри момчета?

— Абсолютно. Сам ще се увериш, че повечето от агентите наистина са надеждни. Добри хора, най-добрите. Е, това е, успешен лов! — завърши Мони. После ме остави да чета. Предстоеше ми много, много четене.

Започнах с две отвличания, извършени в Тексас, за които мислех, че може да имат връзка с онова в Атланта. Но още докато четях детайлите, кръвта ми кипна. Мариан Норман, двайсетгодишна, бе изчезнала в Хюстън на 6 август 2001 г. Заедно с приятеля си от колежа обитавали малка вила, собственост на баба ѝ и дядо ѝ. Мариан и Денис Търкър щели да завършат през есента и възнамерявали да се оженят през пролетта на 2002 г. Според всичките им познати и приятели, те били най-добрите деца в света. Никой не е виждал, нито е чувал нещо за Мариан след онази августовска нощ. На 30 декември същата година Денис Търкър опрял дулото на револвера до слепоочието си и се самоубил. Оставил писмо, в което казал, че не може да живее без Мариан, че животът му свършил, когато тя изчезнала.

Вторият случай се отнасяше за петнайсетгодишно девойче, избягало от дома си в Чилдърс, Тексас. Ейдриън Тулети била похитена от един апартамент в Сан Антонио, където живеела заедно с още три момичета. Всички се занимавали с проституция. Съседите съобщили, че са видели подозрително изглеждаща двойка — мъж и жена, които влезли в сградата в деня, в който Ейдриън изчезнала. Един от съседите помислил, че може да са родителите на момичето, дошли да отведат дъщеря си у дома, но оттогава никой не бе видял или чул нещо за нея.

Дълго гледах снимката ѝ — тя беше хубава блондинка и би могла да мине за една от дъщерите на Елизабет Коноли. Родителите ѝ бяха учители в начално училище в Чилдърс.

Този следобед получих още лоши новини. Една модна дизайнерка — Одри Мийк, е била отвлечена от гаража на търговския център „Прусия“ в Пенсилвания. Двете ѝ малки деца били свидетели на похищението. Тази част от информацията ме изуми. Децата бяха казали в полицията, че похитителите са били двама — мъж и жена.

Започнах да се подготвям за пътуване до Пенсилвания. Обадих се на Нана и както никога, тя прояви разбиране. След което получих съобщение от офиса на Нуни. Нямах да замина за Пенсилвания. Трябваше да се явя в часовете си.

Решението очевидно идваше от горе и аз не разбирах какво ставаше. А може би не биваше да разбирам.

Може би всичко това беше някакъв изпит?

27.

Знаеш ли какво говорят за теб, доктор Крос? Че си нещо като ясновидец. С голямо въображение, може би дори с необичайна дарба. Можеш да мислиш като убиец. Това бяха думите, които Мони Донъли ми каза същата сутрин. Но ако това беше истина, защо бях отстранен от случая?

Същия следобед отидох на училище, но бях разсеян и ядосан. Измъчвах ме угризения: Какво правех във ФБР? В какво се превръщах? Не исках да се боря със системата, но бях поставен в невъзможна позиция.

На следващата сутрин трябваше да се подготвя за часовете по „Законност“, „Престъпления на белите якички“, „Нарушение на човешките права“, „Упражнения по стрелба“.

Бях сигурен, че курсът по „Нарушение на човешките права“ е много интересен, но някъде там имаше две изчезнали жени — Елизабет Коноли и Одри Мийк. Може би едната или и двете все още бяха живи. Навярно можех да помогна да бъдат намерени — ако наистина бях толкова дяволски надарен.

Тъкмо довършвах закуската си, седнал до кухненската маса в компанията на Нана и котката Роузи, когато чух тупването на сутрешния вестник върху верандата.

— Не ставай, нали се храниш. Аз ще го взема — казах на Нана и скочих от стола.

— Нямам възражения — отвърна тя и отпи от чая със самоувереността на свършена възрастна дама.

— Трябва да си пазя силите, нали знаеш.

Нана все още лъскаше всеки сантиметър от къщата и приготвяше по-голямата част от храната. Преди две седмици я сварих, покачила се на сгъваемата стълба, да почиства улуците под покрива.

— Няма страшно! — извика ми тогава тя. — Имам отлично чувство за равновесие, а освен това съм лека като парашут.

„Уошингтън Поуст“ всъщност не лежеше на верандата, а се мъдреше полуразтворен на пътеката. Дори нямаше нужда да се

навеждам, за да прочета първа страница.

— По дяволите! — изръмжах.

Това не беше добре. Всъщност беше ужасно. Не можех да повярвам на очите си!

Водещото заглавие бе шокиращо: ОТВЛИЧАНИЯТА НА ДВЕТЕ ЖЕНИ МОЖЕ БИ СА СВЪРЗАНИ. Но имаше и по-лошо. В статията се съдържаха подробности, които само няколко души от ФБР знаеха. За нещастие, аз бях един от тях.

Основното в статията беше историята за мъж и жена, които са били видени при последното отвличане в Пенсилвания. Призля ми. Подробностите, съобщени от децата на Одри Мийк, представляваха информация, която ние в никакъв случай не искахме да стигне до пресата.

Някой бе изпял историята на „Поуст“, някой, който бе направил връзка между двете отвличания. С изключение на Боб Удуърд, нито един от работещите журналисти във вестника не би могъл да го постигне сам. Те не бяха толкова умни.

От кого бе изтекла информацията за „Поуст“?

Дали някой не се опитваше да провали разследването?

28.

В понеделник сутринта не заведох Джени и Деймън до училище. Седнах зад пианото в компанията на котката и посвирих Моцарт и Брамс. Мина ми виновната мисъл, че трябваше да стана по-рано и да помогна в кухнята за бездомни към църквата „Сейнт Антъни“. Обикновено работя в кухнята два пъти седмично, най-вече през почивните дни.

Онази сутрин движението беше ужасно и пътуването до Куонтико ми отне почти час и половина. Представях си ГСА Нуни, застанал на портала, да ме чака нетърпеливо да пристигна. Поне имах време да помисля върху настоящото си положение. Реших, че засега е най-добре да посещавам редовно часовете си. Да изчакам. Ако директорът Бърнс иска да се занимавам със случая „Бялото момиче“, той щеше да ме уведоми. Ако ли не, няма да се бутам сам между шамарите.

За днес имахме часове по това, което в Бюрото наричаха „упражнения с практическо приложение“. Имахме за задача да разследваме измислен банков обир в „Хоган Али“, включително и разпит на свидетелите и касиерите в банката. Инструктор ни беше друг много компетентен ГСА — Мерилин Мей.

Около половин час след началото на упражнението агент Мей уведоми курса за измислена автомобилна злополука, станала на километър и половина от банката. Ние се захем с разследването на катастрофата, за да установим дали има връзка с обира. Изпълнявах упражнението съвсем добросъвестно. Но през изминалите години няколко пъти бях участвал в действителни разследвания като това и ми беше доста трудно да приема всичко на сериозно. Особено след като някои от съкурсниците ми провеждаха разпитите съвсем стриктно, съгласно учебното ръководство. Помислих си, че навярно са гледали по телевизията твърде много полицейски екшъни. На моменти агент Мей искрено се забавляваше.

Стоях на местопрестъплението с един нов курсист, който, преди да се присъедини към Бюрото, е бил капитан в армията, когато чух да

изговарят името ми. Обърнах се и видях административния помощник на Нуни.

— Главен агент Нуни иска да ви види в кабинета си — оповести помощникът.

Господи, сега пък какво? Този тип е луд!, мислех си аз, докато крачех към администрацията. Забързах нагоре по стълбите към кабинета на Нуни.

— Затвори вратата, ако обичаш — нареди ми той. Седеше зад изподраскано старо дъбово бюро с вид на човек, току-що узнал новината за кончината на скъп приятел.

Започнах да се сгорещявам под якичката.

— Бях по средата на упражнението.

— Знам какво правиш. Аз съм писал програмата и графика — изръмжа той. — Искам да поговоря с теб за първа страница на днешния „Уошингтън Поуст“. Видя ли я?

— Да, четох я.

— Тази сутрин говорих с бившия ти шеф. Той ми каза, че и преди си използвал „Поуст“. Предупреди ме, че имаш приятели там.

Сдържайки гнева си, отвърнах с овладян глас:

— Имах един добър приятел в „Поуст“. Той беше убит. Вече нямам приятели там. И защо ще изнасям информация за отвличанията? Какво бих спечелил?

Нуни размаха заплашително пръст към мен.

— Знам как работиш! И знам към какво се стремиш — ти не желаеш да си в екип. Нито по някакъв начин да бъдеш контролиран или да ти се влияе. Е, няма да стане на твоето! — Нуни вече крещеше. — Ние не вярваме в златните момчета или в специалните ситуации. Не смятаме, че имаш по-голямо въображение или творчески дух и съобразителност, отколкото останалите ти съкурсници. Така че се връщай в час, доктор Крос. — После добави по-меко: — И умната.

Без да кажа повече нито дума, аз напуснах кабинета. Кипях от гняв. Върнах се към сцената на измислената катастрофа, която агент Мерилин Мей много скоро съвсем логично свърза с фалшивия банков обир, извършен в „Хоган Али“. Една от програмите, написани от Нуни. И насън да я бях писал, щях да се справя по-добре. Да, сега вече наистина бях бесен! Само че не знаех към кого да насоча яда си. Не знаех как да играя тази игра.

Но исках да спечеля.

29.

Още една *покупка* бе направена — при това голяма.

В събота вечерта Двойката бе влязла в един бар, наречен „Халиърд“^[1], намиращ се край брега в Нюпорт, Роуд Айланд. „Халиърд“ бе различен от повечето гей клубове в така наречения „Розов квартал“ в Нюпорт. Тук-там се мяркаше по някой и друг каубойски ботуш или широка кожена лента за китка с капси, но повечето от мъжете, които редовно посещаваха мястото, бяха с разрошени коси и моряшки дрехи, с популярните слънчеви очила.

Диджеят току-що бе избрал едно парче на „Строукс“ и няколко двойки танцуваха унесено на дансинга. Руснаците не се отличаваха от останалите посетители. Слава носеше синя тениска и моряшки панталон, бе намазал с гел дългата си черна коса. Зоя бе накривила върху главата си безвкусно моряшко кепе, с което приличаше на много хубав младеж. Дегизировката ѝ бе надминала очакванията ѝ, защото вече бе получила няколко предложения.

Двамата със Слава търсеха определен тип и много скоро след пристигането си зърнаха доста обещаващ обект. Както разбраха покъсно, името му беше Бенджамин Коуфи — студент последна година в Провидънс Колидж. Бенджамин беше разбрал, че е гей, докато работеше като помощник на свещеника в църквата „Сейнт Томас“ в Барингтън, Роуд Айланд. Не че свещеникът го бе докоснал или прелъстил. Но докато беше там, Коуфи откри сходна душа в прислужника на олтара и двамата станаха любовници, преди да навършат четиринайсет години. Продължиха да се срещат и в гимназията, но след това Бенджамин се премести.

В Провидънс Колидж той все още пазеше в тайна сексуалните си предпочитания, но в „Розовия квартал“ можеше да си позволи да бъде себе си. Двойката наблюдаваше внимателно красивото момче, докато то си бърбеше с тридесетинагодишния барман, чиито мускули изпъкваха под мигащите светлини над главата му.

— Момчето спокойно може да е на корицата на някое модно мъжко списание като *Gentleman's Quarterly* — отбеляза Слава. — Той е

нашият човек.

Един висок и мускулест здравеняк, приближаващ петдесетте, приближи към бара. Непосредствено зад него вървяха четирима млади мъже и жена. Всички от групата бяха облечени в бели моряшки панталони и сини ризи „Лакоста“. Барманът се извърна от Бенджамин и се ръкува с по-възрастния мъж, който представи спътниците си:

— Това са моряците Дейвид Скала, Хенри Галпирин и Бил Латанзи. Сам Хюс е готвач. А Нора Хамърман също е моряк.

— А този — каза барманът — е Бен.

— Бенджамин — поправи го момчето и лицето му се озари от сияйна усмивка.

Зоя погледна крадешком към Слава и двамата не можаха да сдържат усмивките си при тази пародийна сценка.

— Младежът е точно това, което ни трябва — кимна тя. — Прилича на изчистена версия на Брад Пит.

Бенджамин определено беше от типа, който клиентът търсеше: слаб, рус, леко дързък, вероятно все още тийнейджър, с чувствени червени устни и интелигентно излъчване. Това бе едно от главните изисквания — интелигентността. Купувачът не искаше някое от онези педита, които сами се предлагаха по улиците.

Минаха десетина минути и Двойката последва Бенджамин, който се запъти към тоалетната. Вътре беше много чисто, с бели подове и стени, по които висяха за украса заплетени на моряшки възли възета. В ъгъла се виждаше тоалетна масичка, а върху нея бяха подредени шишенца с одеколон, освежители за уста и кутия от тиково дърво, пълна с ампули амилнитрит.

Бенджамин се отпрати към една от кабинките, а Двойката го бутна и влезе след него.

Момчето се обърна.

— Заето е. Господи, да не сте надрусани! Хайде, чупката.

— Какво да ти счупим — ръка или крак? — засмя се на шегата си Слава.

Двамата го повалиха на колене.

— Хей, хей! — извика уплашено младежът. — Някой да ми помогне! Помощ!

Една тънка кърпа бе притисната плътно към носа и устата му и той загуби съзнание. След това Зоя и Слава повдигнаха Бенджамин и

придържайки го от двете страни, го изведоха от тоалетната. Приличаха на приятели, помагачи на някого, на когото явно му бе прилошало.

Измъкнаха го през задната врата към паркинга, пълен със скъпи коли и джипове. Не им пукаше дали ще ги видят, но внимаваха да не наранят момчето. Никакви синини. Младежът струваше много пари. Някой отчаяно го искаше.

Още една покупка.

[1] Фал (мор.). — Б.пр. ↑

30.

Името на купувача беше господин Потър.

Това беше кодово име, което той използваше, когато искаше да направи покупка чрез Стърлинг. Потър беше във възторг от Бенджамин и не пропусна да го каже на Двойката, когато му го достави във фермата му в Уебстър, Ню Хемпшър, с население малко над 1400 души. Това бе място, където никой не проявяваше любопитство към себеподобните си. Къщата във фермата, която Потър притежаваше, бе частично ремонтирана, изградена от стари бели дървени плоскости, на два етажа, с нов покрив. На около стотина метра зад нея имаше обор от червени тухли, наричан „къщата за гости“. Тъкмо там държаха Бенджамин, както и останалите преди него.

Къщата и оборът бяха заобиколени от повече от двеста и петдесет декара гори и земеделска земя, принадлежала някога на семейството на Потър, а понастоящем — негово владение. Той не живееше във фермата, а в намиращия се на около осемдесет километра Хановер, където се трудеше с пот на челото като професор по английски език в Дартмът.

Господи, не успяваше да откъсне очи от Бенджамин. Разбира се, момчето не можеше да го види. Не можеше да говори. Не още. Имаше превръзка на очите, устата му бе запушена, а ръцете и краката му бяха закопчани с полицейски белезници.

Като се изключи това, върху тялото си Бенджамин нямаше нищо друго освен сребристи прашки, с които изглеждаше неотразим. Видът на изключително красивия млад мъж накара дъха на Потър да секне за кой ли път, откакто бе станал негов господар. Най-влудяващото нещо, свързано с учителската му работа в Дартмът през последните пет години, беше, че можеше да гледа, но не и да докосва момчетата, които се обучаваха там. Беше адски мъчително да бъде толкова близо до копнежите и желанията на сърцето си и да не може да ги осъществи. Но сега му се струваше, че мъчението си е заслужавало. Бенджамин беше неговата награда за чакането.

Приближаваше се все повече до момчето, сантиметър по сантиметър. Накрая плъзна ръка в гъстата вълниста руса коса. Бенджамин подскочи, после започна неконтролируемо да трепери. Това беше хубаво.

— Нормално е... да се страхуваш — прошепна Потър. — В страха има някаква странна радост. Повярвай ми, Бенджамин. Аз вече съм го преживял. И знам точно как се чувстваш в момента.

Потър едва се сдържаше! Това бе невероятно, прекрасно — сбъдването на една мечта! Дълго беше му отказвано това сладко и забранено удоволствие, а сега ето тук, пред него, беше този абсолютно идеален, красив, невероятен млад мъж.

Бенджамин се опитваше да говори през парцала, натикан в устата му. Потър искаше да чуе сладкия глас на момчето, да види как чувствените му устни се движат, погледа в очите му. Наведе се напред, целуна парцала, затыкнат в устата, и почти почувства устните на Бенджамин под плата, долови мекотата им.

В този момент господин Потър не можа да издържи повече. Трескаво задърпа парцала, мълвейки неразбираеми слова, а тялото му трепереше, сякаш през него бе преминал електрически ток. Той свали превръзката и погледна Бенджамин в очите.

— Може ли да те наричам Бенджи? — прошепна той.

31.

Отвлечената Одри Мийк наблюдаваше противния си, перверзен и вероятно луд похитител, докато той спокойно и невъзмутимо приготвяше закуската ѝ. Тя беше овързана с разхлабено въже, но не можеше да се движи. Не вярваше, че всичко това ѝ се случва, беше се случило и вероятно щеше да продължи да се случва. Държаха я в хубава и удобно обзаведена вила, която се намираше бог знае къде, а в съзнанието ѝ все още продължаваха да се редуват сцени от онзи невероятен момент, когато я сграбчиха в търговския център и я разделиха със Сара и Андрю. *Мили боже, дали те бяха добре?*

— Какво става с децата ми? — отново попита Одри. — Трябва да съм сигурна, че са добре. Искам да говоря с тях. Няма да изпълня нито едно твое желание, докато не ги чуя. Дори няма да ям.

Настъпи неловка тишина, сетне Художествения директор заговори:

— Децата ти са добре. Това е всичко, което мога да ти кажа. Трябва да се храниш.

— Откъде знаеш, че са добре? — кресна тя, сетне добави омаломощено: — Няма откъде да знаеш.

— Одри, ти не си в позицията да изискваш каквото и да било. Вече не. Онзи живот остана в миналото ти.

Мъжът беше висок, може би метър и осемдесет и пет, с добро телосложение, с гъста черна брада и блестящи сини очи, които ѝ се сториха интелигентни. Предположи, че е някъде около петдесетте. Беше ѝ казал да го нарича Художествения директор. Не даде никакви обяснения за името си, нито пък ѝ каза защо беше всичко това.

— Аз самият бях загрижен и затова се обадох у вас. Децата бяха там с бавачката и съпруга ти. Кълна се, че не бих те излъгал. В това отношение съм различен от другите.

Одри поклати недоверчиво глава.

— И защо трябва да ти вярвам? Да вярвам на голите ти думи?

— Мисля, че би било добре. Защо не? На кого другото можеш да се довериш тук? Освен на себе си, разбира се. И на мен. Това е всичко.

Ти се намираш на километри от всички други хора. Тук сме само ние двамата. Моля те, свиквай с това. Обичаш бърканите яйца малко рохки, нали?

— Защо правиш това? — простена Одри, набирайки смелост, тъй като той все пак още не я бе заплашил открито. — Какво търсим ние двамата тук?

Мъжът въздъхна.

— Всичко с времето си, Одри. Засега нека го определим като нездрава обсебеност. Всъщност е доста по-сложно, но за момента нека да не задълбаваме повече.

Отговорът я изненада — нима той осъзнаваше, че бе ексцентричен луд? Макар че дали бе добро или лошо това, че той съвсем точно осъзнаваше действията си?

— Бих искал да си колкото е възможно по-свободна. За бога, дори не желая да си вързана! Моля те, не се опитвай да избягаш, защото тогава няма да мога да те държа отвързана. Разбираш ли?

Понякога изглеждаше съвсем разумен. Господи, нима това не беше най-откаченото нещо? Разбира се, че беше. Но на хората постоянно се случваха разни откачени неща.

— Искам да ти бъда приятел — рече той, докато ѝ поднасяше закуската: бъркани яйца, идеално изпържени, препечена филийка ръжен хляб, билков чай, конфитюр от боровинки. — Приготвих всички неща, които обичаш. Искам да се отнасям с теб така, както заслужаваш. Можеш да ми вярваш, Одри. Започни да ми вярваш малко по малко... Опитай яйцата, много са вкусни.

32.

В Куонтико тъпчех на едно място и това никак не ми харесваше. На следващия ден присъствах във всичките си часове, след което прекарах известно време във фитнес залата. Към пет отидох да видя какво бе събрала Мони Донъли по случая „Бялото момиче“. Тя разполагаше с претъпкана стаичка на третия етаж в сградата с трапезарията. Върху едната стена имаше колаж от фотокопия на отделни доказателства от особено жестоки престъпления, подредени според фантазията на някой художник кубист.

Преди да вляза, почуках по металната табелка с името ѝ.

Мони се извърна и се усмихна, като ме видя. Забелязах лъскави снимки на синовете ѝ, един забавен портрет на Мони, фотография на Пиърс Броснан в ролята на неустоимия секси чаровник Джеймс Бонд.

— Виж ти кой е дошъл. Заради скапания ми компютър сигурно ще си помислиш, че Бюрото не е в крак с нашия информационен век, който Бил Клинтън обичаше да нарича Третия път. Предполагам, си чувал вица: Бюрото прилага утрешните технологии днес.

— Имаш ли някаква информация за мен?

Мони се извъртя към компютъра си — IBM.

— Чакай да доразпечатам тези резюмета, които съм подготвила за теб, за да ги добавиш към нарастващата ти колекция бумаги. Знам, че предпочиташ да четеш файловете върху разпечатки, отколкото на екрана. Динозавър!

— Просто така съм свикнал.

Бях поразпитал за Мони и отвсякъде чух едно и също. Тя била умна, невероятно трудолюбива, ала за съжаление недооценявана от ръководството в Куонтико. Освен това установих, че е самотна майка с две деца и се бори да свърже двата края. Единственото „оплакване“ по неин адрес беше, че се трудела прекалено много и всяка вечер, както и през почивните дни, си носела работа за вкъщи.

Мони подреди дебелия купчина листове, които бе разпечатала за мен. От начина, по който подравни краищата, си личеше, че е маниачка на тема ред.

— Натъкна ли се на нещо интересно? — попитах я.

Тя сви рамене.

— Аз само се поразрових из информацията. Открих още подобни случаи. Богати бели жени, за които са получени сведения, че са изчезнали през последната година. Броят им е обезпокоително голям. Повечето от тях са привлекателни блондинки. Явно напоследък на блондинките не им е особено забавно. Но няма никакви регионални особености, за които да се хвана. Географският профил понякога може да ни насочи към центъра на криминалната престъпност.

— Очевидно няма съществени регионални различия. Това е доста лошо. А някакъв повтарящ се период на отвличанията? Изобщо съществува ли някакъв модел?

— Нищо, което да се набива на очи. — Мони поклати глава. — Има много изчезнали жени в Ню Ингленд, в южните и западните щати. Ще се поровя още малко в тази насока. В повечето случаи жените са описани като много привлекателни. И никоя от тях не е била намерена. След изчезването им не се е чуло нищо повече за тях.

Тя ме погледна и помежду ни настана неловко мълчание. В очите ѝ имаше тъга. Усетих, че иска да се измъкне от тази тясна стая, която приличаше на кутийка.

Протегнах ръка към купчината листове.

— Ние се опитваме да ги открием. Обещах на семейство Коноли.

В светлозелените ѝ очи проблеснаха развеселени искрици.

— Винаги ли спазваш обещанията си?

— Опитвам се — отвърнах. — Благодаря за разпечатката. И не работи прекалено много. Иди си у дома и се погрижи за децата си.

— Ти също, Алекс. Погрижи се за децата си. И ти работиш твърде много.

33.

Когато същата вечер се прибрах у дома, Нана и децата ме очакваха на предната веранда. Липсваше само котката Роузи. Начупените им физиономии и раздражено поведение не бяха добър знак. Досетих се защо всички изглеждаха толкова щастливи да ме видят. *Винаги ли спазваш обещанията си?*, спомних си въпроса на Мони.

— Седем и половина е. Започна да се връщаш все по-късно и по-късно — отбеляза Нана и поклати глава. — Ти спомена, че можем да отидем да гледаме „Барабанчиците“. Деймън го очакваше с нетърпение.

— Закъснях заради часовете по ориентация — оправдах се аз.

— Именно — кимна Нана и бръчката на челото ѝ стана по-дълбока. — Почакай да започнеш истинската работа и тогава ще се прибиращ след полунощ. Ако изобщо се прибереш. Нямах никакъв личен живот, никакъв любовен живот. Позволи най-после да те хванат всички онези жени, които те харесват, макар че само Бог знае защо! Пусни някоя в сърцето си, Алекс. Преди да е станало твърде късно.

— Може би вече е твърде късно.

— Не бих се изненадала.

— Безмилостна си — въздъхнах аз и се отпуснах на стъпалото на верандата до децата. — Вашата Нана е корава като камък — обърнах се към тях. — Още не се е мръкнало. Искате ли да отидем да вкарваме малко кошове?

Деймън се намръщи:

— Не и с Джени. Няма начин.

— Не и с голямата суперзвезда Деймън — ухили се подигравателно Джени. — Дори Даян Таураси може да го бие на „изключване“.

Станах и се запътих към къщата.

— Ще донеса топката да поиграем на изключване.

Когато се върнахме от парка, Нана вече бе сложила малкия Алекс да си легне. Отново седеше на верандата. Донесох сладолед,

захаросани бадеми и кутия шоколадови бисквити „Ореос“ с крем. Хапнахме, после децата се запътиха към стаите си, за да си легнат, да учат или да се мотаят из интернет.

— Започваш да ставаш безнадежден, Алекс — обяви Нана, докато облиза последния сладолед от лъжичката си. — Само това мога да ти река.

— Искаш да кажеш — последователен. И отдаден. Трудно е да се твърди кое е по-точно. Сладоледът и бисквитите с крем ти харесаха, нали?

Тя извърна очи.

— Може би от време на време трябва да поразпускаш, синко. Работата вече не е всичко на този свят.

— Аз се грижа за децата. И дори за теб, жено.

— Никога не съм казвала, че не го правиш. Е, макар че напоследък... Как е Джамила?

— И двамата сме доста заети.

Нана укорително заклати глава — като онези кукли, с които някои украсяват таблото на автомобилите си. После се надигна и започна да събира купичките от сладолед, които децата бяха оставили на верандата.

— Аз ще ги взема — предложих.

— Децата трябваше да си ги приберат. Много добре го знаят.

— Използват да се поглезят, когато съм наоколо.

— Точно така. Защото долавят, че се чувстваш виновен.

— За какво? Какво съм направил? Да не би да съм пропуснал нещо?

— Е, тъкмо това е основният въпрос, на който трябва да си отговориш, нали? Отивам да си лягам. Лека нощ, Алекс. Сладоледът и бисквитите наистина ми харесаха.

После промърмори като на себе си:

— Безнадежден случай...

— Не съм! — викнах зад гърба й.

— Такъв си — рече тя, без да се обръща. Винаги имаше последната дума.

Най-после се качих в моя кабинет на тавана и проведох разговора, от който се боях. Но бях обещал.

Телефонът иззвъня, после в слушалката се разнесе мъжки глас:

— Брендан Коноли.

— Здравейте, съдия Коноли, обажда се Алекс Крос. — Чух го как въздъхна, но не каза нищо и затова продължих: — Все още нямам никакви добри новини за госпожа Коноли. Петдесет от нашите агенти продължават да я издирват в района на Атланта. Обаждам се, защото ви обещах да ви държа в течение и да ви уверя, че работим усилено по случая.

Да, бях обещал...

34.

Нещо в отвличанията не се връзваше. По-раншните бяха извършени много внимателно, а сега внезапно похитителите започнаха да стават небрежни. Моделът не пасваше. Защо? Какво означаваше това? Какво се бе променило? Ако успееш да разбера, може би щяхме да направим първия пробив.

На следващата сутрин пристигнах в Куонтико пет минути преди големият черен хеликоптер „Бел“ на директора да докосне пистата. Новината, че Бърнс е в района, се разпространи мълниеносно. Може би Мони Донъли беше права за едно нещо: това наистина беше информационният век, дори вътре в Бюрото, дори в Куонтико.

Бърнс разпореди да се свика спешно съвещание и аз бях информиран, че трябва да присъствам. Може би отново ме връщаха в разследването? Когато влезе в залата за конференции в администрацията, директорът поздрави двама от агентите. Но погледът му нито веднъж не срещна моя и аз пак се запитах какво правеше той тук. Дали имаше новини за нас? И какви бяха тези новини, които биха предизвикали посещението му тук?

Той седна на първия ред, а д-р Бил Томпсън, шефът на Отдела за поведенчески анализ, излезе отпред. Беше очевидно, че Бърнс присъства като наблюдател. Но защо? Какво искаше да наблюдава?

Един от административните помощници подаде на д-р Томпсън папка с документи. В същото време върху екрана се появи първият диапозитив.

— Извършено е още едно отвличане — обяви на публиката си д-р Томпсън. — Станало е в събота вечерта в Нюпорт, Роуд Айланд. В случая има отклонение от модела. Жертвата е била мъж. Доколкото знаем, това е първият отвлечен мъж.

Той продължи с подробностите, които се придружаваха от прожектирането на диапозитиви върху екрана. Бенджамин Коуфи, студент последна година от Провидънс Колидж, е бил отвлечен от един бар, наречен „Халиърд“, в Нюпорт. Изглежда, похитителите са били двама мъже.

Действали са екипно.

И отново са били забелязани, помислих си.

— Мнения? — попита Томпсън, след като ни запозна с основното. — Реакции, коментари? Не се стеснявайте, нуждаем се от помощ. Все още не сме стигнали доникъде.

— Определено има промяна в модела — обади се един от аналитиците. — Отвлечане в бар. Похитеният е мъж.

— Как бихме могли да сме сигурни, че има промяна в модела на този етап? — намеси се Бърнс от предния ред. — Какъв изобщо е моделът при тези случаи?

Въпросите на Бърнс бяха посрещнати с мълчание. Както повечето шефове, той нямаше представа за собствената си сила. Обърна се и изгледа групата. Погледът му най-после срещна моя.

— Алекс? Какъв е моделът? — попита той. — Имаш ли някакви идеи?

Останалите агенти ме наблюдаваха.

— Сигурни ли сме, че похитителите в бара са били мъже? — попитах на свой ред. — Това е първият ми въпрос.

Бърнс кимна в знак на съгласие:

— Не, не сме сигурни, нали така? Единият от тях е бил с моряшко кепе. Може да е била жената от търговския център „Прусия“. Ти съгласен ли си с мнението, че това отвлечане не бива да се свързва с останалите? Сменен ли е моделът?

Замислих се над въпроса, опитвайки се в същото време да се вслушам във вътрешния си инстинкт.

— Не — рекох накрая. — Според мен в случая не можем да говорим за поведенчески модел. Не и ако екипът похитители работи за пари. Склонен съм да мисля, че е така. Смятам, че не са престъпления от страст. Но това, което ме притеснява, са грешките. Защо са допуснали грешки? Това е ключът към всичко.

35.

Лизи Коноли бе изгубила представа за времето, освен че ѝ се струваше, че то се движи прекалено бавно. Беше напълно сигурна, че много скоро ще умре. Никога повече нямаше да види Гуен, Бриджит, Мери и Брендан и това я изпълваше с непоносима тъга. Определено щеше да умре.

След като я бяха заключили, не си позволи да се отдаде на самосъжалението или на паниката. Нямаше да позволи страхът да я управлява, колкото и живот да ѝ оставаше. Някои неща ѝ станаха ясни, ала най-важното беше жестокото прозрение, че това ужасно чудовище нямаше да я пусне да си отиде. Никога. Така тя прекара безброй часове, планирайки бягството си. Ала осъзнаваше, че е невъзможно. Беше привързана с кожени каиши и въпреки че опита всячески да ги разхлаби и да се освободи, не успя. Но дори и да бе успяла, никога нямаше да се пребори с похитителя. Той бе най-силният мъж, когото някога бе виждала. Два пъти по-силен от Брендан, който бе играл футбол в колежа.

Какво можеше да направи тя? Може би да опита нещо, когато я пускаше до банята или я отвързваше, за да се храни, но той беше толкова бдителен и внимателен. Ако не друго, Лизи Коноли искаше да умре с достойнство. Дали чудовището щеше да ѝ позволи? Или щеше да я накара да страда?

Мислеше много за миналото си и черпеше утеха от спомените. Младежките ѝ години в Потомак, Мериленд, когато почти всеки свободен час прекарваше в конюшните. Колежът „Васар“ в Ню Йорк. После „Уошингтън Поуст“. Бракът с Брендан, добрите и лошите времена. Децата. Всичко водеше към онази съдбоносна сутрин във „Фипс Плаза“. Каква жестока шега ѝ бе изиграл животът.

През последните няколко часа, докато стоеше заключена в тъмното, тя се опита да си припомни как бе успявала да се справя при други ужасни случаи в живота си. Повтори си това, което знаеше: с вяра, с чувство за хумор, с ясно разбиране, че познанието е сила. Сега

Лизи се опитваше да си припомни отделни примери... всичко, което можеше да ѝ помогне.

Когато беше на осем години, трябваше да ѝ направят операция заради проблем със зрението ѝ. Родителите ѝ винаги бяха много „заети“, затова баба ѝ и дядо ѝ я заведоха в болницата. Докато ги гледаше как си тръгват, в очите ѝ бликнаха сълзи. Когато дойде сестрата и я видя, че плаче, тя се престори, че си е ударила главата. И по някакъв начин успя да преживее този самотен и тежък момент. Лизи бе оцеляла.

После, когато беше на тринайсет, се случи още един ужасен инцидент. Тя се връщаше от уикенд, който бе прекарала със семейството на приятелката си във Вирджиния, и бе заспала в колата. Когато се събуди, беше замаяна, объркана и цялата окървавена. Припомни си как се взираше в безнадеждната тъмнина и бавно започваше да разбира. Докато е спяла, бе станала катастрофа. Един мъж от другата ударена кола лежеше на улицата. Той не се движеше, но Лизи вярваше, че го бе чула да ѝ казва: „Не се страхувай, можеш да останеш на земята или да си тръгнеш“. Решението било нейно — на никой друг. Тя бе избрала да живее.

„Това е мой избор — каза си Лизи в тъмнината. — Мой е изборът дали да живея, или да умра, не е негов. Не е на Вълка. Нито на някой друг. Аз избирам да живея“.

36.

На следващата сутрин всички, които се занимаваха със случая „Бялото момиче“, се събраха в главната зала за конференции в Куонтико. Предварително не ни обясниха подробности, но разбрах, че има важни новини, и то добри. Ала бюрокрацията вече бе започнала да ми идва в повече.

Главен агент Нед Махони, шефът на ОСЗ, се появи, когато стаята вече бе пълна. Той отиде отпред и се извърна с лице към нас. Проницателните му сиво-сини очи се местеха от редица на редица. Изглеждаше по-напрегнат от обикновено.

— Искам да направя едно съобщение. Този път за разнообразие новините са добри — започна Махони. — Станал е значителен пробив. Съобщението дойде от Вашингтон. — Махони млъкна, за да подсили ефекта от казаното, сетне продължи: — От понеделник агентите ни от офиса в Нюарк наблюдават един заподозрян, нарича се Рейф Фарли. Заподозреният е сексуален насилник, рецидивист. Лежал е четири години в затвора в Рейуей, защото проникнал в апартамента на една жена, след което я пребил и изнасилвил. Навремето Фарли твърдял, че жертвата му била гадже от работата. Това, което привлече вниманието ни към него, бе, че редовно влиза в един чат в интернет, в който говори много за госпожа Одри Мийк. Твърде много. Знае за нея подробности, включително факти за семейството ѝ в Принстън, за къщата ѝ там, дори за обзавеждането. Освен това заподозреният е наясно как и кога е била отвлечена госпожа Мийк от търговския център „Прусия“. Знае, че при похищението е била използвана нейната кола, марката на колата, както и за децата, оставени в гаража. При следващото си влизане в чата Фарли е съобщил специфични детайли, с които дори ние не разполагаме. Той заявил, че тя е била упоена с наркотик, след което е била откарана в една планинска местност в Ню Джърси. Обаче остава доста мъгляв по въпроса дали Одри Мийк е жива или мъртва. За съжаление в периода, през който го наблюдаваме, заподозреният не е посетил госпожа Мийк. Вече изминаха почти три дни. Ние смятаме, че може би е забелязал, че го следим. Затова решихме, с одобрението на

директора, да го арестуваме. ОСЗ вече е на мястото в Норт Вайнланд, щата Ню Джърси, за да помогне на хората ни от местното поделение, както и на тамошната полиция. Операцията ще започне тази сутрин, може би след час. Една точка в полза на добрите момчета — заяви Махони. — Поздравления към всички, взели участие във финалния етап на този случай.

Седях на мястото си и аплодирах заедно с останалите, но изпитвах някакво странно чувство. Аз не бях взел участие в този финален етап, дори не знаех за Фарли и наблюдението над него. Бях някак си изолиран, а през последните десет години не се бях чувствал по този начин, не и откакто започнах работа в полицията на Вашингтон.

37.

Една фраза от съвещанието не преставаше да звучи в главата ми: *с одобрението на директора...* Питам се от колко време Рон Бърнс е знаел за заподозрения в Ню Джърси и защо е предпочел да не ми го казва. Опитвах се да не се чувствам разочарован, нито да бъда прекалено подозрителен, но все пак...

Нямах добро чувство, когато срещата приключи с аплодисменти за агентите. Бедата бе, че нещо не беше както трябва, но нямах представа какво точно. Просто цялата тази работа не ми харесваше.

Тъкмо излизах от стаята заедно с останалите, когато Махони ме настигна и закричи до мен.

— Директорът помоли да отидеш в Ню Джърси — рече той, сетне се усмихна. — Искам да пътуваш заедно с мен. Да вървим към хеликоптерната площадка. Ако не арестуваме незабавно Фарли, не мисля, че ще успеем да освободим госпожа Мийк жива.

Около петдесет и пет минути по-късно един хеликоптер „Бел“ се приземи на летище Биг Скай в Милвил, Ню Джърси. Очаквах ни два черни джипа и двамата с Махони потеглихме с пълна скорост към Норт Вайнланд, намиращ се шестнайсетина километра на север.

Спряхме на паркинга на един ресторант от веригата „Интърнешънъл Хаус ъф Пенкейкс“. Къщата на Фарли се намираше на около два километра.

— Готови сме да го нападнем — каза Махони на групата. — Имам добро предчувствие за този тип.

Придружих Махони до един джип. Ние нямаше да сме част от шестчленния екип на ОСЗ, който пръв щеше да нахлуе в къщата, но щяхме да имаме незабавен достъп до Рейф Фарли. Надявахме се да открием Одри Мийк жива в къщата.

Въпреки лошите ми предчувствия, предстоящата акция започна да ме изпълва с напрежение. Ентусиазмът на Махони беше заразителен, а и всяко действие беше по-добро от бездействието. Сега поне правехме нещо. Може би щяхме да успеем да освободим Одри Мийк.

Минахме покрай едно небоядисано бунгало. Видях счупените дъски на верандата, а в предния двор имаше ръждясала кола и газова печка.

— Това е — рече Махони. — Дом, сладък дом. Да спрем тук.

Паркирахме на стотина метра встрани от пътя, близо до група червени дъбове и борове. Знаех, че двама агенти в камуфлажни дрехи вече се бяха притаили в близост до бунгалото. Агентите само наблюдаваха обекта и нямаше да участват в нападението. Имаше още и камера с телеобектив, насочена към бунгалото и колата на заподозрения — червен „Додж Поларис“.

— Мисля, че той спи вътре — осведоми ме Махони, докато двамата си проправяхме път през гората и паянтовата къща изникна пред очите ни.

— Наближава обяд — отбелязах.

— Фарли работи нощна смяна. Прибрал се е към шест сутринта. Приятелката му също е вътре с него.

Не казах нищо.

— Какво? Какво си мислиш? — попита Махони, докато наблюдавахме иззад дърветата дома, само на петдесетина метра от нас.

— Каза, че приятелката му е в къщата? Има нещо гнило в тази работа, не смяташ ли?

— Не знам, Алекс. Според наблюдението, приятелката му е била там през цялата нощ. Предполагам, че те може би са двойката. Вече сме тук. Моята работа е да арестувам Рейф Фарли. Нека го направим... *Това са хората от ОСЗ. Аз контролирам положението. Готови! Пет, четири, три, две, едно. Вървете. Вървете!*

38.

Двамата с Махони наблюдавахме, докато атакуващият отряд се придвижваше бързо към невзрачната къща. Шестимата агенти бяха облечени в черни бойни облекла и с бронирани жилетки. В страничния двор имаше още два автомобила — малка кола и пикап додж, както и множество резервни части за хладилници и климатици. Отзад се виждаше и писоар, взет сякаш от някоя крайпътна кръчма.

Прозорците на къщата бяха тъмни, макар че вече бе пладне. Дали Одри Мийк бе там? Дали беше жива? Надявах се... Щеше да е огромен успех, ако сега успеехме да я освободим. Особено след като всички вече я смятаха за мъртва.

Но нещо в нападението ме притесняваше.

Не че в момента това имаше значение.

Когато беше замесено ОСЗ, нямаше „любезно почукване“: никакви разговори, никакви преговори или опити за убеждаване. Наблюдавах как двама агенти разбиха предната врата и се приготвиха да нахлуят в къщата на заподозрения.

Внезапно се чу приглушена експлозия. Агентите при предната врата паднаха. Единият не се изправи. Другият стана и олюлявайки се, се отдалечи от къщата. Беше ужасна гледка, пълен шок.

— Бомба! — успя да процеди Махони с изненада, примесена с гняв. — Сигурно е заложил капан на вратата.

В този момент четирима агенти нахлуха в къщата. Направиха го през задната и страничните врати. Нямаше повече експлозии, следователно останалите врати не бяха защитени с бомби. Двама агенти на ОСЗ приближиха към ранения си другар, паднал на прага, и го издърпаха. От експлозията не бе помръднал.

С Махони се затичахме с всички сили към къщата. Той не спираше да повтаря „мамка му“. Отвътре не прозвучаха изстрели.

Внезапно се изплаших, че Фарли дори не е в къщата. Помолих се Одри Мийк да не е изоставена вътре мъртва. Всичко ми се струваше погрешно. Аз не бих провел по този начин подобно нападение. ФБР!

Винаги съм ги мразел и не съм им вярвал на тези копелета, а сега бях един от тях.

Тогава чух: *Спокойно! Спокойно! Последва: Имаме заподозрян! Заловихме го! С него има една жена!*

Каква жена? Махони и аз се втурнахме през предната врата. Навсякъде се стелеше гъст дим. В къщата вонеше на експлозив, но също на марихуана и мазна яхния. Прекосихме малката дневна и се отправихме към спалнята, където гол мъж и жена се бяха проснали върху дървения под. Жената на пода не беше Одри Мийк. Тя беше пълна, поне двайсетина килограма над нормата. Рейф Фарли тежеше към сто и трийсет килограма и не само главата, но и цялото му тяло бяха покрити с грозни валма червени косми.

Над голямото легло без чаршафи се виждаше стар плакат от филма „Непокорния Люк“. Нищо друго в стаята не привлече вниманието ми.

Фарли се разкрещя срещу нас, а лицето му придоби морав оттенък.

— Имам права! Имам шибани граждански права! И вие, копелета, здравата сте загазили!

Изпитах чувството, че той може да е прав и че ако този крещящ мъж е отвлякъл госпожа Мийк, то тя със сигурност вече бе мъртва.

— Ти си този, който здравата е загазил, дебелако! — излая в лицето на заподозрения един агент от ОСЗ.

— И приятелката ти също!

Дали бе възможно това да е двойката, отвлякла Одри Мийк и Елизабет Коноли?

Не мислех така.

Кои, по дяволите, бяха тези хора?

39.

Двамата с Нед Махони стояхме в тясната и тъмна, приличаща на кочина спалня заедно със заподозрения Рейф Фарли. Жената, която ни увери, че била негова приятелка, навлече един мръсен халат, преди да я отведат в кухнята за разпит.

Всички бяхме ядосани от събитията, разиграли се пред къщата. Двама агенти бяха ранени от заложената бомба. Заподозреният Рейф Фарли беше единственото нещо, което приличаше на дългоочаквания пробив в този случай.

Нещата ставаха все по-странни. Като начало Фарли взе да плюе срещу Махони и мен, докато устата му не пресъхна. Всичко това беше толкова странно и откачено, че по едно време с Нед се спогледахме и избухнахме в смях.

— Смятате, че цялата тази шибания е забавна? — със стържещ и грубиянски глас се тросна Фарли от ръба на леглото, където се бе разположил като кит. Накарахме го да се облече — в сини джинси и работна риза — най-вече защото не можехме повече да понесем гледката на пластовете увиснала тлъстина и татуировките — на голи жени и един пурпурен дракон, поглъщащ дете.

— Ще бъдеш обвинен в отвличане и убийство — озъби му се Махони. — Рани двама от хората ми. Единият може да загуби окото си.

— Нямате никакво право да влизате в къщата ми, докато спя! Имам врагове! — извика Фарли и отново се изплю срещу Махони. — Нахлувате в дома ми само защото съм продавал малко трева? Или щото чукам една женена курва, която ме харесва много повече от своя старец?

— За Одри Мийк ли говориш? — попитах го. Внезапно дебелакът притихна. Втренчи се в мен и лицето и вратът му почервеняха. Какво означаваше това? Той не беше добър актьор, нито особено умен.

— За какво, по дяволите, говорите? Да не би да сте пушили от моята трева? — попита накрая Фарли.

— Одри Мийк? Онази готина мадама, която беше отвлечена?

Махони се наведе заплашително напред.

— Одри Мийк. Знаем, че ти знаеш всичко за нея, Фарли. Къде е тя?

Малките свински очички на Рейф сякаш се смалиха още повече.

— Откъде, по дяволите, да знам къде е тя?

Нед продължи да го притиска:

— Да си бил някога в чат с името „Четирите любими неща“?

Фарли поклати глава:

— Никога не съм го чувал.

— Имаме запис на разговорите ти, задник такъв — изръмжа Нед.

— Май ще трябва да даваш доста обяснения, Луси.

Заподозреният го погледна смутено.

— Коя, по дяволите, е Луси? За какво говориш, човече? Имаш предвид нещо като „Аз обичам Луси“?

Махони умееше да обърква Фарли и да го изненадва, когато е приспал бдителността му. Помислих си, че двамата работим добре заедно.

— Държиш я в гората някъде в Джърси! — изкрещя Нед и го настъпи силно по крака.

— Нарани ли я? Тя добре ли е? Къде е Одри Мийк? — включих се и аз.

— Отведи ни при нея, Фарли!

— Ще се върнеш обратно в затвора. И този път няма да успееш да излезеш оттам! — извиках в лицето му.

Мъжът сякаш най-после се събуди. Присви очи и се втренчи изпитателно в нас. Господи, как само вонеше, особено сега, когато беше изплашен.

— Я почакайте, мамка му! Вече разбрах. Онова място в интернет? Аз просто се перчих.

— Какво означава това?

Дебелите рамене на Фарли се отпуснаха и той сякаш се смали.

— „Четирите любими неща“ е за чешити, които искат да си излеят душата. Всички дрънкат измислици, човече.

— Но ти не си измислил нещата за Одри Мийк. Знаеш истината за нея. Всичко, което си казал, е вярно — притиснах го аз.

— Кучката ме възбужда. Тя е лисица. По дяволите, колекционирам каталози от Мийк, винаги съм го правил. Всички онези

манекенки с мършави задници изглеждат така, сякаш се нуждаят от едно хубаво чукане!

— Знаеш подробности за отвличането, Фарли — рекох.

— Чета вестници, гледам Си Ен Ен. Кой не го прави? Казах ви, Одри Мийк ме възбужда. Искаше ми се аз да я бях отвлякъл. Да не мислите, че щях да спя със Сини, ако Одри Мийк беше някъде тук?

Размахах показалеца си срещу Рейф.

— Знаеш неща, които не са били публикувани във вестниците.

Той поклати огромната си глава. После рече примирено:

— Имам радиолокационна антена. Подслушвам полицейските честоти. Мамка му, не съм отвлякъл Одри Мийк! Не би ми стискало. Аз само си приказвам, човече.

— Да, но ти е стискало да изнасилиш Карли Хоуп — вметна Махони.

Думите му сякаш отново го разтърсиха отвътре.

— Не, не! Всичко си беше така, както го казах в съда. Карли ми беше гадже. Не съм я изнасилил. Наистина не ми стиска. Не съм сторил нищо на Одри Мийк. Аз съм никой. Аз съм нищо.

Рейф Фарли се втренчи продължително в нас. Очите му бяха кървясали; всичко у него беше жалко и патетично. Не ми се искаше, но започвах да му вярвам. Аз съм никой. Аз съм нищо. Да, точно това беше Рейф Фарли.

40.

Стърлинг
Господин Потър
Художествения директор
Сфинкса
Марвел
Вълка

Псевдонимите изглеждаха безобидни, но мъжете, които се криеха зад тях, не бяха. По време на един от сеансите Потър бе нарекъл на шега групата „Монстърс Инкорпорейтед“^[1] и описанието беше много точно. Те бяха чудовища, всички до един. Те бяха откачени, перверзници...

Съществуваше и Вълка, който бе от съвсем друга порода.

Те си общуваха в един защитен уебсайт, недостъпен за външни лица. Всички съобщения бяха закодирани и се изискваха няколко шифъра: първият преобразуваше информацията, а последният я дешифрираше. Ала най-важното бе, че трябваше сканиране на ръката, за да се получи достъп до сайта. Обсъждаше се възможността да се въведе сканиране на ретината или проверка на анална проба.

Предмет на дискусията беше Двойката и какво да се предприеме във връзка с последните им действия.

„Какво, по дяволите, означава това — какво да предприемем във връзка с тях?“ — попита Художествения директор, когото на шега наричаха господин Мекушавко. Единственият от тях, който понякога ставаше много чувствителен.

„Означава точно това, което казах — отвърна Стърлинг. — Имаше сериозно нарушение на сигурността. Сега трябва да решим какво да направим по въпроса. Случилото се е проява на престъпно нехайство, глупост, а може би нещо още по-лошо. Те са били видени. А това поставя всички ни в опасност“.

„Какви са възможностите ни? — продължи Художествения директор. — Почти се страхувам да попитам“.

Стърлинг незабавно отговори:

„Напоследък чел ли си вестници? Имаш ли телевизор? Екип от двама души е отвлякъл една жена в търговския център в Атланта, Джорджия. Похитителите са били видени. Екип от двама е отвлякъл жена в Пенсилвания — и те също са били забелязани. Нашите възможности? Да не правим нищо или да предприемем нещо крайно. Има нужда от нагледен пример — за останалите екипи“.

„И така, какво ще направим, за да разрешим проблема?“ — попита Марвел, който обикновено беше плах и кротък, но можеше да стане злобен и гаден, когато се превъзбудеше.

„Като начало за известно време прекратих всички доставки“ — заяви Стърлинг.

„Никой не ми е казал за това! — избухна Сфинкса. — Аз очаквам доставка. Както всички знаете, вече съм заплатил цената. Защо не ме осведомихте преди това?“

Няколко секунди никой не отговори на Сфинкса. Не го харесваха. Освен това, всички те бяха садисти. Наслаждаваха се да измъчват Сфинкса или когото и да е от групата, показал моментна слабост.

„Аз очаквам доставката си! — настоя Сфинкса. — Заслужих си я. Вие сте копелета! Мамка ви!“ След което изчезна от сайта. Обиден. Типично за него. Смешно, но в момента на никого не му беше до смях.

„Сфинктера напусна сградата“ — каза накрая Потър.

След което се включи Вълка:

„Мисля, че за тази вечер изгубихме доста време в празни приказки, достатъчно шеги и игри. Загрижен съм за последните събития. Трябва да се справим с Двойката по решителен и безкомпромисен начин. Предлагам да наредим на друг екип да ги посети. Има ли някакви възражения?“

Нямаше никакви, което не беше необичайно, когато Вълка вземеше думата. Пред руснака всички се сковаваха от ужас.

„Макар че всичко това има и някои добри страни — обади се накрая Потър. — Цялата тази суматоха и внимание... вълнуващо е, нали? Кара кръвта ти да кипне. Страшно кефско, прав ли съм?“

„Ти си побъркан, Потър. Наистина си луд“.

„Не ви ли харесва?“

Добре защитеният сайт явно не беше защитен достатъчно.

Внезапно Вълка каза:

„Нито дума повече. Нито дума! Мисля, че към компанията ни се е присъединил неканен гост. Почакайте. Вече излезе... Някой проникна в леговището, но вече си отиде. Кой би могъл да се вмъкне тук? Кой го е пуснал? Който и да е, мъртъв е“.

[1] Monster — чудовище, урод, изчадие; incorporate — съединен, обединен (англ.). — Б.пр. ↑

41.

Лили Олсен беше на четиринайсет години и половина, но се представяше в интернет на двайсет и четири. Бе абсолютно убедена, че нищо повече не може да я изненада, докато не проникна в „Леговището на Вълка“.

Извратените копелета в добре защитения, но все пак недостатъчно защитен чат — всички до един бяха дъртаци, отвратителни и жалки. Обичаха постоянно да говорят за женските интимни части и да правят гнусен секс с всеки и с всичко, което се движеше — без значение на възраст и пол, без да ги е грижа дали е човек или животно. Тези мъже бяха повече от отвратителни — повдигаше ѝ се от тях. Само че тогава нещата загрубяха и на Лили ѝ се искаше никога да не беше чувала за „Леговището на Вълка“, никога да не се бе набутвала в този изключително добре защитен сайт. Те може би бяха убийци!

И тогава водачът им, Вълка, я разкри, че е в сайта заедно с тях и че слуша всяка тяхна дума.

И така, сега Лили знаеше за убийствата, за отвличанията, за всичко, което те си фантазираха, а може би и вършеха. *Само че тя нямаше представа дали нещо от това, което бе чула, е истина или не.*

Дали беше реално, или просто си съчиняваха разни истории? Може би те бяха само едни отвратителни и болни извратеняци. Лили не беше сигурна, че иска да узнае истината. Чудеше се какво да предприеме след това, което вече бе чула. Тя бе проникнала в сайта им, а това беше незаконно. Ако отиде в полицията, все едно сама да се натопи. Затова не можеше да го стори. Нали така? Особено пък ако всички истории в сайта бяха само измислици.

Момичето седеше в стаята си и обмисляше немислимото. Отново и отново. Чувстваше повдигаше ѝ се, но най-вече беше изплашена до смърт.

Те разбраха, че е проникнала в „Леговището на Вълка“. Но дали знаеха как да я открият? Ако беше на тяхно място, щеше да знае. А ако вече бяха на път към дома ѝ?

Трябва да отиде в полицията. Може би дори във ФБР. Но не можеше да си наложи да го направи. Стоеше като вцепенена, сякаш внезапно се бе парализирала.

Когато чу входния звънец, момичето едва не изпищя от ужас.

— Мили боже! Света дево! Те са!

Лили пое дълбоко дъх, сетне се спусна надолу по стълбите към входната врата. Погледна през шпионката. Чуваше забързаните удари на сърцето си.

Момчето за доставки на пици „Домино“! Исусе!

Беше забравила за поръчката. Пред вратата ѝ не стояха убийците, а само доставчикът на пици. Внезапно Лили се изсмя тихичко на себе си. В крайна сметка нямаше да умре.

Тя отвори вратата.

42.

Вълка рядко беше толкова бесен и някой трябваше да си плати. Руснакът питаеше отдавнашна омраза към Ню Йорк. Намираше го мръсен, безкрайно противен, а хората му — груби и нецивилизовани. Тук беше дори по-лошо, отколкото в Москва. Но днес се налагаше да бъде в този град, където живееше Двойката. А той имаше работа с тях. Освен това Вълка искаше да поиграе малко шах — една от страстите му.

Лонг Айланд бе обичайното местоположение на Слава и Зоя.

И по-точно Хънтингтън.

Вълка пристигна в града малко след три следобед. Припомни си един друг път, когато беше тук — две години след идването си от Русия. В Ню Йорк негови братовчеди притежаваха къща и му помогнаха да се устрои в Америка. Той бе извършил четири убийства „на Острова“, както го наричаха местните. Е, поне Хънтингтън беше близо до летище „Кенеди“. Щеше да се махне от Ню Йорк колкото бе възможно по-скоро.

Двойката живееше в типична къща от предградията. Вълка потропа силно на предната врата и един едър мъж с козя брадичка я отвори. Наричаше се Луканов и беше член на друг екип, който действаше много успешно в Калифорния, Орегон и щата Вашингтон. Някога бе бил майор от КГБ.

— Къде са тъпите шибаняци? — попита Вълка, щом прекрачи прага.

Здравенякът посочи с палец към полутъмния коридор зад гърба си и Вълка закрачи бавно натам. Днес дясното коляно го болеше и той си спомни времето през осемдесетте, когато членовете на една съперническа банда го бяха поначупили. В Москва неща от този род се смятаха за предупреждение. От своя страна, Вълка не си губеше времето с предупреждения. Той откри тримата мъже, опитали се да го осакатят, и натроши всички кости в тялото им — една по една. В Русия този ужасяващ ритуал се наричаше *замочит*, но Вълка и другите гангстери му казваха още и „намачкване“.

Той влезе в разхвърляна малка спалня и тутакси видя Слава и Зоя, братовчедите на бившата му съпруга. Двойката бе израснала на петдесетина километра от Москва. Бяха в армията до лятото на '98-а, след което емигрираха в Америка. Работеха за него от осем месеца и той едва започваше да ги опознава.

— Живеете в истинска боклукчийска яма — отбеляза той. — Знам, че сте с доста пари. За какво ги харчите?

— Имаме семейство у дома — отвърна Зоя. — Твоите роднини също са там.

Вълка присви очи.

— Ах, колко трогателно. Нямах представа, че имаш толкова голямо сърце, при това от чисто злато. — Даде знак на Луканов да изчезва и му нареди: — Затвори вратата. Ще изляза веднага щом свърша тук. Може да се позабавя.

Двойката бе преплела тела върху пода. Слава беше по шорти, по които бяха щамповани малки патета. Зоя беше с комплект от черен сутиен и прашки.

Най-сетне Вълка се усмихна.

— Какво да правя с вас двамата, какво?

Слава се засмя с висок и пронизителен кикот. Отначало си помисли, че ще бъдат убити, ала явно всичко е било само предупреждение. Виждаше го в очите на Вълка.

— И така — какво се случи? Разкажете ми по-бързичко. Знаете правилата на играта — рече Вълка.

— Може би просто започна да става прекалено лесно. Искрахме малко повече предизвикателство. Грешката е наша, Паша. Проявихме небрежност.

— Никога не ме лъжи — процеди през зъби Вълка. — Имам си източници. Те са навсякъде!

Той се отпусна в креслото, което приличаше на мебел, преседяла в тази ужасна спалня поне сто години. От седалката, която хлътна под тежестта му, се вдигна облак прах.

— Харесваш ли го? — обърна се Вълка към Зоя. — Братовчеда на жена ми?

— Аз го обичам — отвърна тя и кафявите ѝ очи омекнаха. — Винаги съм го обичала. Още откакто бяхме тринайсетгодишни. И ще го обичам.

— Слава, Слава — измърмори Вълка и пристъпи към мускулестия мъж, приседнал върху пода. Наведе се, за да го прегърне. — Ти си кръвен роднина на бившата ми съпруга. И ти ме предаде. Продаде ме на враговете ми, нали? Със сигурност си го направил. Колко ти платиха? Надявам се да е много.

После завъртя главата на Слава, сякаш отваряше голям буркан с туршия. Вратът му изщрака — звук, който Вълка бе заобичал през годините. Неговата запазена марка в Червената мафия.

Очите на Зоя се разшириха от ужас. Но тя не издаде нито звук и това бе доказателство колко корави бяха в действителност двамата със Слава и колко опасни са били за организацията.

— Впечатлен съм, Зоя — рече той. — Нека си поговорим.

Той се взря в красивите ѝ очи, помътнели от страх.

— Виж, ще наляя на двама ни по чаша истинска водка, руска водка. После ще ми разкажеш за себе си. Искам да узная какво си направила с живота си, Зоя. Сега възбуди любопитството ми. А най-вече ми се ще да изиграя партия шах. Никой в Америка не знае как се играе шах. Една игра, а след това ще отидеш на небето при своя любим Слава. Но първо водка и шах. А, разбира се, и ще те чукам.

43.

Заради тайните, които Зоя бе принудена да му издаде, Вълка трябваше да направи още една спирка в Ню Йорк. Колко жалко. Това означаваше, че няма да може да хване последния полет от летище „Кенеди“ и щеше да пропусне хокейния мач от професионалната лига довечера. Жалко наистина, но се налагаше да свърши и тази работа. Предателството на Слава и Зоя бе застрашило живота му, а освен това бе накърнило репутацията му.

Малко след единайсет той влезе в един клуб, наречен „Пасажа“, в Брайтън Бийч, Бруклин. Отвън клубът приличаше на изоставен склад, но отвътре беше красиво и богато обзаведен, почти като най-елегантните места в Москва.

Вълка видя доста стари познати: Гоша Чернов, Лев Денисов, Юра Фомин с любовницата си. Сред присъстващите беше и неговата скъпа Юлия. Бившата му съпруга бе висока и слаба, с големи гърди, които ѝ бе „купил“ в Палм Бийч, Флорида. На подходящо осветление все още изглеждаше красива. Не се бе променила много от онези години в Москва, където беше танцьорка, откакто навърши петнадесет.

Тя седеше на бара заедно с Михаил Бирюков — последния крал на Брайтън Бийч. Двамата се бяха настанили пред голям фотос от Санкт Петербург, изпипан в сладникавия холивудски стил, както си помисли Вълка.

Юлия го видя, че приближава, и смушка Бирюков. Местният пахан се обърна, за да погледне, докато Вълка бързо приближаваше към него, и удари с фигурката на черния цар силно по масата.

— Шах и мат! — изрева, засмя се, сетне прегърна Юлия.

— Не се ли радвате да ме видите? — попита ги Вълка. — Ще се почувствам обиден.

— Ти си мистериозен човек — изръмжа Михаил. — Мислех, че си в Калифорния.

— Пак сгреши — рече Вълка. — Между другото, имате много поздравии от Слава и Зоя. Видях ги преди малко на Лонг Айланд. Обаче не можах да дойда тук.

Юлия присви рамене — хладнокръвна и безсърдечна кучка.

— Те не означават нищо за мен — каза тя. — Далечни роднини.

— Нито пък за мен, Юлия. Сега само полицията ще се интересува от тях.

Внезапно я сграбчи за косата и я повдигна от стола ѝ с една ръка.

— Ти си им казала да ме прецакат, нали? Сигурно добре си им платила! — изкрещя в лицето ѝ. — Ти си била. И той!

Със зашеметяваща бързина Вълка измъкна шиш за лед от ръкава си и го заби в окото на Бирюков. Гангстерът издъхна мигновено.

— Не... моля те — с усилие изрече Юлия. — Не можеш да го направиш. Дори и ти!

Вълка се извърна към всички присъстващи в клуба:

— Вие сте свидетели, нали? Какво? Нима никой няма да ѝ помогне? Да не би да ви е страх от мен? Добре — така и трябва. Юлия се опита да ми отмъсти. Тя винаги е била тъпа патка. Бирюков — той беше едно просто и алчно копеле. Амбициозно! Кръстникът на Брайтън Бийч! Какво е това? Той искаше да заеме мястото ми!

Вълка повдигна Юлия още по-високо във въздуха. Дългите ѝ крака ритяха неистово и една от червените ѝ чехли полетя и падна под близката маса. Никой не се наведе да я вдигне. Нито един от присъстващите не помръдна, за да ѝ помогне. Или да провери дали Михаил Бирюков е все още жив. Всички вече знаеха, че лудият в клуба е Вълка.

— Вие сте свидетели на това, което се случи. Това ще последва, ако някой се осмели да се опълчи срещу мен. Вие сте свидетели! Вече сте предупредени. Както в Русия. Така и сега в Америка.

Вълка обвини лявата си ръка около шията на Юлия. Завъртя я силно и вратът ѝ се счупи.

— Вие сте свидетели! — изкрещя той срещу руснаците. — Убих бившата си съпруга. И този плъх Бирюков. Видяхте ме! А сега вървете в ада!

След тези думи Вълка излезе с тежки стъпки от клуба. Никой не направи опит да го спре.

Както в Русия.

Така и сега в Америка.

44.

Бенджамин Коуфи бе държан в тъмно дълбоко мазе под обора, където първоначално го доведоха. Преди три, а може би четири дни? Не си спомняше точно, бе изгубил представа за дните.

Студентът от Провидънс Колидж едва не откачи напълно, когато направи едно смайващо откритие в строгия си затвор в мазето. Той бе открил Бог — или може би Бог го бе намерил. Първото и най-изумителното нещо, което почувства, бе Божието присъствие. Бог го бе приел и може би вече бе дошло времето и той да приеме Бог. Бе осъзнал, че Господ го разбира. Но защо той не можеше да разбере Бога? Всичко това нямаше смисъл за Бенджамин, който бе посещавал католически училища от детската градина до последната си година в Провидънс, където изучаваше философия и история на изкуството. Той достигна и до още едно заключение в тъмнината на „затворническата си килия“ под обора. Винаги бе мислил, че по природа е добър човек, но сега знаеше, че не беше; и това нямаше нищо общо със сексуалността му, както лицемерната църква го бе накарала да смята. Както той го разбираше, лош човек бе този, който постоянно и съзнателно причиняваше зло на другите. Бенджамин беше виновен за отношението си към родителите и близките си, към съучениците си, към любовниците си, към така наречените си най-добри приятели. Той беше долен подлец, винаги се бе държал високомерно, всячески подчертавайки превъзходството си над останалите, и постоянно бе причинявал ненужна болка на околните. Откакто се помнеше, се държеше все по този начин. Той беше жесток, сноб, педант, садист, изобщо пълно лайно. Винаги бе оправдавал лошото си поведение с болката, която му бяха причинили другите хора.

Затова ли сега нещата се обърнаха по този начин? Може би. Ала това, което наистина го смая, бе проблясъкът, че дори и да се измъкнеше жив оттук, той вероятно нямаше да се промени. Всъщност вярваше, че би използвал преживяното като извинение да продължи да бъде долно копеле през останалата част от живота си.

Студено, студено, толкова ми е студено — помисли си той. — *Но Бог ме обича безрезервно. Това също никога няма да се промени.* Тогава Бенджамин осъзна, че се чувства безкрайно объркан, че от няколко дни постоянно плаче. Целият трепереше и си мърмореше някакви несвързани неща. Вече не знаеше какво да мисли и какво чувстваше. Повече не разбираше нищо.

Мислите му постоянно се щураха напред-назад. Той наистина бе имал страхотни приятели, беше що-годе приличен син; тогава откъде изникнаха тези ужасни мисли в главата му? Защото се намираше в ада, затова ли? Адът се оказа едно смърдящо тясно мазе под някакъв полуразрушен обор, някъде в Ню Ингланд, вероятно в Ню Хемпшър или Върмонт. Справедливо ли бе всичко това?

Може би се предполагаше, че трябва да се покае и че няма да бъде освободен, докато не го стори. А вероятно всичко това щеше да продължи вечно.

Припомни си нещо от последната година в католическото училище в Грейт Барингтън, Роуд Айланд. Енорийският свещеник се бе опитал да обясни вечността на ада пред класа на Бенджамин. „Представете си една река, на чийто отсрещен бряг се издига планина — бе казал свещеникът. — А сега си представете, че на всеки хиляда години възможно най-дребното врабче започне да пренася с човчицата си планината от едната страна на реката до другата. Когато мъничкото врабче пренесе цялата планина от другата страна на реката, това ще бъде само началото на вечността“. Но Бенджамин просто не повярва на измислиците на свещеника. Пламъци и сярва завинаги? Някой щеше да го открие много скоро. Някой щеше да го освободи оттук.

За нещастие, не вярваше искрено в това. Как щяха да го намерят? Някой не би могъл. Боже, полицията нямаше късмет да залови снайпериста във Вашингтон, а Малво и Мохамед не бяха много умни. Но господин Потър беше.

Трябваше скоро да престане да плаче, защото господин Потър вече му беше ядосан. Заплаши да го убие, ако не спре. О, боже, но нали тъкмо заради това плачеше толкова силно сега. Не искаше да умре, не и само на двайсет и една, когато целият живот беше пред него.

Един час по-късно? Два часа? Три? Чу силен шум над главата си и отново се разрида. Сега вече не можеше да спре да циври, целият облян в сълзи. Не можеше да спре и сополите си. Подсмърчаше и се

сополиवेशе още от малък. *Престани, Бенджамин, спри! Спри!*, говореше си наум той, ала не можеше да престане.

Тогава капакът на тавана се отвори. Някой слизаше долу.

Спри да плачеш, спри да плачеш веднага! Потър ще те убие.

И в този миг се случи най-невероятното нещо, един обрат на съдбата, който Бенджамин никога не беше очаквал.

Чу дълбок глас — не беше на Потър.

— Бенджамин Коуфи? Бенджамин? Тук е ФБР. Господин Коуфи, долу ли сте? Тук е ФБР.

Сега той трепереше още по-конвулсивно и плачеше толкова силно, че едва не се задуши от парцала, затъкнат в устата му. Заради парцала не можеше да извика, не можеше да даде някакъв знак на ФБР, че е тук, долу.

ФБР ме е открило! Това е чудо. Трябва да им дам някакъв знак. Но как? Не си отивайте, аз съм тук, долу! Аз съм точно тук!

Светлина от джобно фенерче освети лицето му.

Можеше да види човека зад светлината като силует. Тогава цялото лице изникна от сенките.

Господин Потър се мръщеше към него от отвора на капака. После изплези езика си.

— Казах ти, че това ще се случи. Не ти ли го казах, Бенджамин? Ти сам си виновен. А си толкова красив. Господи, във всяко друго отношение си просто свършен.

Мъчителят му слезе по стълбите. Пленникът видя стар чук в ръката на Потър. Тежък ковашки чук. Заляха го вълни на страх.

— Аз съм много по-силен, отколкото изглеждам — обяви Потър.
— А ти беше много лошо момче.

45.

Истинското име на господин Потър беше Хомър О. Тейлър и той бе хоноруван професор в катедрата по английски език в Дартмът. Блестящ — със сигурност, но все още на хонорар, все едно никой. Кабинетът му беше малък, но уютен, сгушен в една кула в северозападния ъгъл на сградата „Либъръл Артс“. Той го наричаше „моята мансарда“, мястото, където господин Никой работеше в необезпокоявано усамотение.

Беше прекарал там по-голямата част от следобеда, заключил вратата, и едва сдържаше нервите си. Освен това тъгуваше по красивото си мъртво момче, неговата последна трагична любов — третата!

Част от Тейлър копнееше начаса да се отпрати към фермата в Уебстър, за да бъде с Бенджамин, само поне още няколко часа да гледа мъртвото му тяло. Колата му — „Тойота 4 WD Ранър“ — беше паркирана отпред и само след час щеше да бъде там, ако настъпеше газта. *Бенджамин, скъпо момче, защо не беше добър? Защо извади на повърхността най-лошото в мен, когато в сърцето ми имаше толкова много любов?*

„А беше такъв красавец!“, страдаше в мислите си Тейлър. Мъката от загубата му го терзаеше, ставаше непоносима. Страдаше и за друго — бе претърпял голяма финансова загуба. Преди пет години той наследи малко над два милиона долара. Но те започнаха да се стопяват твърде бързо. Прекалено бързо. Вече не можеше да си позволи да плаща както последния път, ала как ще си наложи да спре?

Искаше друго момче. Нуждаеше се да бъде обичан. И да обича някого. Друг Бенджамин, само че да не е емоционална развалина, каквато беше бедното момче.

Затова той остана в кабинета си през целия ден, за да избегне мъчителната едночасова консултация в четири следобед. Преструваше се, че проверява курсовите работи за края на срока, в случай че някой почука, но не погледна нито една страница.

Беше обсебен от страданието си.

Най-после в седем часа се свърза със Стърлинг.
— Искам да направя друга покупка — каза той.

46.

Една вечер посетих Сампсън и Били и прекарах чудесно с тях в приказки за бебета. Дори се постарях здравата да изплаша големия лош Джон Сампсън. Вече говорех и с Джамила поне веднъж на ден. Но разследването по „Бялото момиче“ започна да се сторещява и аз знаех какво означава това. Вероятно щях да бъда отстранен от случая.

Една семейна двойка — Слава Василев и Зоя Петрова, били намерени убити в къщата, която бяха наели в Лонг Айланд. Узнахме, че съпрузите са пристигнали в Съединените щати преди четири години. Подозираха ги, че вкарват в страната жени от Русия и Източна Европа с цел проституция, както и да раждат деца, които да бъдат продавани на заможни семейни двойки.

Мястото на престъплението гъмжеше от агенти от офиса на ФБР в Ню Йорк. Снимки на убитите бяха показани на двамата ученици, видели отвличането на Коноли, и на децата на Одри Мийк. Те бяха идентифицирали двойката като похитителите. Чудех се защо телата са били оставени там. За назидание? На кого?

Двамата с Мони Донъли се срещаме всяка сутрин в седем, преди да вляза в часовете по ориентация. Анализирахме убийствата в Лонг Айланд. Тя бе събрала всичко, което успя да открие за съпруга и съпругата, както и за други руски престъпници, действащи на територията на Съединените щати. Бяха от така наречената Червена мафия. Мони имаше директна връзка с Отдела за борба с организираната престъпност в Хувър Билдинг, както и със специалната група, която се занимаваше с разследването на Червената мафия в нийоркския клон на Бюрото.

— Нося страхотни гевречета от Вашингтон — заявих аз, когато в понеделник влязох в малкия ѝ кабинет десет минути след седем. — Най-добрите в града. Но защо не ми изглеждаш особено въодушевена?

— Закъсня — рече Мони, без да отмества поглед от екрана на компютъра си. Тя бе усвоила смешния, привидно непукистки начин на говорене, предпочитан от хакерите.

— Гевречетата си заслужават закъснението — уверих я. — Повярвай ми.

Мони най-после вдигна поглед към мен и се усмихна. Хубава усмивка, заслужаваше си чакането.

— Знаеш, че се шегувам, нали? За да поддържам имиджа си на коравото момиче, Алекс.

Аз се засмях.

— Свикнал съм с полицейския хумор.

— О, поласкана съм — промърмори тя, завърнала се отново към непукисткия маниер. — Той ме смята за ченге, а не просто за обикновен чиновник. Знаеш ли, че започнах в отдела по отпечатъците? От самото дъно.

Харесвах Мони, но имах чувството, че се нуждае от значителна помощ. Тя бе специализирала криминология в Мериленд, където, освен това се бе отдала на друга своя интересна страст — изобразителното изкуство. Мони продължаваше да взема уроци по рисуване и дизайн, а съдейки по колажа върху стената, явно беше доста добра.

Тя не успя да прикрие прозявката си.

— Съжалявам. Снощи гледах до късно с момчетата „Алиас“^[1]. Баба им доста ще се озори, докато ги вдигне тази сутрин.

Личният живот на Мони беше още едно нещо, по което си приличахме. Тя беше самотна майка с две малки деца и предана баба, която живееше само на една пресечка от дома ѝ. Бабата беше майката на бившия ѝ съпруг — нещо доста показателно за брака ѝ. Когато двамата с Мони се срещнали, Джак Донъли играел баскетбол в отбора на Мериленд. Още в колежа имал слабост към алкохола, но положението се влошило, когато се дипломирал. Мони каза, че той никога не успял да преглътне, че е бил звездата в гимназията, а след това само поредният защитник за „Мериленд Теръпинс“^[2]. Мони беше висока точно метър и петдесет и две и се шегуваше, че никога не е спортувала с топка. Каза ми също, че прякорът ѝ в Мериленд бил Спаз^[3].

— Изчетох всичко за жените, които са били купени и продадени от Токио до Рияд — рече тя. — Освен че историите изпълниха сърцето ми с огромна мъка и жал, ме обзе и гняв. Алекс, говорим за най-

отвратителната търговия с роби в историята. Какво ви има на вас, мъжете?

Погледнах я.

— Аз не купувам, нито продавам жени, Мони. Нито пък някой от приятелите ми.

— Извини ме. Май съм малко предубедена заради Джак Плъха и още неколцина съпрузи, които познавам. — Погледна към екрана на компютъра. — Ето какъв е изборът ми на цитат за деня. Знаеш ли какво е казал тайландският премиер за хилядите жени в страната му, продадени, за да проституират? *Тайландските момичета просто са много красиви.* А ето пък какъв е коментарът му по повод на едно десетгодишно момиче, също продадено: *Хайде сега, нима вие не харесвате млади момичета?* Кълна се в Бога, че наистина го е казал.

Седнах до Мони и се втрених в екрана на компютъра ѝ.

— Излиза, че някой е разработил много доходен пазар на бели жени от богатата прослойка. Кой? И докъде се разпростира този пазар? Европа? Азия? Съединените щати?

— Убитата двойка може да бъде пробив за нас. Руснаци. Какво мислиш? — попита тя.

— Може би е някаква банда, действаща извън Ню Йорк. Брайтън Бийч. Или главната им квартира е в Европа? Напоследък руската мафия е разпростряла пипалата си навсякъде по света. Стръскащото „Руснаците идват!“ е отдавна остаряло. Те вече са тук.

— Бандата „Солнцево“ представлява в момента един от най-големите престъпни синдикати в света — осведоми ме Мони. — Знаеше ли го? Тук също са доста мощни. И по двата бряга. На практика Червената мафия в Русия понастоящем е много слаба. Те успяха да изнесат тайно оттам почти сто милиарда и голяма част от тези пари са тук. Знаеш ли, имаме информация, че на територията на Лос Анджелис, Сан Франциско, Чикаго, Ню Йорк, Вашингтон и Маями действат големи престъпни отряди. Червените купуват банки на Карибските острови и в Кипър. Вярваш или не, но те са поели контрола над проституцията, хазарта и по-голямата част от прането на пари в Израел. В Израел!

Най-после успях да вметна:

— Миналата нощ прекарах няколко часа в четене на докладите на Международната организация срещу робството. И там се споменава

Червената мафия.

— Ще ти кажа още нещо. — Тя ме погледна. — Онзи младеж, който бе отвлечен в Нюпорт... Знам, че моделът е различен, но въпреки това смятам, че той също е част от това. Как мислиш?

Бях съгласен с нея. Освен това смятах, че Мони притежава страхотен уличен нюх за човек, който почти не подава нос от офиса си. Несъмнено тя бе най-готиният човек, с когото се бях запознал в Бюрото. И ето ни сега двамата, седнали в тесния ѝ кабинет, се опитваме да разрешим случая „Бялото момиче“.

[1] Телевизионно шоу по Ей Би Си. — Б.пр. ↑

[2] Terrapin — сладководна костенурка (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Spaz — нервен, емоционален, притеснителен (ам. жаргон). — Б.пр. ↑

След времето, прекарано в „Джон Хопкинс“, аз така и никога не престанах истински да бъда студент. И това ми бе от полза във вашингтонската полиция, придавайки ми някакъв мистичен ореол. Надявах се, че същото ще бъде и в Бюрото, макар че не се оказа точно така. Запасих се с достатъчно количество силно кафе и се зарових в разследването за руската мафия. Трябваше да науча всичко за нея и Мони Донъли се оказа охотна помощничка.

Докато четях, си водех бележки, макар че обикновено запомням най-важните неща и не ми се налага да ги записвам. Според материалите на ФБР, сегашната руска мафия в Америка била много по-различна и доста по-могъща, отколкото навремето Коза Ностра. За разлика от италианската мафия, руснаците били организирани в множество мрежи, които си сътрудничели помежду си, но не били зависими една от друга. Поне не изцяло. Най-голямото предимство на този по-свободен модел на организация бе избягването на повдигане на прокурорски обвинения от страна на правителството. Не би могла да бъде доказана никаква заговорническа дейност. Съществуваха два напълно различни типа руски гангстери. „Трошачите на кости“ се занимаваха с изнудване, проституция, грабежи, търговия с наркотици и хазарт. Тяхната група се наричаше „Солнцево“. Вторият тип руски гангстери действаха на много по-високо ниво, най-често се занимаваха със застрахователни измами и пране на пари. Те бяха престъпниците от сферата на „новите капиталисти“, наричани „Измайлово“.

За момента реших да се съсредоточа върху първата група, подолната прослойка. И по-специално на групите, занимаващи се с проституция. Според доклада на Отдела за борба с организираната престъпност в Бюрото, управлението на бизнеса с проституция не се различавало особено от това на голяма баскетболна лига. На практика група проститутки можели да бъдат продавани от един собственик на друг, намиращи се в различни градове. В доклада имаше забележка, че според анкети, направени сред седмокласнички в Русия, проституцията фигурирала на пето място сред предпочитаните

професии, които биха искали да практикуват, след като завършат. В материала имаше и няколко исторически отпратки, които илюстрираха манталитета на престъпниците: умни и безмилостни. Според една от историите, пропити с черен хумор, руският цар Иван Грозни заповядал да вдигнат храма „Василий Блажени“ с условието да бъде достоен съперник на най-големите катедрали в Европа, а дори и да ги надмине по великолепие и грандиозност. Царят останал очарован от резултата и поканил архитекта в Кремъл. Когато строителят пристигнал в двореца, чертежите му били изгорени, а очите му избодени, за да не може никога повече да създаде подобна катедрала за някой друг владетел.

В доклада имаше още няколко по-съвременни примера, но този особено добре показваше как работи Червената мафия. Точно срещу това се борехме ние, ако зад случая „Бялото момиче“ стояха руснаците.

48.

Щеше да се случи нещо невероятно.

Беше великолепен следобед в Източна Пенсилвания. Художествения директор се наслаждаваше на ослепително синьото небе, по което пробягваха мистичните сенки на белите облаци. *Дали постъпвам правилно?* — за кой ли път се запита той, откакто бе предприел това пътуване. Въпреки колебанията си, смяташе, че постъпва правилно.

— Трябва да признаеш, че е красиво — каза на спътничката в луксозния си джип мерцедес. Ръцете ѝ бяха здраво завързани.

— Красиво е — отвърна Одри Мийк. Допреди няколко часа бе убедена, че никога повече няма да види външния свят, няма да вдъхне уханието на тревата и цветята. Но къде я водеше този откачен? Отдалечаваха се от бунгалото му. Къде отиваха? Какво означаваше това?

Жената беше изплашена до смърт, но се стараяше да не го показва. *Води непринуден разговор* — каза си тя. — *Предразположи го да говори.*

— Харесват ли ти джиповете от този модел? — попита Одри и мигом осъзна колко налудничаво бе прозвучал въпросът ѝ.

Насилената му усмивка, но особено очите му ѝ подсказаха, че той също го мисли. Ала въпреки това ѝ отговори учтиво:

— Всъщност да, харесвам ги. Отначало си помислих — това е последното доказателство, че богатите хора са невероятно глупави. То е все едно да поставиш емблемата на мерцедес върху ръчна количка, след което да платиш тройна цена за нея. Но наистина ми допада странната форма на возилото, грубите линии на дизайна, разните глезотии — като блокиращите диференциали. Разбира се, сега ще се наложи да се отърва от колата, нали?

Господи, тя се боеше да попита защо, но може би вече знаеше. Бе видяла какъв джип караше той. Може би някой друг също го бе забелязал. Освен това беше запомнила лицето му. Затова дружелюбното му поведение нямаше смисъл. Или може би имаше?

Внезапно Одри Мийк осъзна, че изобщо не ѝ се говори. Никакви думи не можеха да излязат от пресъхналите ѝ устни. Този мил мъж, както се самоопределяше, който ѝ бе заявил, че иска да бъде неин приятел, но я бе изнасилил няколко пъти, скоро щеше да я убие. А след това какво? Щеше да я погребе в красивата гора? Или да захвърли тялото ѝ в някое дълбоко езеро с привързан към тялото ѝ камък?

Очите на Одри се наляха със сълзи, а мислите се блъскаха безцелно в замаяния ѝ мозък. Не искаше да умре. Не сега, не по този начин. Обичаше децата си, съпруга си — Джордж, компанията си. Беше ѝ коствало толкова време и толкова много жертви и усилена работа, за да уреди живота си. И сега да се случи това... По дяволите тази нещастна случайност, този невероятно лош късмет!

Художествения директор сви рязко по пращен и тесен път и увеличи скоростта. Къде отиваше? Защо караше толкова бързо? Къде беше краят на пътя?

Но очевидно нямаше да стигнат до края. Той натисна спирачките.

— Господи, не! — изпищя Одри. — Не! Моля те! Недей!

Той спря колата, но не изгаси двигателя.

— Моля те! О, моля те... не го прави. Моля те! Не е нужно да ме убиваш — отчаяно захленчи жената.

Художествения директор се усмихна едва доловимо.

— Прегърни ме, Одри. След това слез от колата, преди да съм си променил решението. Свободна си. Няма да те нараня. Разбираш ли, твърде много те обичам.

49.

Имаше пробив в случая „Бялото момиче“. Една от жените бе намерена — жива.

Заповядаха ми незабавно да замина за Бъкс Каунти, Пенсилвания, с един от двата хеликоптера „Бел“, които държаха в Куонтико за спешни случаи. Неколцина главни агенти ми довериха, че никога не са се качвали на някой от тях. А ето че аз ставах редовен пътник, и то още по време на обучението си по ориентация. Очевидно да бъдеш довереният човек за бързо реагиране на директора си имаше своите предимства.

Лъскавият черен „Бел“ се приземи върху малко поле в Нористаун, Пенсилвания. По време на полета си мислех за последните часове по ориентация. Изгорихме купчина отрязани човешки нокти, за да знаят всички как миришат мъртъвците. Аз вече знаех и не изгарях от желание да го изпитам още веднъж. Както и да е, не мислех, че в Пенсилвания ще има мъртъвци. За нещастие се оказа, че съм сгрешил.

Агентите от главния офис във Филадельфия бяха там, за да посрещнат хеликоптера и да ме придружат до мястото, където се намираше Одри Мийк. Очакваше да бъде разпитана. Нямахме никакви изявления за пресата, само съпругът ѝ бе уведомен и в момента пътуваше за Нористаун.

— Не съм съвсем сигурен къде точно се намираме в момента — отбелязах, докато пътувахме към местните казарми. — На какво разстояние сме от мястото, където е била намерена госпожа Мийк?

— На осем километра — отвърна един от агентите от Филадельфия. — На десетина минути път с кола.

— Дали е била държана като пленница в този район? — попитах. — Знаем ли го със сигурност? Изобщо какво знаем?

— Тя е казала на полицията, че похитителят ѝ я е довел тук рано тази сутрин. Не е сигурна за посоката, но смята, че са пътували около час. Ръчният ѝ часовник ѝ е бил отнет.

— Предполагам, че е била със завързани очи по време на пътуването.

— Не. Това е странно, нали? Няколко пъти е видяла похитителя си. Както и автомобила му. Изглежда, не му е пукало.

За мен това беше огромна изненада. Не пасваше никак на ситуацията и го споделих.

— Доста заплетена работа — рече агентът. — Но този случай не е ли такъв от самото начало?

Щатските казарми се намираха в червена тухлена постройка, разположена встрани от шосето. Наоколо всичко беше спокойно и аз го приех като добър знак. Поне бях успял да изпреваря пресата. Историята още не беше стигнала до тях.

Забързах към сградата, за да се срещна с Одри Мийк. Нямах търпение да разбера как бе оцеляла по време на това ужасно изпитание. Първата жена, която бе успяла да се измъкне...

50.

Първото ми впечатление беше, че Одри Мийк не приличаше на себе си, още по-малко на жената, позната от обществените ѝ изяви. Това бе съвсем естествено след целия преживян ужас. Госпожа Мийк беше отслабнала, тъмносините ѝ очи бяха хлътнали и приличаха на две мрачни дупки върху измършавялото ѝ лице. Но страните ѝ не бяха изгубили цвета си.

— Аз съм агент Алекс Крос от ФБР. Радвам се да ви видя в безопасност — обърнах се към нея с тих глас. Не исках да я разпитвам точно сега, ала нямах друг избор.

Одри Мийк кимна и погледите ни се срещнаха. Имах чувството, че тя много добре осъзнава каква голяма късметлийка е.

— Лицето ви е леко загоряло. Днес ли получихте този тен? — попитах я. — Докато сте били в гората ли?

— Не знам със сигурност. Откакто ме взе в плен, той ме извеждаше на разходка всеки ден. Имайки предвид обстоятелствата, мога да кажа, че той често беше добър и внимателен с мен. Приготвяше ми сам храната и в повечето случаи ястията бяха доста вкусни. Каза ми, че някога е работил като готвач в Ричмънд. Всеки ден провеждахме дълги разговори. Това беше толкова странно, както и всичко останало. Веднъж, по средата на пленничеството ми, той отсъства от сутринта до вечерта. Бях ужасена, че ме е оставил там, за да умра. Но всъщност не вярвах, че е способен да го стори.

Не я прекъснах. Исках да я оставя да разкаже цялата история, без да я притискам с въпроси. Още не можех да повярвам, че е била освободена. Това не бе честа практика в случаи като този.

Внезапно жената се разтревожи.

— Пристигнаха ли вече Джордж и децата ми? Ще ми позволите ли да ги видя, ако са тук?

— Те пътуват насам — уверих я. — Ще ги доведем веднага щом пристигнат. Бих искал да ви задам няколко въпроса, докато всичко е още прясно в съзнанието ви. Съжалявам, но може да има и други изчезнали хора, госпожо Мийк. Всъщност смятаме, че има.

— О, господи! — прошепна тя. — Тогава ще се опитам да ви помогна. Ако мога, ще го направя. Задайте въпросите си.

Тя беше смела жена и ми разказа всичко за похищението, като дори направи описание на мъжа и жената, които я бяха отвлекли. Отговаряше на това на Слава Василев и Зоя Петрова. След това Одри Мийк ми описа дните, прекарани в пленничество при един мъж, който се наричал Художествения директор.

— Той ми каза, че му харесвало да ме очаква, че се наслаждавал на трепета. Сякаш бе човек, свикнал да се подчинява. Усещах, че иска да бъде мой приятел. Всичко беше толкова ужасяващо и странно. Каза, че ме гледал по телевизията и че бил изчел всички статии за компанията „Мийк“. Възхищавал се на вродения ми вкус и на това, че не парадiram с красотата си и с постигнатото. Принуди ме да правя секс с него.

Одри Мийк се владееше добре. Силата ѝ ме изуми и аз се запитах дали именно тя не бе предизвикала възхищението на похитителя ѝ.

— Искате ли вода? Или нещо друго? — предложих ѝ.

Тя поклати отрицателно глава.

— Видях лицето му — продължи. — Дори се опитах да го нарисувам за полицията. Мисля, че постигнах добра прилика. Това е той.

С всеки изминал момент нещата ставаха все по-странни. Защо Художествения директор ѝ бе позволил да го види, а след това я бе освободил? При нито един от случаите на отвличане, които бях разследвал досега, не се бях сблъсквал с нещо подобно.

Одри Мийк въздъхна и продължи разказа си, докато нервно кършеше пръсти.

— Той ми призна, че бил обладан от непреодолими натрапчиви идеи за чистотата, изкуството, стила и любовта към друго човешко същество. Няколко пъти ми призна, че ме обожавал. Често се самоунижаваше. Описах ли къщата му? Не съм сигурна какво казах тук, нито на полицаите, които ме намериха.

— Още не сте говорили за къщата — отвърнах аз.

— Беше покрита с някакъв материал, нещо като плътен целофан. Напомни ми на творбите на Кристо. Вътре имаше няколко дузини

картини. Много ценни. Не би трябвало да ви затрудни да откриете къща, покрита с целофан.

— Ще я открием — съгласих се. — Вече я търсим.

Един танкист с войнишко кепе надникна през вратата, сетне я разтвори широко и Джордж, съпругът на Одри, и двете деца се втурнаха вътре. Това бе толкова невероятен и рядък момент в случаите на отвличане, особено когато изчезналият е отсъствал повече от седмица. Отначало децата изглеждаха изплашени. После баща им нежно ги побутна напред и радостта заличи страховете им. Усмихнати и насълзени, всички се прегърнаха вкупом и дълго останаха така, сякаш никога повече нямаше да се разделят.

— Мамо, мамо! — хлипаше момичето и се притискаше към Одри, явно решено да не я пуска до края на живота си.

Очите ми се навлажниха, докато отивах до работната маса. Одри Мийк бе направила две скици. Погледнах лицето на мъжа, който я бе държал като своя пленница. Изглеждаше съвсем обикновен...

Художествения директор.

Защо си я освободил? — питах се аз.

51.

Около полунощ направихме още един пробив. Полицията имаше информация за къща, покрита с някакъв найлонов материал, в Отсвил, Пенсилвания. Отсвил се намираше на около петдесет километра и посред нощ потеглихме с няколко коли натам. Доста тежък завършек на един дълъг ден, ала никой не се оплака.

Щом пристигнахме, сцената ми напомни за отминалите дни, когато работех за полицията във Вашингтон — и тогава на мястото на престъплението ме очакваха ченгета. Три седана и два черни микробуса бяха паркирани покрай водещото към къщата отклонение от провинциалния път, ограден с високи дървета. Нед Махони, който току-що бе пристигнал от Вашингтон, и аз се срещнахме с местния шериф Еди Лайл.

— Вътре не се виждат никакви светлини — отбеляза Махони, докато приближавахме към постройката, която всъщност представляваше ремонтирана дървена хижа. Единственият достъп до уединената собственост беше тесният и пращен път. Хората от ОСЗ очакваха заповедта му да атакуват.

— Минава един часът — рекох, — но предполагам, че ни очаква. Мисля, че около този тип витае някаква атмосфера на отчаяние.

— Защо смяташ така? — попита Нед.

— Сам я е пуснал. Тя е видяла лицето му, къщата и колата. Уверен е, че ще го открием тук.

— Хората ми си знаят работата — намеси се шерифът с обидения глас на пренебрегнат човек. — Аз също знам какво върша!

Не ме беше особено грижа какво си мисли — бях свидетел навремето как един местен и неопитен полицаи се взриви във Вирджиния.

Прекъснах разговора си с Махони и се втренчих в Лайл.

— Успокой топката. Не сме наясно какво ни очаква в къщата, но сме сигурни в едно: той знае, че ще открием това място и ще дойдем за него. А сега кажи на хората си да не предприемат нищо. ОСЗ на ФБР ще влезе пръв! Вие ще ни прикривате. Това проблем ли е?

Лицето на шерифа се обагри в яркочервено и той вирна брадичка:

— Определено е, но на вас изобщо не ви пука, нали?

— Не, никак. Така че кажи на хората си да останат по местата си. Ти също. Не ме е грижа за колко велик се мислиш.

Извърнах се към Махони, който дори не се опитваше да прикрие усмивката си.

— Ама и теб си те бива, човече — рече той. Двама от неговите снайперисти наблюдаваха хижата от петдесетина метра. Виждах, че има остър покрив с капандура. Вътре всичко беше тъмно. — Тук е ОСЗ Първи. Има ли някакво движение там, Килвърт? — попита Нед в микрофона си един от снайперистите.

— Не и доколкото мога да видя, сър. Ще атакувате ли?

Махони ме погледна.

Бавно обходих с очи хижата, после предния и страничните дворове. Всичко изглеждаше спретнато и подредено, добре поддържано. Няколко електрически жици отиваха към стрехата.

— Той е искал да влезем вътре, Нед. Това не ми харесва.

— Заложил ни е капан ли? — попита той. — Е, решили сме да атакуваме.

— Съгласен съм с теб — кимнах му. — Ако нещо се оплеска, местните ще има защо да злорадстват.

— Майната им на тези селяндури! — изсумтя Махони. После изрече в микрофона: — Хотъл и Чарли, говори ОСЗ Първи. Готови за действие. Пет, четири, три, две, едно, *старт!*

Момчетата от двата ОСЗ се надигнаха от „фаза жълта линия“, което е последният етап на прикритие и изчакване. Преминаха „фаза зелена линия“ на път към къщата. След това повече нямаше връщане назад.

Мотото на момчетата от ОСЗ за подобни случаи беше: „Бързина, изненада и безкомпромисни действия“. Те бяха страхотни, много по-добри и от най-добрите в полицейското управление на Вашингтон. Само след секунди екипите на Хотъл и Чарли бяха в хижата, където повече от седмица е била държана Одри Мийк. Не след дълго Махони и аз нахлухме през задната врата в кухнята. Видях печка, хладилник, шкафове и маса.

Нямаше и следа от Художествения директор.

Липсваше каквато и да било съпротива.

Все още.

Двамата с Нед продължихме предпазливо. В дневната имаше печка с дърва, диван на бежови и кафяви райета, няколко дървени стола. До едната стена се виждаше голям скрин, покрит с плетена вълнена покривка. Всичко бе подбрано и подредено с вкус.

Отново никаква следа от похитителя.

Навсякъде бяха пръснати картини, повечето завършени. Който ги бе нарисувал, очевидно притежаваше талант.

— Всичко е спокойно! — чух глас. Последва вик: — *Тук!*

С Махони хукнахме по дългия коридор. Двама от хората му вече бяха влезли в това, което приличаше на спалня. Помещението беше пълно с още картини — може би над петдесет.

Върху дървения под бе проснато голо тяло. Лицето му имаше измъчено, но гротескно изражение. Ръцете на мъртвия мъж бяха обвити около гърлото му, сякаш сам се бе удушил.

Това беше човекът, когото Одри Мийк бе нарисувала. Явно смъртта му е била ужасна. Вероятно бе погълнал някаква отрова.

По леглото имаше разпилени листове хартия. До тях лежеше писалка.

Наведох се и започнах да чета една от бележките.

За този, който ще го намери...

Както вече сигурно знаете, аз съм този, който държеше Одри Мийк в плен. Мога да кажа само, че това е нещо, което трябваше да направя. Вярвам, че не съм имал друг избор. Аз я обикнах от първия миг, когато я видях на една от моите изложби във Филаделфия. През онази нощ двамата разговаряхме, но, разбира се, тя не ме помнеше. Никой никога не ме е помнил. (Поне досега.) Дали има някакво логично обяснение на тази моя обсебеност? Нямам никаква представа, макар че бях запленил от Одри над седем години от живота си. Разполагах с достатъчно пари, повече, отколкото ми бяха нужни, но това не означаваше нищо за мен.

Не и до момента, в който получих възможността да взема това, което наистина желяех, от което се нуждаех. Как можех да устоя? Четвърт милион долара ми се струваха нищожна цена, за да бъда с Одри — дори само за тези няколко дни. После се случи нещо странно. Може би чудо. След като прекарахме известно време заедно, аз открих, че обичам Одри прекалено много, за да я държа тук насила. Никога не съм я наранявал. Поне според мен. Ако съм те наранил, Одри, съжалявам. Обичах те много, много, твърде много.

След като свърших четенето, едно изречение продължаваше да звучи в главата ми: *Не и до момента, в който получих възможността да взема това, което наистина желяех, от което се нуждаех.* Как бе станало? Кой бе този, който превръщаше в реалност фантазиите на тези луди мъже?

Кой стоеше зад всичко това? Сигурен съм, че не беше Художествения директор.

ТРЕТА ЧАСТ
СЛЕДИТЕ НА ВЪЛКА

52.

Не се прибрах във Вашингтон чак до десет часа на следващата нощ и знаех, че ме очакват големи неприятности. Джени, а вероятно и всички останали в къщата, с изключение на малкия Алекс и котката, щяха да са ми сърдити. Бях обещал да отидем на басейна, а ето че вече бе твърде късно за каквото и да било, освен за сън.

Когато влязох, Нана седеше с чаша чай в кухнята. Дори не ме погледна. Спестих си една лекция и се запътих нагоре по стълбите, надявайки се Джени да е още будна.

Моята прекрасна малка дъщеря седеше на леглото си, заобиколена с няколко списания, сред тях и „Американско момиче“. Любимият ѝ стар плюшен мечок Тео бе сгушен в скута ѝ. Джени не си лягаше да спи без него и когато нямаше още годинка и майка ѝ бе жива.

В единия ъгъл на стаята котката Роузи се бе свила на пухкав кравай върху дрехите за пране на Джени. Едно от нещата, на които Нана бе успяла да ги научи, беше двамата с Деймън сами да си перат дрехите.

Замислих се за Мария. Съпругата ми беше добра и смела, една чудесна жена, която бе убита при случайна стрелба на улицата в Саутийст. А аз така и не можах да открия убиеца ѝ. Но за мен случаят не беше приключен. Може би все някой ден щеше да изскочи нещо. Тя все още ми липсваше. Понякога дори казвах малка молитва: *Надявам се да ми простиш, Мария. Старая се да дам най-доброто от себе си. Обичаме те много.*

Джени сигурно ме бе усетила, че бях там, докато я наблюдавах и мислех за майка ѝ.

— Помислих, че си ти — рече тя. — Напоследък шестото ми чувство работи доста добре.

— Чакаше ли ме? — подхвърлих, докато се вмъквах в стаята. Някога беше гостна, но миналата година я преобразувахме в стая за дъщеря ми. Измайсторих рафтове, върху които тя подреди керамичната си менажерия от периода ѝ „Съдждърнър Трут“, включваща стегозавър,

кит и черна катеричка. Имаше още касичка за дребни монети, една вещица, привързана към метла, и любимите ѝ книги.

— Не съм те чакала. Дори не мислех, че изобщо ще се прибереш.

Приседнах на ръба на леглото. Над него, поставена в рамка, висеше репродукция от картина на Магрит^[1], изобразяваща тръба с надпис: Това не е тръба.

— Искаш да ме поизмъчиш, така ли?

— Естествено, то се подразбира от само себе си. Днес цял ден очаквах да се топна в някакъв басейн.

— Имаш право. — Сложих ръка върху нейната. — Съжалявам. Наистина съжалявам, Джени.

— Всъщност не е нужно да ми го казваш. Не бива да съжаляваш. Осъзнавам, че това, което правиш, е важно. Разбирам го. Дори Деймън го разбира.

Стиснах ръцете на своето момиченце. Толкова много приличаше на Мария.

— Благодаря ти, миличка. Точно тази вечер имах нужда да го чуя.

— Знам — прошепна тя. — Усетих го.

[1] Магрит Ръоне (1889–1967 г.) — белгийски художник сюрреалист; първите му творби са повлияни от футуризма и кубизма. — Б.пр. ↑

53.

Тази вечер Вълка беше пристигнал във Вашингтон по бизнес. Поръча си късна вечеря в заведението „Рутс Крис Стек Хаус“, намиращо се на Кънектикът Авеню, близо до „Дюпон Съркъл“.

Докато се хранеше, към него се присъедини Франко Грималди, нисък и набит тридесет и осем годишен капо^[1] от Ню Йорк. Дватама разговаряха за обещаващия проект да превърнат района на Тахо в Мека на хазарта, съперническият на Лас Вегас и Атлантик Сити; разговаряха също за професионалната хокейна лига и последния филм на Вин Дизел; както и за плана на Вълка да спечели един милиард долара от една-единствена сделка. След това руснакът каза, че трябва да си тръгва. Имал друга среща във Вашингтон.

— Да не би да е с президента? — попита Грималди.

Вълка се засмя:

— Не, той не може да свърши нищо както трябва. Защо да се срещам с такъв *некадърник*? Той би трябвало да се срещне с мен, ако иска да хване Бен Ладен и терористите. Аз довеждам всяка работа докрай.

— Я ми кажи нещо — попита Грималди, преди Вълка да си тръгне. — Онази история за Палумбо в строго охранявания затвор в Колорадо... Ти ли го направи?

Руснакът поклати глава.

— Пълна измислица. Аз съм бизнесмен, а не някакъв касапин. Недей да вярваш на всичко, което чуваш за мен.

Босът на мафията наблюдаваше как непредсказуемият мъж с прякор на хищник напуска ресторанта. Беше почти сигурен, че той е убил Палумбо. А също и че президентът наистина трябваше да се свърже с него заради „Ал Кайда“.

Около полунощ Вълка излезе от черния си додж вайпър в Потомак Парк. От мястото си виждаше контурите на луксозния джип на отсрещната страна на Охайо Драйв. Лампичката в купето примигна и един пътник слезе. *Ела при мен, гълъбче* — прошепна руснакът.

Мъжът, който приближаваше към него, беше от ФБР и работеше в Хувър Билдинг. Движеше се сковано, с неравномерни и нервни крачки — също като мнозинството правителствени функционери. Липсваше му самоуверената елегантност на изискания джентълмен. Бяха предупредили Вълка, че не би могъл да си купи полезен агент и че ако все пак го направи, не може да се доверява на информацията му. Но той не бе повярвал. С пари можеш да си купиш всичко, дори и хора — особено ако са били подминати от повишения и награди в службата. Това важеше и за Америка, и за Русия. Дори тук, където цинизмът и огорчението се бяха превърнали в национална емблема, важеше с пълна сила.

— И така, някой говори ли за мен на петия етаж на „Хувър“? — попита той.

— Не ми харесва да се срещаме по този начин. Другия път пусни обява в „Уошингтън Таймс“.

Вълка се усмихна, но в следващия миг заби пръста си в брадичката на агента.

— Зададох ти въпрос. Някой говори ли за мен?

Агентът поклати глава.

— Още не, но скоро ще започнат. Направиха връзка между убитата двойка в Лонг Айланд със случаите в Атланта и търговския център „Прусия“.

— Разбира се, че ще я направят — кимна руснакът. — Знам, че твоите хора не са глупави. Те просто са твърде ограничени.

— Не ги подценявай. Бюрото се променя. Много скоро ще тръгнат по петите ти и ще те преследват с цялата мощ, с която разполагат.

— Няма да е достатъчна — рече Вълка. — Освен това, може би аз пръв ще тръгна по петите им — с цялата мощ, с която разполагам. С малко „бум!“ ще изравня къщата им със земята.

[1] Глава на фамилия (итал.). — Б.р. ↑

54.

На следващата вечер се прибрах вкъщи преди шест часа. Вечерях спокойно с Нана и децата, които бяха изненадани, но безкрайно щастливи, че съм си у дома толкова рано.

Телефонът иззвъня към края на вечерята. Не исках да се обаждам. Може би още някой бе отвлечен, но сега не ми се щеше да се разправам с това. Не и тази вечер.

— Аз ще го вдигна — обяви Деймън. — Сигурно е за мен. Някое гадже. — И грабна звънящия телефон от кухненската стена.

— Много ти се иска да е момиче — позлорадства Джени от масата. — И то вечер. Сигурно е някой, който продава микровълнови печки или предлага изгоден банков заем. Те винаги се обаждат по това време.

Тогава Деймън посочи към мен. Не се усмихваше. Всъщност лицето му беше пребледняло, сякаш стомахът внезапно го бе присвил.

— Татко — рече той с нисък глас. — За теб е.

Станах от масата и посегнах да взема телефона от ръката му.

— Добре ли си? — попитах го.

— Госпожа Джонсън е — прошепна Деймън.

Докато поемах слушалката, гърлото ми се бе свило. Сега аз бях този, на когото му прилоша. В същото време се чувствах ужасно смутен.

— Ало? Алекс на телефона — казах в слушалката.

— Обажда се Кристин, Алекс. Аз съм във Вашингтон. За няколко дни. Бих искала, докато съм тук, да видя малкия Алекс — заговори тя, сякаш предварително си бе подготвила речта.

Усетих как лицето ми пламва. *Защо се обаждаш тук? Защо сега?* — исках да попитам, но не го направих. Вместо това предложих:

— Искаш ли да дойдеш тази вечер? Вече е късно, но ще го подържим още малко буден.

Тя се поколеба.

— Всъщност си мислех за утре. Може би около осем и половина сутринта? Удобно ли е?

— Удобно е, Кристин. Ще бъда тук.

— О! — рече тя, сетне заговори малко забързано: — Не е нужно да оставаш у дома заради мен. Чух, че вече работиш за ФБР.

Стомахът ми се присви. Двамата с Кристин Джонсън се разделихме преди година, най-вече заради случаите на убийства, които разследвах тогава. Тя бе отвлечена заради работата ми. Накрая успяхме да я открием в един затънтен район в Ямайка. Алекс беше роден там. По онова време не знаех, че Кристин е бременна. След това отношенията помежду ни никога не бяха същите. Чувствах, че вината е моя. После тя се премести в Сиатъл. Нейна беше идеята Алекс да остане да живее при мен. Тогава посещавах психиатър и ми каза, че не била емоционално стабилна, за да бъде добра майка. А сега беше във Вашингтон за няколко дни.

— Какво те води във Вашингтон? — попитах накрая.

— Искях да видя нашия син — отвърна тя с тих глас. — Както и някои свои приятели. — Спомних си колко много я обичах, а може би и все още я обичах, но се бях примирил, че никога няма да бъдем заедно. Кристин не можеше да приеме живота ми на полицаи, а аз, изглежда, не бях в състояние да се откажа от работата си. — Добре, ще дойда утре в осем и половина — рече тя.

— Ще те чакам — отвърнах ѝ.

55.

В осем и тридесет, точно на секундата, един лъскав сребрист таурус, взет под наем от „Херц“, спря пред нашата къща на Пета улица.

Кристин Джонсън слезе и макар че имаше малко строг вид с прибраната на стегнат кок коса, трябваше да призная, че е красива жена. Висока и слаба, с изваяно лице, което все още не можех да забравя. Когато я видях отново, сърцето ми замря. Въпреки всичко, което се бе случило между нас...

Бях нервен, уморен. Защо ли? Питях се колко енергия бях изразходвал през последната година и половина. Мой приятел, лекар от „Джон Хопкинс“, има полусериозна теория, че линиите на живота ни са изписани върху дланите на ръцете ни. Той се кълне, че по тях може да прочете дали даден човек преживява стрес или болест, какво е здравословното му състояние. Посетих го преди няколко седмици и Бърни Стрингър ми заяви, че съм бил в отлична физическа форма, но че линиите на живота ми нещо се били поизносили през последната година. Това беше отчасти заради Кристин — нашата връзка и скъсването ни.

Стоях на входната врата заедно с Алекс на ръце. После пристъпих навън, докато Кристин приближаваше към къщата. Беше с обувки с токчета, облечена в тъмносин костюм.

— Кажу „здравей“ — прошепнах на Алекс и размахвах едната му ръчичка към майка му.

Беше толкова странно и напълно смуцаващо да я видя отново. Нашата история беше твърде сложна. По-голямата ѝ част беше добра, но това, с който завърши, беше наистина много лошо. Съпругът ѝ беше убит в дома им по време на един случай, по който работех. Самият аз едва не станах отговорен за нейната смърт. Сега ни деляха хиляди километри. Защо беше дошла във Вашингтон? За да види малкия Алекс, разбира се. Но какво друго я бе довело тук?

— Здравей, Алекс — промълви тя и се усмихна. За един зашеметяващ миг сякаш нищо между нас не се бе променило.

Припомних си първия път, когато я видях: тя все още беше директорка на училището „Съджърнър Трут“. Тогава бе спряла дъха ми. За нещастие, все още умееше да прави това.

Кристин коленичи в подножието на стълбите и разтвори ръце.

— Здравей, красиво момче — поздрави тя малкия Алекс.

Пуснах го на стъпалото и го оставих сам да реши какво да направи. Той ме погледна и се засмя. После избра мамещата усмивка на майка си, топлината и чара ѝ — и се озова право в прегръдките ѝ.

— Здравей, бебче — прошепна тя. — Толкова много ми липсваше. Колко голям си станал!

Кристин не беше донесла подарък — никакви изкушения, и това ми хареса. Такава си беше тя — мразеше подмазваческите трикове. Само след секунди Алекс се смееше и бърбеше, без да спира. Двамата изглеждаха добре заедно.

— Аз ще бъда в къщата — обявих, след като ги погледах няколко минути. — Влез вътре, когато решиш. Има прясно сварено кафе от Нана. Както и закуска, ако си гладна.

Кристин погледна към мен и отново се усмихна. Изглеждаше толкова щастлива, прегърнала момчето, нашия малък син.

— Засега сме добре и така — отвърна тя. — Благодаря ти. Ще дойда да прием кафе. Разбира се, че ще дойда.

Кристин винаги беше толкова сигурна за всичко, не бе изгубила и частица от увереността си.

Влязох вътре и едва не се сблъсках с Нана, която ни наблюдаваше зад остъклената врата.

— О, Алекс! — въздъхна тя. Нямаше нужда да казва нищо повече. Чувствах се така, сякаш в сърцето ми бяха забили нож.

След малко Кристин внесе малкия вътре и всички седнахме в кухнята да прием кафе. Тя гледаше Алекс, който смучеше от шишето си ябълков сок. Кристин разказа за живота си в Сиатъл — повече за работата си в училището, нищо лично или някакви тайни. Знаех, че също би трябвало да е нервна и притеснена, но по нищо не ѝ личеше.

Тогава тя отново се превърна в онази мила и нежна жена, излъчваща топлина, която можеше да разтопи душата ти. Гледаше към малкия Алекс.

— Какво сладкишче е той — промълви замечтано. — Мило малко момченце, колко ми липсваше! Нямах представа.

56.

Кристин Джонсън отново във Вашингтон.

Защо се бе върнала сега? Какво искаше от нас?

Въпросите пулсираха в мен, караха ме да се страхувам дори преди да съм добил ясна представа от какво. Разбира се, имах едно подозрение: *Кристин беше променила решението си за малкия Алекс.*

Навярно е заради това. Защо иначе щеше да дойде тук? Със сигурност — не за да ме види. Или пък заради това?

Все още карах по федералната магистрала 1–95 и бях само на няколко минути път от Куонтико, когато Мони Донъли се свърза с мен по мобилния. От радиото свиреше Майлс Дейвис. Опитвах се да се успокоя, преди да отида на работа.

— Пак закъсняваш — рече тя и макар да знаех, че е шега, малко се засегнах.

— Знам, знам. Миналата нощ бях на парти. Наясно си как се получава понякога...

— Алекс, съобщиха ли ти, че миналата нощ са заловили още двама заподозрени? — попита Мони без други предисловия.

Отново те. Бях толкова изненадан, че не й отговорих веднага. Не бяха ми казали нищо за операцията!

— Предполагам, че не са те осведомили — сама си отговори Мони. — Станало е в Бийвър Фолс, Пенсилвания. Не беше ли това родният град на Джо Намът? Двамата заподозрени са около четиридесетгодишни и притежават книжарница, носеща името на града. Пресата го е надушила преди няколко минути.

— Намерили ли са някоя от изчезналите жени? — попитах я.

— Не мисля. Поне не фигурира в последните доклади. Изглежда, тук никой не знае нищо със сигурност.

— Колко време са били под наблюдение? Всъщност в момента излизам от магистрала 95 и почти съм пристигнал. Ще се видим след няколко минути.

— Извинявай, че съсипах деня ти още от сутринта — промърмори тя.

— Той вече беше съсипан.

Прегледахме внимателно всички материали, но в десет часа все още нямахме задоволителни отговори за ареста в Пенсилвания. Аз знаех няколко неща — в по-голямата си част незначителни подробности, и това беше доста смущаващо. Двамата мъже имаха криминални досиета за търговия с порнография. Агентите от главния клон на Бюрото във Филадельфия бяха получили сведение, че двамата са участвали в някакво отвлечане. Не беше ясно точно кой от шефовете във ФБР знаеше за заподозрените, но явно бе имало някаква издънка във вътрешните комуникации. Бях чул за подобен случай, станал няколко години преди да дойда в Куонтико.

Говорих с Мони още няколко пъти през деня, но моят приятел Нед Махони така и не ми се обади, за да ми съобщи за ареста; от офиса на Бърнс също не се опитаха да се свържат с мен. Бях изолиран. Но едно нещо беше сигурно: на паркинга в Куонтико гъмжеше от репортери. От прозореца си виждах микробуса на „Ю Ес Ей Тудей“, както и на Си Ен Ен. Много странен ден. Странен и неспокоен.

Късно същия следобед се улових, че мисля за посещението на Кристин Джонсън у дома. Отново и отново превъртах в съзнанието си сцените от сутринта, как тя си играе с Алекс. Питам се дали бих могъл да повярвам, че бе дошла във Вашингтон само за да го види, както и да се срещне с някои от старите си приятели. Сърцето ми се свиваше от непоносима болка само при мисълта, че мога да загубя *Голямото момче*, както винаги го наричах.

Каква радост беше той за мен, за децата, за мама Нана. Просто не можех да си представя, че ще ми го отнеме. Нито пък исках да съм на мястото на Кристин.

Преди да си тръгна същата вечер за вкъщи, вдигнах телефона, за да проведе разговора, от който се страхувах. Мислите за малкия Алекс ме накараха да си припомня обещанието, което бях дал. Съдия Брендан Коноли вдигна след няколко позвънявания.

— Обажда се Алекс Крос. Исках само да ви държа в течение. Да ви разкажа за онова, което сигурно сте гледали днес по новините.

Съдия Коноли ме попита дали съпругата му е била намерена, дали има някакви новини за Лизи.

— Все още не са я открили. Но аз не смятам, че арестуваните мъже са замесени в случая с жена ви. Продължаваме да храним големи

надежди, че ще я намерим.

Той започна да мърмори някакви думи, които не можах да разбера. След като го слушах няколко секунди, опитвайки се да схвана мисълта му, казах, че ще продължавам да го информирам. Ако, разбира се, си направех труда да информират мен.

Дълго останах седнал зад бюрото след мъчителния телефонен разговор.

Внезапно осъзнах, че съм забравил нещо друго — днес моят курс се дипломираше! Вече официално бяхме агенти. Останалите бяха получили дипломите си, или „картите“ си, както и новите назначения. Точно в този момент в голямото фоайе на Залата на честта се поднасяха сладки и пунш. Аз не си направих труда да отида на партито. Не знам защо, но ми се струваше неуместно да присъствам. Вместо това се прибрах у дома.

Колко време още ѝ оставаше?

Един ден? Часове?

Макар че вече почти нямаше значение. Лизи Коноли се учеше да приема всичко, което животът ѝ поднасяше; учеше се да бъде потвърда, да опази душевното си равновесие.

С изключение на това, че бе изплашена до смърт.

Лизи ги наричаше „плуващи сънища“. Още от четиригодишна беше страстна плувкиня. Повтарянето на замах след замах, изтласкване след изтласкване, винаги я пренасяше в друго място и време, помагаше ѝ да избяга. Тъкмо това правеше тя сега, заключена сред тъмнината.

Плуване.

Бягство...

Протягане на дланта, извита леко във форма на чаша, плавни движения на ръцете, издигане на повърхността, загребване на водата. Изхвърляне нагоре до кръста и отново потапяне. Плисък, изтласкване, ободряващата хладина на водата. Чувството на мощ, което я изпълваше...

Мислеше за бягство през по-голямата част от деня или поне това, което смяташе за ден. Започваше да се замисля сериозно и за други неща.

Припомняше си онова, което знаеше за своя затвор — гардеробната — и за жестокия и ужасен мъж, който я държеше в плен. Вълка — това бе името, с което копелето се наричаше. Но защо Вълка?

Намираще се в някакъв град. Почти беше сигурна, че градът е на юг, че е голям. Може би беше във Флорида? Ала не можеше да си обясни защо смята така. Навярно бе дочула нещо и то се бе регистрирало в подсъзнанието ѝ. До нея долитаха гласове от къщата, когато се устройваха големи и шумни партита или сбирки в по-тесен кръг. Вече смяташе, че гнусният ѝ похитител живее сам. А и коя жена би изтраяла такова отвратително чудовище?

Познаваше някои от жалките му навици. Обикновено, когато се прибереше, пускаше телевизора: понякога И Ес Пи Ен^[1], но по-често Си Ен Ен. Постоянно гледаше новини. Освен това харесваше детективски шоута — „Закон и ред“, „Убийства“, „Криминални хроники“. Телевизорът беше винаги включен, дори късно през нощта.

Вълка беше едър и силен, с вид на садист — обаче внимаваше да не я нарани лошо. Това означаваше ли, че планира да я задържи по-дълго?

Може би щеше да се спаси, ако успее да издържи на това място още малко. Ако не загуби самообладание и не го разгневи толкова силно, че да прекърши врата ѝ, както я заплашваше по няколко пъти на ден. *Ще счупя нежната ти шия — ето така! Не ми ли вярваш? Би трябвало да ми вярваш, Елизабет.* Винаги я наричаше Елизабет, не Лизи. Беше ѝ казал, че Лизи не е достатъчно красиво име за нея. *Ще прекърши шибания ти врат, Елизабет.*

Той знаеше коя е тя, както и някои неща за семейството ѝ — за Брендан, Бриджит, Мери, Гуен. Обеща ѝ, че ако го ядоса, не само ще унищожи нея, но и семейството ѝ. „Ще отида в Атланта. Ще го направя просто така, за забавление. Такива неща ме изпълват с живот. Бих могъл да затрия цялото ти семейство, Елизабет“.

Желаеше я все повече и повече — тя знаеше кога един мъж пощурява по една жена. Значи все пак имаше някаква власт над него!

Понякога разхлабваше ремъците ѝ и дори ѝ позволяваше да се разходи из къщата. Вързана, разбира се — на нещо като верига, която той държеше в ръцете си. Беше толкова унижително. Каза ѝ: „Мислиш си, че ставам по-мил и нежен, но не си въобразявай глупости!“.

Е, какво, по дяволите, можеше да прави тя по цял ден в тъмното, оставена сама със себе си, освен да си *фантазира*?

Вратата на гардеробната се отвори с трясък, тръшна се в стената и Вълка изкрещя в лицето ѝ:

— Мислеше си за мен, нали? Започвам да те обсебвам, Елизабет. Аз съм постоянно в мислите ти.

По дяволите, прав е, мина ѝ през ума.

— Ти дори се радваш на компанията ми. Аз ти липсвам, нали?

Е, тук грешиш, дяволски много грешиш.

Лизи мразеше Вълка толкова силно, че обмисляше невъзможното: да го убие. Може би и този ден щеше да дойде.

*Господи, ето какво искам да направя — лично да убия Вълка.
Това ще бъде най-страхотното бягство от всичко, рече си тя.*

[1] ESPN — спортно-развлекателен телевизионен канал. — Б.пр.

↑

58.

Същата нощ Вълка имаше среща с двама професионални хокейни играчи в „Цезар“ в Атлантик Сити, Ню Джърси. Апартаментът, в който бе отседнал, бе с позлатени тапети, прозорци с изглед към Атлантика и гореща вана в дневната. Облече се в скъп костюм на фино райе, модел на „Прада“, от уважение към гостите си, които бяха големи звезди.

Свръзката му беше богат кабелен оператор, който пристигна в апартамента с хокеистите Алексей Добушкин и Иля Тептев. И двамата бяха играчи на „Филаделфия Флайърс“. Едрите мъжаги бяха супер защитници и ги смятаха за корави момчета, защото се движеха бързо и бяха доста опасни. Вълка не мислеше точно така, но беше голям запалняк на играта.

— Обичам американския хокеен стил — обяви той, докато ги приветстваше с широка усмивка и протегнала ръка.

Алексей и Иля кимнаха в знак на съгласие, но не поеха протегнатата ръка. Вълка се обиди, но с нищо не издаде чувствата си, напротив — усмивката му стана малко по-широка. Помисли си, че спортистите са твърде глупави, за да разбират кой е той. Бяха получили твърде много дървени стикове по черепа.

— Нещо за пиене? — обърна се той към гостите си. — „Столичная“? Каквото пожелаете.

— Без мен — отвърна кабелният оператор, който изглеждаше невероятно надут, ала повечето американци бяха такива.

— *Нет* — с безразличие изрече Иля, сякаш домакинът му беше хотелският барман. Хокеистът беше на двадесет и две години, родом от Воскресенск, Русия. Беше висок метър и деветдесет и четири, с късо подстригана коса, едва набола брада и квадратна глава, разположена върху огромен врат.

— Не пия „Столичная“ — заяви и Алексей, който, също като съотборника си, беше облечен в черно кожено яке с тъмно поло отдолу. — Може би имате „Абсолют“ или бомбайски джин?

— Разбира се — сърдечно кимна Вълка и приближи до огледалните витрини на мокрия бар. Докато приготвяше питиетата, обмисляше какво да предприеме. Ситуацията започваше да го забавлява. Този път беше различно. Никой от присъстващите не се страхуваше от него.

Вълка се отпусна небрежно върху мекия диван, отрупан с малки възглавнички, между Иля и Алексей. Огледа поред лицата им, усмихвайки се широко.

— Май доста отдавна не сте били в Русия — поклати укорително глава той. — Ти пиеш бомбайски джин? Нима сте забравили доброто си възпитание?

— Чухме, че наистина си безмилостен и опасен мъж — заговори Алексей, който беше малко над тридесетте и очевидно вдигаше тежести за форма. Беше около метър и осемдесет и тежеше почти сто килограма.

— Не, не съвсем — махна с ръка Вълка. — Напоследък съм просто поредният американски бизнесмен. Нищо специално. Никакви опасности. И така, питах се дали ще сключим една сделка за мача с „Монреал“?

Алексей погледна към кабелния бос.

— Кажу ми — рече.

— Алексей и Иля очакват малко повече екшън, отколкото обикновено — отвърна той. — Разбираш ли какво казвам? Екшън!

— Аха — ухили се широко Вълка. — Обичам екшъна — обърна се той към бизнесмена. — Освен това обичам също и това, което се нарича *шалит*. В моята страна означава да *палуваш*.

Скочи от дивана със светкавична бързина, на каквато останалите и не подозираха, че е способен. Беше измъкнал малка оловна тръба изпод една от възглавничките и я заби в бузата на Алексей Добушкин. После я огъна около горната част на носа на Иля Тептев. Само за секунди двете хокейни звезди се обляха в кръв като заклани прасета.

Чак тогава Вълка измъкна пистолета си и опря дулото му между очите на кабелния оператор.

— Знаеш ли, те не са чак толкова корави момчета, за каквито ги мислех. Разбирам подобни неща само за секунди — каза. — А сега да поговорим за бизнес. Една от двете големи мечки ще позволи на „Монреал“ да вкара гол през първата третина. Другият ще пропусне

във втората. Разбирате ли? „Флайърс“ ще загубят този мач, за който са смятани за фаворити. Ясно ли е? И ако нещо се обърка, тогава всички ще са мъртви. А сега изчезвайте отгук. С нетърпение ще очаквам мача. Както казах в началото, много обичам американския хокеен стил.

И Вълка избухна в смях, докато двете хокейни звезди се измъкнаха, залитайки, през вратата.

— Приятно ми беше да се запознаем, Иля, Алексей — извика той, след като вратата се затвори. — Желая ви успех!

59.

Разширената среща на специалния отряд се състоя в офиса на СИОЦ, разположен на петия етаж в Хувър Билдинг, който в Бюрото се смяташе за свещена територия. СИОЦ означава Стратегически информационно-оперативен център, а средният офис беше мястото, където се провеждаха наистина най-важните съвещания от трагедията в Уейко^[1] до 11 септември.

Аз бях поканен и се питах на кого ли трябва да благодаря за тази чест. Пристигнах около девет и бях въведен от един агент, седнал зад бюрото в приемната.

Офисът на СИОЦ се състоеше от четири стаи, три, от които бяха изпълнени с компютърни терминали, вероятно за разследвания и анализ. Въведоха ме в обширна заседателна зала, в която биеше на очи голямата маса от стъкло и метал. Върху стените бяха окачени часовници, сверени съгласно различни часови пояси, няколко карти и половин дузина телевизионни екрани. Около десетина агенти вече бяха в залата, но в помещението цареше тишина.

Стейси Полак, шефката на СИОЦ, най-послед пристигна и вратите се затвориха. Полак представи присъстващите агенти, както и двамата гости от ЦРУ. Тя имаше репутацията на интелигентен администратор, който постига отлични резултати. Беше на тридесет и една и любимка на Бърнс.

Телевизионните монитори на стената показваха последните събития: кадри от заснетата на живо акция, предавана по най-големите телевизионни мрежи. Бийвър Фолс, Пенсилвания — гласеше надписът.

— Това са остарели новини. Възникна нов проблем — обяви Полак от предната част на залата. — Не сме се събрали тук заради издънката в Бийвър Фолс. Поводът е вътрешен, което е много по-лошо. Момчета, ние смятаме, че знаем името на човека, отговорен за изтичането на поверителна информация в Куонтико.

След тези думи се обърна право към мен.

— Един репортер от „Уошингтън Поуст“ го отрече, но какво би могъл да стори? — продължи тя. — Изтичането е свързано с

криминалния аналитик Мони Донъли. Вие работите с нея, нали, доктор Крос?

Внезапно конферентната зала сякаш се смали и се стесни. Всички се извърнаха към мен.

— Затова ли съм тук? — попитах.

— Не — отвърна Полак. — Ти си тук, защото имаш опит при случаи със сексуална обсебеност. Разследвал си подобни неща много повече, от всеки, присъстващ в тази зала. Но не това беше моят въпрос.

Помислих внимателно, преди да отговоря.

— Това не е случай на сексуална обсебеност — обърнах се към Полак. — И Мони Донъли не е източникът на информацията.

— Бих желала да ми обясниш тези две становища — тутакси ме предизвика тя. — Моля, продължавай. Слушам те с огромно внимание.

— Ще се постарая да бъда максимално точен. Похитителите — група или организация, която стои зад отвличанията, го правят за пари. Не виждам никакво друго разумно обяснение на действията им. Безмилостното убийство на руската двойка в Лонг Айланд е ключът. Не смятам, че трябва да се фокусираме единствено върху последните шест престъпления. Главният въпрос би трябвало да е: Кой има средствата и опита да отвлича мъже и жени срещу заплащане, при това вероятно много високо заплащане? Кой притежава достатъчно опит в тази област? Мони Донъли го знае и тя е отличен аналитик. Тя не е информаторът на „Поуст“. Какво би спечелила?

Стейси Полак погледна надолу и порови в купчината листове. Не коментира нищо от това, което казах.

— Да продължим нататък — рече тя.

Срещата продължи без по-нататъшни дискусии за Мони и повдигнатите срещу нея обвинения. Вместо това дълго се обсъждаше Червената мафия, включително новата информация, че двойката, убита в Лонг Айланд, определено е била във връзка с руските гангстери. Освен това имаше слухове за вероятна мафиотска война между италианци и руснаци, която всеки момент би могла да избухне на източния бряг.

След общата среща се разпръснахме на малки групи. Неколцина агенти седнаха зад терминалите, а Стейси Полак ме дръпна настрана.

— Слушай, не те обвинявам в нищо — каза тя. — Не вярвам, че ти си въввлечен в изтичането на информацията, Алекс.

— Кой обвинява Мони? — попитах я аз.

Тя, изглежда, се изненада от въпроса.

— Няма да ти кажа. Все още не е официално.

— Какво означава това, че „все още не е официално“?

— Никакви действия не са предприети срещу Мони Донъли.

Макар че вероятно ще я изтеглим от разследването. Това е всичко, което мога да ти съобщя по въпроса засега. Можеш да се върнеш в Куонтико.

Предположих, че това означаваше, че съм свободен.

[1] През 1993 г. 85 членове на Сektата на Давид се барикадират във ферма в Уейко, Тексас, и след ожесточена съпротива в продължение на 51 дни са избити до един от агентите на ФБР. — Б.пр.

↑

60.

Обадих се на Мони веднага щом имах възможност и ѝ казах какво се бе случило. Тя побесня — както и очаквах, но след това се овладя.

— Е, добре, вече знаеш, че не съм толкова сдържана, колкото изглеждам — каза ми. — Майната им, не съм издала нищо на „Уошингтън Поуст“, Алекс! Това е абсурдно. На кого бих могла да кажа — на нашето вестникарче ли?

— Знам, че не си — уверих я. — Слушай, трябва да се отбия в Куонтико, но след това съм свободен. Какво ще кажеш да заведа теб и момчетата ти на едно бързо похапване довечера? Нещо съвсем евтино — додадох.

Тя се разсмя:

— Добре, знам едно място. Кръчмата се казва „Команден пост“. Момчетата обичат да ходят там, ще разбереш защо.

Мони ми обясни как да стигна до кръчмата, която била близо до Куонтико, на Потомак Авеню. След като се отбих във временния си офис в „Клуб Фед“, потеглих за срещата с нея и децата. Мат и Уил бяха само на единадесет и дванадесет години, но и двамата бяха доста едрички, също като баща си.

— Мама каза, че ставаш — заяви Мат, докато се ръкуваше с мен.

— Тя каза същото и за вас с Уил — върнах му го. Всички на масата се засмяхме.

После си поръчахме греховни удоволствия — бургери, пилешки крилца, пържени картофи със сирене, които Мони реши, че си е заслужила след преживяното изпитание. Синовете ѝ бяха възпитани и общителни хлапета и ми разказаха много неща за майка си.

Кръчмата беше интересна — пълна с морски военни трофеи, офицерски знаменца, снимки и дори две маси с малки картечници. Мони каза, че Том Кланси бил споменал бара в „Патриотични игри“, но в романа си бил написал, че върху стената имало снимка на Джордж Патън. Това особено разстроило редовните посетители на бара, след

като Кланси станал известен. Кръчмата „Команден пост“ е бар за моряци, а не за пехотинци.

Когато си тръгнахме, Мони ме дръпна настрана. Моряците, които влизаха и излизаха, ни зяпаха с любопитство.

— Благодаря ти, Алекс. Това означава много за мен — каза тя. — Искам да знаеш, че аз не съм издала информация на „Уошингтън Поуст“. Нито на Ръш Лимбах, нито пък на О’Райли или на когото и да било друг. Досега не се е случвало, няма и да се случи. Аз съм лоялен човек до края, който очевидно е доста близо.

— Да, лоялна си, точно това им казах на всички в Хувър Билдинг — отвърнах.

Мони се повдигна на пръсти и ме целуна по бузата.

— Много съм ви задължена, господине — пошегува се тя. — Освен това би трябвало да знаеш, че съм дяволски впечатлена от теб. Впечатли дори Мат и Уил, макар че си представител на врага — възрастните.

— Продължи да работиш върху случая — казах ѝ.

— Подходът ти е точно този, от който се нуждаем.

Мони ме погледна озадачено, но после отсече:

— Ще работя. *Майната* им на клеветниците!

— Руснаците са — рекох, преди да я оставя при вратата на „Команден пост“. — Трябва да са те. Сигурен съм, че не грешим.

61.

Двама души, силно влюбени — това е красива гледка. Но не и в този случай, не и в тази звездна нощ сред хълмовете на Централен Масачузетс.

Отдадените един на друг любовници бяха Винс Петрило и Франсис Дийгън — студенти от трети курс в колежа „Светият кръст“ в Устър, където станаха неразделни още от първата им седмица като първокурсници. Бяха се запознали в общата спалня „Мелъди“ на Изи Стрийт и оттогава дори работеха в един и същ рибен ресторант през първите две лета в Провинстаун. Планираха след дипломирането си да се обвържат в брак и да заминат на голяма обиколка из Европа.

„Светият кръст“ беше йезуитски колеж и — справедливо или не — имаше репутацията на учебно заведение, където хомосексуализмът не се толерираше. Заподозрените студенти се отстраняваха временно или дори ги изключваха съгласно закона за нарушаване на обществения ред, който забраняваше разгулното или неприлично поведение. Всъщност Католическата църква не бе забранила „съблазънта“ между представители на един и същи пол, но хомосексуалният акт често се смяташе за „перверзен в своята същност“ и на него се гледаше като на доказателство за „дълбоко морално разстройство“. И тъй като йезуитите се отнасяха твърдо и безкомпромисно към хомосексуалните връзки между студентите, Винс и Франсис пазеха своята в тайна, доколкото това бе възможно. Но през последните месеци, имайки предвид скандалите сред католическото духовенство, бяха започнали да смятат, че връзката им не е чак толкова голямо престъпление.

Кампусът „Разсадника“ в „Светият кръст“ отдавна се бе превърнал в свърталище на студентите, които искаха уединено да изживеят романтични мигове. Обширната градина с многобройни дървета и храсти гледаше към центъра на Устър, често наричан от младежите Уормтаун^[1].

През тази нощ Винс и Франсис, облечени в спортни шорти и тениски, нахлупили бейзболни шапки в пурпурно и бяло, крачеха

надолу по Изи Стрийт. Бяха се запътили към моравата, оградена с тухлена ограда и известна като Уийлър Бийч. Мястото беше доста пренаселено и затова те продължиха, за да открият някое по-усамотено кътче.

Когато го откриха, постлаха одеяло и се излегнаха върху него, огрени от пълната луна. Двамата се държаха за ръце под обсипаното със звезди небе и разговаряха за поезията на У. Б. Йейтс, когото Франсис обожаваше. А Винс, който се подготвяше за студент по медицина, се опитваше да възприеме, доколкото можеше. Младежите бяха необичайна двойка. Винс беше малко над метър и седемдесет и тежеше почти осемдесет килограма, макар че по-голяма част от тях бяха мускули, изваяни в гимнастическия салон. Набитият студент имаше страст към вдигането на тежести, но си личеше, че се налага здравата да работи, за да се запази във форма. Той беше с черна къдрава коса, обрамчваща нежно, почти ангелско лице, което не се отличаваше твърде много от онова върху детските снимки, една, от които любовникът му държеше в портфейла си.

Франсис караше представителите и на двата пола да го гледат с възхищение и завист. Когато беше в компанията на състудентите си, често се шегуваха с него: Вижте го и умрете от яд, глупаци! Франсис беше висок метър и осемдесет и пет и по тялото му нямаше нито грам тлъстина. Светлорусата му коса бе подстригана в същия стил, както когато учеше в средното училище „Братя християни“ в Ню Джърси. Той обожаваше Винс с цялото си сърце, а Винс го боготвореше.

Те бяха дошли за Франсис, разбира се.

Той трябваше да бъде издирен и закупен.

[1] Worm — червей (англ.). — Б.пр. ↑

62.

Тримата яки мъже бяха облечени в широки джинси, работни ботуши и черни дълги непромокаеми якета. Бяха гангстери. На руски се наричаха още бандити. Страховити демони, чудовища от Москва, пуснати на свобода в Америка от Вълка.

Те паркираха черния си „Понтиак Гран При“ на улицата, после се изкачиха по хълма към главния кампус в „Светият кръст“.

Единият се задъха и се оплака на руски от стръмнината.

— Тихо, негоднико — скастри го Максин, който обичаше да се хвали, че е личен приятел на Вълка, макар, разбира се, да не беше. Нито един *пахан* нямаше истински приятели, особено Вълка. Той имаше само врагове и почти никога не се бе срещал лице в лице с тези, които работеха за него. Дори в Русия имаше репутацията на невидим и мистериозен тип. Тук, в Съединените щати, никой не го бе виждал с очите си.

Тримата главорези наблюдаваха двете колежанчета върху одеялото, които се държаха за ръцете и се галеха.

— Целуват се като момичета — изхили се единият руснак.

— Не и като момичетата, с които някога съм се целувал.

Тримата се засмяха и поклатиха отвратено глави. После тромавият им главатар пристъпи напред. Движеше се изненадващо бързо въпреки ръста и теглото си. Мълчаливо посочи Франсис, другите двама мъже му се нахвърлиха и го издърпаха от Винс.

— Хей, какво, по дяволите, означава това? — разкрещя се Франсис, но виковете му бяха заглушени от широка лепенка, притисната към устата му.

— Е, сега вече можеш да пициш колкото си щеш — самодоволно изръмжа единият от бандитите. — Пискаш като момиче. Но никой няма да те чуе.

Тримата работеха много бързо, обвиха още черна лепенка около глезените на жертвата и завързаха здраво ръцете зад гърба. После напъхаха младежа в голям брезентов чувал — от тези, в които се

носеше спортно оборудване, като бейзболни батове или баскетболни топки.

Винс наблюдаваше всичко, парализиран от ужас. Главатарят им измъкна много тънък и остър нож и преряза гърлото на набитото момче, както навремето беше клал свине в родната си страна. Винс не беше купен, а бе видял похитителите. За разлика от Двойката, тези мъже никога нямаше да завъртят свои игрички, нито щяха да предадат или разочароват Вълка. Нямаше да има повече грешки. Вълка беше съвсем категоричен по въпроса, както само той умееше да бъде.

— Грабвайте хубавото момче. По-бързо! — заповяда главатарят на хората си и всички забързаха към колата. Захвърлиха чувала в багажника на понтиака и се отдалечиха от града.

Работата бе свършена без грешка.

63.

Всичко ще се оправи, повтаряше си Франсис, докато с все сили се опитваше да разсъждава спокойно и логично за станалото. *Нищо от това, което му се бе случило, не бе възможно да му се случи!* Той не можеше да е отвлечен преди няколко часа от кампуса на „Светият кръст“ от трима страховити мъже. Нито пък превозен до място, което само Бог знаеше къде се намира, в багажника на някаква кола в продължение на четири–пет часа.

А най-важното: Винс не можеше да е мъртъв. Онова жестоко и безсърдечно дяволско изчадие не бе прерязало гърлото на Винс, докато двамата си лежах на ливадата на колежа. Да, това не се беше случило.

Всичко навярно беше някакъв кошмарен сън, който Франсис Дийгън не бе сънувал от дете. А този мъж, който стоеше сега пред него, това абсурдно същество, обрасло с къдриви туфи светлоруса коса отстрани на оплешивялата му глава, облечено в прилепнал черен кожен спортен костюм — е, то също не можеше да е истинско. Нямах начин.

— Много съм ти ядосан! Страшно много съм ти сърдит! — крещеше господин Потър в лицето на Франсис. — Защо ме напусна? — изписка зловещо той. — Защо? Каж ми! Никога не бива отново да ме напускаш! Ужасно се страхувам без теб и ти го знаеш. Това беше много неразумно от твоя страна, Роналд! Франсис вече се бе опитал да се разбере с мъжа — господин Потър, така се бе назовал, но не беше Хари Потър. Ала опитите му не се увенчаха с успех. Младежът бе повторил няколко пъти на разбеснелия се тип, че никога досега не го е виждал. Той не беше Роналд, не познаваше никакъв Роналд! Но с обясненията си само спечели няколко плесника през лицето, единият от които бе толкова силен, че му разкървави носа. Този ненормалник явно беше по-як, отколкото изглеждаше.

Най-после, отчаян и напълно объркан, Франсис прошепна на отвратителното създание:

— Съжалявам, толкова съжалявам. Повече няма да се повтори.

И след това господин Потър започна да го прегръща буйно, като го олигави целия със сълзите си.

— О, господи, толкова се радвам, че се върна. Много се тревожех за теб. Никога вече не бива да ме напускаш, Роналд.

Кой, по дяволите, беше този Роналд? И кой беше господин Потър? Какво щеше да се случи сега? Нима Винс наистина беше мъртъв? Всички тези въпроси пулсираха болезнено в объркания мозък на Франсис. Всъщност за него не беше особено трудно да се разплаче в прегръдките на Потър и дори да се вкопчи в него, опитвайки се да спаси живота си. Да притисне лице към черния кожен костюм и да шепне отново и отново:

— Съжалявам, толкова съжалявам. О, господи, наистина съжалявам.

А Потър отвърна:

— Аз също те обичам, Роналд. Обожавам те. Ти никога повече няма да ме напуснеш, нали?

— Няма, обещавам. Никога няма да те напусна.

Тогава Потър се засмя и се отдръпна рязко от момчето.

— Франсис, скъпи Франсис — прошепна той. — Кой, по дяволите, е Роналд? Аз само си играя с теб, момче. За мен това е само игра. Ти учиш в колеж, вече трябва да си го разбрал. И така, нека да поиграем игрички, Франсис. Хайде да отидем в обора и да си поиграем.

64.

Получих един странен имейл от Мони Донъли във временния си офис. Пишеше, че не е била отстранена. Поне не още. Освен това имала някакви новини за мен.

Трябва да те видя довечера. На същото място, по същото време. Много важни новини.

М.

И така, малко преди седем пристигнах в кръчмата „Команден пост“ и се огледах за Мони. Какви бяха мистериозните новини, които имаше? Барът беше претъпкан с клиенти, но аз я видях. Не беше особено трудно — тя беше единствената жена. Освен това осъзнах, че в кръчмата „Команден пост“ само ние двамата с Мони не бяхме от флотата.

— Не можех да говоря по телефона в Куонтико. Как ти се струва това? Ти самият на кого имаш доверие? — попита тя, когато приближих към нея.

— Можеш да ми вярваш, Мони. Какви новини имаш?

— Отдъхни си. Мисля, че наистина са добри.

Издърпах един стол и седнах до нея. Поръчахме бира и тя заговори веднага щом барманът се отдалечи.

— Имам един добър приятел в ИИЛ — започна тя.

— Това е Инженерно-изследователска лаборатория в Куонтико.

— Знам я. Изглежда, имаш приятели навсякъде.

— Истина е. С изключение на Хувър Билдинг. Както и да е, приятелят ми ме осведоми за едно съобщение, което се получило в Бюрото преди два дни, но не му било обърнато внимание, защото е сметнато за обаждане на луд. Отнася се за един уебсайт, наречен „Леговището на Вълка“. Изглежда, можеш да си купиш любовник, както и да поръчаш да отвлекат избран от теб човек. Предполага се, че

сайтът е изключително добре защитен и никой не може да проникне в него. Тъкмо в това е уловката.

— Тогава нашият хакер как е проникнал в сайта?

— Тя е гений. Подозирам, че тъкмо заради това са я пренебрегнали. Искаш ли да се срещнеш с нея? Тя е на четиринайсет години.

65.

Мони имаше адреса на хакера в Дейл Сити, Вирджиния — само на деветнайсет километра от Куонтико. Агентът, получил първоначалното обаждане, не го беше проследил, което ни притесняваше, но пък, от друга страна, решихме, че той не би имал нещо против, ако свършим тази работа вместо него.

Всъщност не възнамерявах да вземам Мони със себе си, но тя категорично заяви, че ще ме придружи. Така че оставихме нейния джип пред къщата ѝ и потеглихме с моята кола към Дейл Сити. Вече се бях обадил и бях говорил с майката на момичето. Тя ми се стори нервна, но каза, че се радва, задето от ФБР най-после са решили да дойдат да поговорят с Лили. После добави, че „никой не можел да си позволи дълго да пренебрегва Лили. Ще разберете какво имам предвид“.

Входната врата ни отвори младо момиче в черен гащеризон. Предположих, че е Лили, но се оказа, че съм сгрешил. Ани беше дванайсетгодишната ѝ сестра. Определено приличаше на четиринадесетгодишна. Покани ни и влязохме в къщата.

— Лили е в лабораторията си — уведоми ни момичето. — Къде другаде може да е.

В този момент от кухнята се появи госпожа Олсен и ние се представихме. Тя беше облечена в семпла бяла блуза и зелен сукман от рипсено кадифе. Държеше в ръка омазнена бъркалка и аз не можах да не си помисля каква обикновена домашна гледка представлява. Особено ако това, на което се бе натъкнала Лили, беше истинско. Дали едно четиринайсетгодишно момиче бе открило възможна следа, която да ни отведе до похитителите? Чувал съм за доста случаи, които са били разрешавани и по по-странни начини. Но все пак...

— Ние я наричаме доктор Хокинг^[1]. Като Стивън Хокинг. Нейният коефициент на интелигентност е от същия порядък — заяви майката, размахвайки кухненския прибор за по-голяма убедителност. — Обаче колкото и да е умна, живее само със „Спрайт“ и „Пикси Стикс“. Направо съм безсилна да я накарам да промени диетата си.

— Удобно ли е да разговаряме с Лили сега? — попитах.

Госпожа Олсен кимна:

— Предполагам, че се отнасяте сериозно към цялата работа. Трябва да ви кажа, че постъпвате съвсем разумно. Повярвайте ми, Лили не си измисля.

— Е, ние искаме просто да поговорим с нея. За всеки случай. Не сме сигурни, че наистина има нещо в тази работа. — Което в общи линии беше вярно.

— О, има — настоя госпожа Олсен. — Лили никога не греши. Поне досега не го е правила.

Посочи с бъркалката към стълбите.

— Втората врата отдясно. Днес като никога е оставила отключено, защото ви очаква. Нас ни инструктира да не се бъркаме.

Двамата с Мони се запътихме към стълбите.

— Те нямат представа какво може да е това, нали? — прошепна тя. — Почти се надявам да се окаже, че е фалшива следа.

Почуках на дървената врата.

— Отворено е — разнесе се писклив женски глас.

— Влизайте.

Отворих вратата и огледах спалнята. Единично легло, смачкани чаршафи с щамповани крави, а по стените — плакати от Масачузетския технологичен институт, Йейл и Станфорд.

Тийнейджърка с тъмна коса, очила и шини на зъбите, осветена от синя халогенна лампа, седеше пред един лаптоп.

— Подготвила съм всичко за вас — каза тя. — Аз съм Лили, разбира се. Работя върху един декодиращ модел. Оказа се, че има грешка в алгоритмите.

Мони и аз стиснахме ръката на момичето — беше малка и крехка.

Мони започна първа:

— Лили, в своя имейл ти ни съобщаващ, че имаш информация, която може да ни помогне да разрешим случаите на изчезналите хора в Атланта и Пенсилвания.

— Точно така. Но вие вече сте намерили госпожа Мийк.

— Ти си проникнала в изключително добре защитен сайт. Вярно ли е?

— Първо извърших сканиране на UDP портовете. После се опитах да го подведа чрез IP спуфинг. Главният им сървър се хвана на фалшивите пакети. Вкарах малко код в снифъра. Накрая го хакнах, като скапах DNS-а. Малко е сложно, но това е основната идея.

— Разбрах — кимна Мони.

Реших, че съм постъпил много умно, като я взех със себе си в дома на семейство Олсен.

— Мисля, че те знаят, че съм проникнала в сайта им. Сигурна съм в това — рече тайнствено Лили.

— Кое те кара да мислиш така? — попитах я.

— Те го казаха.

— Ти не си дала много подробности на агент Тиези. Казаха си: Помислих, че в сайта някой е „за продажба“.

— Да, но изпортих цялата работа, нали? Агент Тиези не ми повярва. Аз си признах, че съм на четиринайсет и съм момиче. Много глупаво от моя страна.

— Аз няма да ти се разсърдя за това — мило ѝ се усмихна Мони.

Лицето на Лили най-после се отпусна и тя си позволи да се усмихне плахо.

— Доста съм го загазила, нали? Всъщност така е — те вече сигурно знаят коя съм.

Аз поклатих глава.

— Не, Лили — успокоих я. — Те не знаят коя си ти, нито къде се намираш. Сигурен съм, че не знаят.

Ако го знаеха, вече щеше да си мъртва.

[1] Прочут американски учен космолог, страдащ от амиотропна латерална склероза, с удивително висок коефициент на интелигентност. — Б.пр. ↑

66.

Беше толкова странно и малко зловещо да сме в стаята на един вундеркинд — да се намесим в живота на момичето, в живота на семейството ѝ, които вероятно се намираха в смъртна опасност. Лили е била малко сдържана в съобщението си до Бюрото и навярно заради това не бяха обърнали сериозно внимание на информацията ѝ. Освен това беше четиринайсетгодишна. Ала сега, след като се срещнахме и разговаряхме с нея, бях сигурен, че тя разполага с нещо, което действително може да ни помогне.

Тя ги бе засякла да си говорят.

Докато ги е следяла, някой е бил купен.

Тя се бе изплашила за себе си и семейството си.

— Искате ли да поговорите онлайн с тях? — попита Лили с развълнуван глас. — Бихме могли! Ще видим дали в момента са заедно. От известно време работя върху един страхотен закодиращ софтуер. Мисля, че ще се получи. Макар че не съм съвсем сигурна. Да, ще стане.

Тя се усмихна широко, разкривайки шините си.

Виждах в очите ѝ, че навярно иска да ни докаже нещо.

— Дали това е добра идея? — наведе се към мен Мони.

Аз я дръпнах настрани и сниших глас:

— При всички положения ще трябва да преместим и нея, и семейството ѝ. Те вече не могат да останат тук, Мони.

Лили говореше, без да спира, докато преминавахме през различни стъпки, за да се промъкнем през паролите на сайтовете и всякакви закодирани защиты. Аз не схващах нищо от бръщолевенето на четиринайсетгодишното момиче, но Мони, изглежда, разбираше почти всичко. Тя беше ентузиасизирана и готова да помогне, но най-вече бе впечатлена.

Внезапно Лили вдигна разтревожено глава.

— Тук нещо не е наред. — Отново се вторачи в компютъра. — О, мамка му! Дяволите да ги вземат! — изруга тя. — Тези мръсници! Не мога да повярвам!

— Какво има? — попита Мони. — Сменили са паролите, така ли?

— По-лошо — процеди Лили, докато продължаваше да натиска бясно клавишите. — Много, много по-лошо. Ах, „конска плюнка“. Не мога да повярвам.

Тя най-после се извърна от светещия екран на компютъра.

— Първоначално дори не успях да открия сайта. Те са инсталирали страхотно динамична мрежа — обхваща Детройт, Бостън, Маями и постоянно сменя адреса си. После, когато най-после ги открих, не можах да вляза. В момента никой не може да влезе в този сайт, с изключение на самите тях.

— Защо? — изненада се Мони. — Какво е станало между последния път, когато си била в сайта, и сега?

— Инсталирали са ай скан^[1]. Почти е невъзможно да го излъжеш. Цялата работа се движи от този тип, който се нарича Вълка. Страшно е опасен и много печен в тези работи. Той е руснак. Също като сибирския вълк. Мисля, че дори е по-умен от мен. А това е адски много.

[1] Сканиране на окото (англ.). — Б.р. ↑

На следващия ден работех в залата за конференции на СИОЦ на петия етаж на Хувър Билдинг. Същото се отнасяше и за Мони Донъли, която все още имаше чувството, че е била на посещение в ада. Ние не бяхме разгласили наученото от Лили Олсен, за да можем да проверим още някои неща. В главната зала беше доста оживено. Отвлеченията се бяха превърнали в главна новина за медиите. През последните няколко години Бюрото беше подложено на значителен натиск; те имаха нужда да спечелят. *Не* — помислих си, — *ние имаме нужда да спечелим.*

Голяма част от важните фигури в Бюрото присъстваха на срещата тази вечер: сред тях бяха шефовете на Отдела за поведенчески анализ в източната и западната част на страната (ОПА), шефът на Центъра за разследване на отвлечения на деца и серийни убийства (ЦРОДСУ), както и директорът на „Невинни образи“ в Балтимор — отдел, който се занимаваше с издирването и елиминирането на сексуални хищници в интернет. Дискусията отново се водеше от Стейси Полак; явно тя отговаряше за случая.

Един младеж, студент от „Светият кръст“ в Масачузетс, бе изчезнал, а негов близък приятел бил намерен убит в кампуса. Физическата прилика на Франсис Дийгън с Бенджамин Коуфи — студента, отвлечен в Нюпорт — ни бе довела до заключението, че той вероятно е бил избран като заместник на Коуфи, за когото се опасявахме, че е мъртъв.

— Искам одобрение за награда от половин милион долара — каза Джак Арнолд, шеф на ОПА за източната част.

Никой не коментира предложението. Неколцина агенти започнаха да си водят записки или отвориха лаптопите си. Всъщност обстановката беше доста обезсърчаваща.

— Мисля, че разполагам с нещо — обадох се накрая от дъното на залата.

Стейси Полак погледна към мен. Няколко глави се вдигнаха — реакция на настъпилата тишина. Аз станах.

Шибания новак в действие. Представих Мони — от любезност. След това им разказах за „Леговището на Вълка“ и за нашата среща с четиринайсетгодишната Лили Олсен. Споменах също, че Вълка, според информацията на Мони, може да е руският гангстер Паша Сорокин. Трудно беше да се проследи произходът му, особено преди да напусне бившия Съветски съюз.

— Ако успеем по някакъв начин да влезем в сайта „Леговището на Вълка“, мисля, че ще можем да открием нещо за изчезналите жени. Междувременно смятам, че трябва да засилим наблюдението на някои сайтове, идентифицирани от „Невинни образи“. Съвсем логично е да предположим, че първерзниците, които посещават „Леговището на Вълка“, навярно влизат и в други порносайтове. Нуждаем се от помощ. Ако се окаже, че Вълка е Паша Сорокин, ще ни е необходима значителна помощ.

Стейси Полак изглеждаше заинтригувана. Тя поднови дискусиата, в която аз и Мони бяхме подложени на кръстосан разпит. Очевидно бяхме застрашили някои от другите агенти в стаята. Тогава Полак взе решение.

— Ще получите нужната помощ — каза тя. — Ще наблюдаваме порносайтовете двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. На този етап това е най-доброто, което можем да направим. Искам нашата Руска група в Ню Йорк също да се включи. Все още не мога да повярвам, че Паша Сорокин лично е замесен в това, но ако се окаже вярно, значи работата е дебела. От шест години се интересуваме от Сорокин! Да, изключително много се интересуваме от Вълка.

68.

През следващите двацет и четири часа повече от трийсет агенти бяха определени да наблюдават четиринадесет различни порносайтове и чатове. Това беше най-страхотният „полицейски надзор“. Не знаехме кого точно търсим, но се надявахме да засечем поне един, който би споменал сайт, наречен „Леговището на Вълка“. Междувременно двамата с Мони събрахме цялата информация, до която можахме да се доберем, за Червената мафия и по-конкретно — за Паша Сорокин.

По-късно трябваше да си тръгна. Моментът не бе подходящ. Но за това едва ли някога щеше да има подходящ момент. Бях поканен да присъствам на предварителна среща с адвокатите на Кристин Джонсън в Блейк Билдинг, в района на „Дюпон Съркъл“. Тя искаше да си върне малкия Алекс.

Пристигнах малко преди пет и попаднах на вълната от служители, изливаща се от интересна дванайсететажна постройка, заемаща ъгъла на пресечката между Кънектикът Авеню и Ел Стрийт. Проверих регистъра в партера и видях, че наематели на сградата са фирми като „Мазда“, „Баронс“, „Национален съвет по сигурност“ и няколко адвокатски кантори, включително и тази на „Марк, Харанзо и Данио“, които представляваха Кристин.

Приближих с бавна крачка към асансьора и натиснах бутона. Кристин искаше попечителството над малкия Алекс. Адвокатът ѝ бе уредил тази среща с надеждата да се споразумеем, без да се стига до съд или до алтернативни начини за разрешаване на подобни спорове. Сутринта разговарях с адвокатата си и реших той да не присъства, след като това беше „неофициална“ среща. Докато се качвах с асансьора към седмия етаж, се опитвах да се съсредоточа върху една-единствена мисъл: Направи това, което е най-добро за Алекс. Без значение как щях да се чувствам аз.

Посрещна ме Джилда Харанзо — беше слаба и привлекателна, облечена в тъмносив костюм с бяла копирена блуза, закопчана до врата. Адвокатът ми се бе изправял в съда срещу нея и ме предупреди, че е много добра и е „посветена на мисията си“. Беше разведена и

притежаваше родителските права върху двете деца. Бившият ѝ съпруг бе лекар. Хонорарите ѝ бяха много високи, но с Кристин бяха учили заедно в прогимназията и бяха приятелки още оттогава.

— Кристин вече е в заседателната зала — каза ми тя, след като се представи. После додаде: — Съжалявам, че се стигна дотук. Този случай е труден, в него няма замесени лоши хора. Ще ме последваш ли, ако обичаш?

— Аз също съжалявам — отвърнах. Макар че никак не бях сигурен дали няма лоши хора. Бях видял доста през живота си досега.

Госпожа Харанзо ме въведе в средно голяма стая, застлана със сив килим, със светлосини стени. В средата на помещението имаше стъклена маса с шест елегантни кожени стола. Върху масата — кана, пълна с вода с ледени кубчета, няколко чаши и един лаптоп.

Кристин стоеше близо до прозорците, гледащи към „Дюпон Съркъл“. Когато влязох, остана мълчалива. После отиде до масата и седна на един от кожените столове.

— Здравей, Алекс — изрече накрая.

69.

Джилда Харанзо се настани зад лаптопа си, а аз седнах срещу Кристин край стъклената конферентна маса. Изведнъж загубата на малкия Алекс ми се стори съвсем реална. Тази мисъл накара дъха ми да секне. Независимо дали това беше добро решение или не, честно или нечестно, Кристин отдавна си бе отишла от нас — на хиляди километри далеч, и оттогава не бе виждала малкия нито веднъж. Съвсем съзнателно се бе отказала от родителските си права. А сега бе променила решението си. Ами ако отново ѝ дойдеше наум да го смени?

— Благодаря ти, че се отзова, Алекс — рече Кристин. — Съжалявам за обстоятелствата. Трябва да ми повярваш, че наистина съжалявам.

Не знаех какво да кажа. Но как можех да не ѝ се сърдя? Живеех с малкия Алекс почти откакто се бе родил и не можех да понеса мисълта да го изгубя. Стомахът ми се присви. Усещането бе, все едно да видиш как детето ти изтичва на улицата право към летящия насреща му автомобил, а ти не си в състояние да му попречиш. Нещастиято щеше да се случи, а аз бях безсилен да направя каквото и да било. Седях притихнал на мястото си, потискайки с все сили надигания се в гърдите ми гняв. Ако дадах воля на чувствата си, сигурно стъклената маса щеше да се пръсне на парчета.

В този момент срещата започна. Неофициална сбирка. Без лоши хора.

— Доктор Крос, благодаря ви, че дойдохте — започна Джилда Харанзо и приветливо ми се усмихна, преминавайки на учтива форма.

— Защо да не дойда? — попитах.

Тя кимна и отново се усмихна.

— Всички имаме желанието да разрешим този проблем, без да се стига до неприятни усложнения. Вие сте се грижили прекрасно за детето и никой не оспорва това.

— Аз съм неговият баща, госпожо Харанзо — уточних.

— Разбира се. Но Кристин вече може да се грижи за момчето, а тя е неговата майка. Освен това е директор на основно училище в Сиатъл.

Усетих как по лицето ми плъзва руменина.

— Тя остави малкия преди година.

— Не е честно, Алекс — обади се Кристин. — Тогава ти казах, че може да остане при теб за известно време. Нашето споразумение имаше временен характер.

— Вярно ли е, че през по-голямата част от времето за детенцето ви се грижи вашата осемдесет и две годишна баба? — намеси се Харанзо.

— Всички се грижим за него. Но явно Нана не е била прекалено възрастна миналата година, когато Кристин остави сина си и замина за Сиатъл. Нана е изключително способна и не мисля, че бихте се радвали да се изправи срещу вас от свидетелската скамейка.

— Работата ви е свързана с дълги отсъствия от дома, нали? — продължи адвокатката.

— Понякога се налага да отсъствам — обясних аз.

— Но за Алекс винаги има кой да се грижи. Той е щастливо, здраво и умно дете, което се усмихва през цялото време. Обичан е. Той е центърът на нашия дом.

Госпожа Харанзо ме изчака да се изкажа, после отново подхвана:

— Вашата работа, доктор Крос, е рискована. Семейството ви неведнъж е било излагано на смъртна опасност. Освен това, имали сте интимни връзки с други жени, след като госпожа Джонсън ви е напуснала. Така ли е?

Въздъгнах. Изправих се бавно от кожения стол.

— Съжалявам, но срещата приключи. Извинете ме. Трябва да се махна оттук. — На вратата се обърнах към Кристин: — Това беше грешка.

70.

Трябваше да се махна от кантората и известно време да отвлека мислите си с нещо друго. Върнах се в Хувър Билдинг, където, изглежда, не бях липсвал на никого. Не можах да спра да мисля, че някои от тези агенти си стоят заврени из главните офиси и нямат представа как се разкриват криминалните престъпления в реалния свят. Вероятно започваха да си вярват, че ако вкараш разни данни в компютрите, машините ще ти изплюят името на престъпника. *Престъпленията стават на улицата! Подайте си носовете от залата без прозорци и спарен въздух. Работете навън!* — искаше ми се да изкрещя.

Но не казах нито дума. Седнах зад компютъра и прочетох последната информация за руската мафия. Не открих никакви обещаващи връзки. А и не можех да се съсредоточа напълно след срещата си с адвокатката на Кристин. Малко след седем прибрах нещата си и напуснах Хувър Билдинг.

Изглежда, никой не забеляза, че си тръгвам. А после се запитах: Нима това е толкова лошо?

Когато се прибрах у дома, Нана ме чакаше пред входната врата. Бях изкачил само няколко стъпала, когато тя викна към коридора:

— Пази малкия Алекс, Деймън. Ще се върна след минута!

После слезе, накуцвайки, по предните стъпала и ми махна да я последвам.

— Къде отиваме? — попитах.

— Ще се повозим малко с колата — отвърна тя. — Трябва да си поговорим насаме.

Качих се отново в старото си порше и запалих. Нана се отпусна тежко на предната седалка до мен.

— Карай — рече тя.

— Да, госпожице Дейзи.

— Не се дръж нахално, нито пък ми демонстрирай чувството си за хумор.

— Слушам, госпожо.

— Не е зле да ти посмачкат малко фасона.

— Знам, госпожо.

Реших да карам към Шенандоа Маунтинс — приятното място бе едно от любимите на Нана. В началото бяхме доста мълчаливи, нещо твърде необичайно и за двама ни.

— Какво стана при адвокатите? — попита накрая Нана, когато подкарах по шосе номер 66.

Разказах ѝ всичко с подробности, може би защото имах нужда да си излея душата. Тя ме слушаше, без да промълви нито дума, сетне направи нещо изумително. Нана направо изруга:

— Да върви по дяволите Кристин Джонсън!

— Не мога изцяло да я обвинявам — поклатих глава аз. — Колкото и да не ми се иска, разбирам и нейната гледна точка.

— Е, аз също. Тя изостави това малко сладко бебе и замина за Сиатъл. Не беше нужно да ходи толкова надалеч. Това беше нейно решение. Сега ще трябва да си понесе последиците.

Погледнах към Нана. Лицето ѝ бе изопнато, устните — присвити.

— Не знам дали в наше време това се смята за достатъчно голям грях — рекох ѝ.

Тя махна пренебрежително.

— Не мисля, че в наши дни изобщо има нещо, което е грях! Ти знаеш, че аз вярвам в правата на жените, в правата на майките, но освен това смятам, че човек трябва да отговаря за постъпките си. Кристин си тръгна и изостави малкото момче. Абсолютно безотговорно!

— Изкара ли си яда? — попитах я.

Нана скръсти ръце и въздъхна:

— Да, изкарах го. И се чувствам добре. И ти трябва да опиташ някой път да изпуснеш парата, Алекс. Да изгубиш контрол над себе си поне за миг. Да оставиш насъбралото се да се излее.

Изведнъж избухнах в горчив смях.

— Бях надул радиото докрай през целия път от работа до вкъщи и крещях с пълно гърло. Аз съм много по-разстроен от теб, Нана.

За пръв път тя остави последната дума да бъде моя.

71.

Джамила се обади същата вечер около единайсет — осем по нейно време. Не бях говорил с нея от няколко дни, но сега не беше най-подходящият момент за разговори. Появата на Кристин във Вашингтон и срещата с адвокатката ѝ ме бяха оставили напрегнат и объркан. Опитвах се да не го показвам, ала и това беше грешка.

— Нито ми писа, нито се обади — засмя се Джамила непринудено по своя обичаен маниер. — Не ми казвай, че пак си затънал до уши в някой случай в Бюрото...

— Да, в доста смрадлива и отвратителна каша. Ту изплувам, ту потъвам — отвърнах аз. И после набързо ѝ обясних какво се случваше в Хувър Билдинг, колко объркан се чувствам от присъединяването ми към Бюрото — всички онези неща в живота ми, които точно сега нямаха особено значение.

— Още си нов там — успокой ме Джамила. — Дай си малко време.

— Опитвам се да бъда търпелив. Просто не съм свикнал с движенията на празен ход, с похабените възможности.

В слушалката се разнесе смехът ѝ.

— Не си свикнал и да не бъдеш център на внимание, не мислиш ли? Ти беше звезда, Алекс.

Усмихнах се примирително.

— Права си. Това е част от проблема.

— Ти познаваше Бюрото и от другата страна на барикадата. Много добре знаеше какво те очаква.

— Да, сигурно... Но повярвах на доста обещания, които ми бяха дадени, когато подадох молба за постъпване.

Джамила въздъхна:

— Е, май не проявих особено съчувствие, поне не го показвам. Това е един от недостатъците ми.

— Не, вината е у мен.

— Така е. — Тя отново се засмя. — Никога досега не си звучал толкова унило и уморено. Да видим какво може да ти повдигне духа.

Поговорихме за случая, върху който тя работеше в момента, после Джамила ме попита за децата. Но настроението ми си остана мрачно, нищо не можеше да го подобри. Запитах се дали тя е разбрала, после получих отговор.

— Е — рече Джам, — просто исках да те чуя и да разбера как си. Обади ми се, ако има нещо ново. Винаги можеш да разчиташ на мен. Липсваш ми, Алекс.

— Ти също — уверих я аз.

Тогава тя прекъсна разговора с едно тихо: „Дочуване“.

Останах да седя на мястото си, клатейки глава. По дяволите, какъв задник съм понякога! Обвинявах Джамила за това, което се бе случило с Кристин. Докъде може да стигне човек в глупостта си...

— Здравей. Липсваше ми — казах и се усмигнах. — И съжалявам.

Пет минути след като Джамила затвори, аз ѝ се обадох, за да се опитам да ѝ се извиня.

— И би трябвало да съжаляваш, глупчо. Радвам се да се уверя, че прочутото ти шесто чувство все още не те е напуснало — заяви тя.

— Е, не беше чак толкова трудно да се досетя. Решаващото доказателство бе под носа ми. Това беше най-краткият телефонен разговор, който сме водили. И навярно най-неловкият и обезсърчаващ.

— И така, какъв е проблемът? В работата или нещо друго? Това съм аз, Алекс. Можеш да ми се довериш. Обаче трябва да те предупредя, че ходя въоръжена.

Засмях се на шегата ѝ, после поех дълбоко дъх и бавно въздъгнах:

— Кристин Джонсън се върна в града. Оттук нататък става по-лошо. Дошла е за малкия Алекс. Иска да вземе попечителство и вероятно да го отведе в Сиатъл.

От другата страна на линията за миг настана мълчание.

— О, Алекс, това е ужасно! Говори ли с Кристин?

— Днес следобед бях с адвокатката ѝ. За разлика от нея, на Кристин ѝ е трудно да бъде хладнокръвна и безкомпромисна.

— Алекс, тя виждала ли ви е двамата с малкия, как се държиш с него? Вие сте като в онзи стар филм „Крамер срещу Крамер“. Дъстин Хофман и онова малко сладко момченце.

— Всъщност тя не ни е виждала заедно, но аз я видях с Алекс. Той пусна в действие целия си чар. Прие я обратно напълно безрезервно. Малък предател.

Сега Джамила се ядоса.

— Малкият Алекс си е такъв. Винаги идеалният джентълмен. Също като баща си.

— А и... тя му е майка. Двамата имат общо минало, Джам. Всичко е толкова сложно.

— Не, не е. Не и за мен, не и за някого с мозък в главата. Тя го изостави, Алекс. Постави между себе си и него близо пет хиляди километра. Остана надалеч повече от година. Кой може да е сигурен, че няма пак да го стори? И какво смяташ да правиш сега?

Това беше големият въпрос...

— А ти какво мислиш? Какво би направила на мое място?

Джам се засмя кратко.

— О, познаваш ме — щях да се боря със зъби и нокти.

Най-после се усмигнах.

— Точно това смятам да направя и аз. Ще се боря с Кристин със зъби и нокти.

73.

Телефонните разговори за тази нощ не бяха приключили. Веднага щом свърших да говоря с Джамила, телефонът отново иззвъня. Беше градско обаждане. Запитах се дали не е Кристин. Наистина не желяех да обсъждаме съдбата на Алекс точно сега. Какво можеше да ми каже тя — и какво можех да й кажа аз?

Телефонът не спираше да звъни. Погледнах часовника си — минаваше полунощ. Поколебах се, преди да вдигна слушалката.

— Обажда се Рон Бърнс. Извини ме, че те безпокоя толкова късно. Току-що пристигнах във Вашингтон с полет от Ню Йорк. Поредната конференция за контратероризма, каквото и да означава това, по дяволите! Изглежда, никой не знае как точно да се пребори с копелетата, но всички си имат теория.

— Играй по техните правила. Разбира се, това би притеснило неколцина души — отвърнах. — И със сигурност не е политически или обществено правилно.

Бърнс се засмя.

— Стреляш право в целта. И никак не се боиш да изложиш идеите си.

— Като заговорихме за това... — започнах аз.

— Знам, че си малко ядосан — прекъсна ме той. — Не те упреквам след всичко, което се случи. Ти ни предупреди за шикалкавенията на Бюрото. Трябва да разбереш нещо, Алекс. Опитвам се да обърна много трудно подвижен океански лайнер. В Потомак. Имай ми малко повече доверие. Между другото, защо си още във Вашингтон? Защо не си в Ню Хемпшър?

Аз премигнах неразбиращо.

— Какво е станало там? О, мамка му, не ми казвай...

— Имаме заподозрян. Никой не ти е съобщил, така ли? Твоята идея да се проследят всички споменавания на „Леговицето на Вълка“ сработи. Добрахме се до един!

Не можех да повярвам на ушите си.

— Никой не ми е казал — повторих. — Не съм излизал от къщи, откакто се върнах от работа.

По линията за миг настъпи тишина.

— Ще проведе няколко разговора. Вземи самолета утре сутринта. В Ню Хемпшър ще те очакват. Повярвай ми, наистина ще те очакват. И, Алекс, имай ми малко повече доверие.

Малко повече, помислих си. Но отвърнах:

— Добре.

74.

Изглеждаше едновременно невероятно и странно, но един уважаван професор по английски в Дартмът беше обектът на наблюдение от ФБР в Ню Хемпшър. Напоследък той бе влязъл в чат, наречен „Табу“, и се бе похвалил, че съществува изключителен уебсайт, където можеш да си купиш всичко, *ако имаш достатъчно пари.*

Агентът на СИОЦ бе свалил странния разговор с господин Потър...

Приятел: Колко точно са достатъчно пари, за да си купиш „всичко“?

Г-н Потър: Повече, отколкото имаш, приятелю. Както и да е, там има ай скан, за да се пазим от такава паплач като теб.

Пакетът: Поласкани сме, че тази вечер си с нас.

Г-н Потър: „Леговището на Вълка“ е отворен само три пъти седмично. Разбира се, никой от вас не е поканен.

Оказало се, че господин Потър е прякор, използван от д-р Хомър Тейлър. Виновен или не, д-р Тейлър в момента бе гледан като под микроскоп. Двадесет и четирима агенти в екипи от по двама работеха на осемчасови смени, наблюдавайки всяка стъпка, която правеше той в Хановър. През седмицата професорът живеел в малка викторианска къща близо до колежа и ходел пеш на работа. Бил слаб, плешив, прилично изглеждащ мъж, който се обличал в английски костюми с вратовръзки в ярки цветове и тиранти, които нарочно контрастирали на облеклото. Винаги изглеждал много доволен от себе си. От управата на колежа узнахме, че преподава драма от времето на Реставрацията и епохата на Елизабет. Този семестър водел и семинар за Шекспир.

Часовете му били изключително популярни. Самият д-р Тейлър имал репутацията на преподавател, който винаги е на разположение на

студентите си, дори на тези, които не изучавали предмета му. Освен това бил известен с остроумието си и циничното си чувство за хумор. Често провеждал часовете си, играейки различни сцени от произведенията, които преподавал, като влизал и в мъжките, и в женските роли.

Подозирали, че е гей, но никой не знаел професорът да има някаква сериозна връзка. Притежавал ферма на около осемдесет километра — в Уебстър, Ню Хемпшър, където прекарвал повечето си почивни дни. Понякога пътувал до Бостън или Ню Йорк и прекарал няколко лета в Европа. Никога не бе имало инцидент със студент, макар че някои от момчетата го наричали „пакостник“, при това на всеослушание.

Имайки предвид атмосферата в колежа, Наблюдението над Тейлър беше доста трудно. Надявахме се, че нашите агенти не са били забелязани, но не можехме да сме сигурни. Според тях, Тейлър не бил засечен да върши нещо друго, освен да ходи на работа и да се прибира къщи.

На втория ден в Хановер аз седях в колата за наблюдение — тъмносин „Краун Вик“ — заедно с агент Пеги Кац. Тя бе отраснала в Лексингтън, Масачузетс. Беше много сериозна личност, чието основно хоби бе живият ѝ интерес към НБА. Можеше да говори с часове за мъжката или за женската професионална баскетболна лига, което и правеше по време на общото ни наблюдение.

Другите агенти през тази нощ бяха Роджър Нилсен, Чарлс Повесник и Микеле Булярело. Повесник беше специалният агент, ръководещ акцията. Аз не бях съвсем сигурен къде точно се вписвам, но те знаеха, че съм изпратен от Вашингтон, от самия Рон Бърнс.

— Добрият доктор Тейлър излиза. Може да стане интересно — чухме двамата с Кац по предавателя. От мястото, където бяхме паркирали, не можехме да видим къщата му.

— Движи се към вас. Вие първи го поемете — нареди ръководещият наблюдението специален агент Повесник.

Пеги запали фаровете и ние приближихме до ъгъла. После зачакахме Тейлър да мине покрай нас. Неговата тойота се появи миг по-късно.

— Насочил се е към шосе 89 — докладва тя. — Кара с около седемдесет километра в час, в рамките на ограничението, което според

мен вече го прави подозрителен. Може би се е запътил към фермата си в Уебстър. Макар да ми се струва малко късничко за бране на домати.

— Нилсен ще го изпревари на шосе 89. Вие останете отзад. Двамата с Микеле ще сме точно зад вас — нареди Повесник.

Това ми звучеше познато и очевидно и за агент Кац, защото тя промърмори само едно: „Добре“, след като изключи радиостанцията.

След като излезе от шосе 89, Тейлър направи няколко отбивки по тесни странични пътища. Движеше се с приблизително сто километра в час.

— Изглежда, се разбърза — отбеляза Пеги.

След това тойотата на Тейлър промени посоката си и пое по един черен път. Трябваше да изостанем, за да не ни забележи. Наоколо се бе спуснала мъгла и карахме бавно, докато открихме безопасно място да паркираме край пътя. Другите коли на ФБР все още не бяха пристигнали; поне ние не видяхме нито една от тях. Излязохме от седана и се запътихме към гората.

Тогава видяхме, че Тейлър спря пред тъмна фермерска къща. След известно време в къщата се появи светлина, после още една. Агент Кац стоеше притихнала и аз се запитах дали някога преди това бе участвала в подобна операция. Не мисля, че беше.

— Виждаме колата на Тейлър пред къщата — докладва тя на Повесник. После се обърна към мен и попита шепнешком: — А сега какво ще правим?

— Не зависи от нас — отвърнах ѝ.

— А ако зависеше?

— Щях да се приближа. Бих искал да проверя дали изчезналият младеж от „Светият кръст“ е в къщата. Не знаем до каква степен е в опасност.

Повесник отново се свърза с нас:

— Отиваме да хвърлим един поглед. Двамата с агент Крос останете там, където сте. Пазете гърбовете ни.

Пеги се обърна към мен и тихо се засмя:

— Повесник иска да му гледаме праха, не смяташ ли?

— Или по-скоро да го дишаме — отвърнах.

Може и да не беше участвала в акция, но явно сега много ѝ се искаше.

Имах чувството, че желанието ѝ ще се изпълни.

75.

— Ето там, запътил се е към обора — казах аз и посочих Тейлър.
— Какво прави?

— Повесник е от другата страна на къщата. Вероятно не може да го забележи — предположи агент Кац.

— Нека да видим какво е намислил.

Тя се поколеба.

— Няма да попадна в престрелка, нали?

— Не — уверих я припряно. Ала внезапно всичко се усложни. Исках да последвам Тейлър, но усещах, че трябва да се грижа и за Пеги.

— Да вървим — рече накрая тя, очевидно взела решение. — Тейлър не е в къщата, насочил се е на югозапад — уведоми партньорката ми Повесник. — Ние ще го последваме.

Двамата с Кац претичахме стотина метра. Трябваше да изминем разстоянието, без да изпускаме професора от поглед. Лунната светлина ни помагаше, но в същото време и Тейлър можеше да ни забележи. Щяхме лесно да го загубим, особено ако заподозреше нещо.

Ала явно той не обръщаше кой знае какво внимание на ставащото наоколо — поне така изглеждаше отстрани. Това ме наведе на мисълта, че е свикнал да се промъква нощем в района, без да се тревожи, че някой може да го съзре. Все пак беше негова частна собственост. Видях го, че влезе в обора.

— Ще трябва пак да се обадим — рече Кац.

Поколебах се, защото се боях, че агентите ще дойдат прекалено бързо и ще вдигнат шум. Колко от тях имаха опит в подобни операции?

— По-добре се обади — съгласих се накрая.

За няколко минути останалите агенти навлязоха в гората и се спотаиха зад храстите. През пролуките в стените на обора се процеждаше светлина, но от мястото, където се криехме, не можехме да видим много.

Внезапно силна музика раздра тишината откъм обора. Разпознах хоров съпровод, аранжирмент на „Куин“. Една лирична мелодия за

карането на велосипед. Изключително не на място по това време на нощта, при това някъде в пустошта.

— Тейлър никога не е проявявал насилие, проверено е — каза Повесник, когато приклепна до мен.

— Нито пък е отвличал — допълних. — Но може да държи някого в този обор. Например младежа от „Светият кръст“. Тейлър знае за „Леговището на Вълка“, дори за ай скан. Съмнявам се, че е невинен наблюдател.

— Пристъпваме към залавянето му — нареди главният агент. — Може да е въоръжен, процедирайте внимателно.

Изпрати Нилсен и Булярело да наблюдават далечния край на обора, в случай че професорът опита да се измъкне от някакъв таен изход. Повесник, Кац и аз се запътихме към вратата, през която бе влязъл Тейлър.

— Сигурен ли си в това? — попитах Повесник. — Да го нападнем сега?

— Вече е решено — сковано ми отвърна той.

И ние се придвижихме към вратата на обора. Отвътре продължаваха да се носят с пълна сила звуците на песента на „Куин“: *Искам да карам колелото си! Колело! Колело!* Всичко беше странно. Бюрото разполагаше с отлични източници на информация и агентите му със сигурност изглеждаха умни и добре тренирани, но в миналото аз винаги съм участвал в подобни опасни операции само с хора, които познавах и на които вярвах.

Дървената врата на обора не беше залостена. Установихме го, когато се притаихме зад един храст, на няколко метра от нея.

Внезапно музиката спря.

Тогава чухме високи гласове. Но не можехме да разберем какво се говори, нито кой говори.

— Да го нападнем сега! — прошепнах на Повесник. — Вече се изложихме на голям риск. Трябва да продължим.

— Не ми казвай...

— Казвам ти — прекъснах го.

Повесник се колебаеше прекалено дълго, но след като бяхме приближили толкова до обора, не биваше да спираме.

— Аз ще тръгна пръв, вие ме следвайте — заявих решително.

Повесник не възрази, нито се опита да ме спре. Кац не каза и дума.

Изтичах предпазливо към обора с изваден пистолет. След секунди отворих вратата. Тя изскърца шумно. Отвътре ме обля силна светлина, която за миг ме заслепи.

— *ФБР!* — изкрещях с пълно гърло. И възкликнах наум: *Исусе!*

Тейлър ме погледна с очи, пълни с изненада и страх. Държах го на мушка. Той явно изобщо нямаше представа, че е бил следен. В крайна сметка се намираше в своята частна собственост, където се чувстваше в пълна безопасност, нали? Сега го осъзнавах.

В сенките на обора различих още нечия фигура. Човекът беше завързан с кожени ремъци към една отвесна греда, поддържаща тавана. Нямаше никакви дрехи. Нищо. Гърдите и гениталиите му бяха в кръв. *Франсис Дийгън е жив!*, помислих си. И отново изкрещях, но този път по-овладяно:

— Вие сте арестуван... господин Потър.

Първият разпит на Потър се състоя в малката библиотека в къщата. Помещението беше уютно и обзаведено с вкус и не загатваше с нищо за ужасите, които са ставали в съседната сграда. Потър седеше на пейка от тъмно дърво, а китките му бяха закопчани с белезници. Тъмните му очи се бяха впили в мен, сякаш искаше да ме изгори с поглед.

Седях на стол с висока облегалка точно срещу него. За един дълъг миг се гледахме свирепо. После обходих с очи стаята. Шкафовете за книги и рафтовете бяха изработени по поръчка и покриваха всяка стена от пода до тавана. Върху голямо дъбово бюро бяха поставени компютър и принтер, две дървени кутии за входяща и изходяща поща, купчини от дипломни работи. Никъде нямаше и намек за истинския Тейлър, или „Потър“.

Зачетох се в имената на авторите върху обложките на книгите: Ричард Русо, Джамейка Кинкейд, Зейди Смит, Мартин Еймис, Стенли Куниц^[1].

Говореше се, че Бюрото често разполага с невероятна по обем информация, преди да се започне разпитът. Това беше напълно вярно в случая с Тейлър. Аз вече знаех за детството му, прекарано в Айова, както и за годините му като студент в Айова и Нюйоркския университет. Никой не бе заподозрял, че има и тъмна страна. Миналата година бил предложен за повишение, очакваше да бъде назначен на постоянно място. Работел по завършването на книгата си върху „Изгубеният рай“ на Милтън, както и върху статия за Джон Дони^[2]. На бюрото се виждаха разпилени чернови за литературни проекти.

Станах и ги прегледах. *Той е организиран, всичко е прегледно разпределено по теми* — помислих си аз.

— Интересни материали — промърморих.

— Внимавайте с тях — предупреди ме той.

— О, извинете ме, ще бъда внимателен — успокоих го, сякаш всичко, което бе написал за Милтън и Дони, вече имаше някакво значение. Продължих да преглеждам книгите: Оксфордски речник на

английския език, томове на Шекспир и Милтън, „Тежестта на дъгата“, каталог на „Мерк“.

— Този разпит е незаконен. Вие би трябвало да го знаете. Искам да се видя с адвоката си — каза той, когато аз отново седнах срещу него.

— О, ние просто си говорим — отвърнах. — Това е само предварителен разговор. Ще изчакаме адвоката ви тук. А сега искам да се опознаем.

— Обадохте ли се на адвоката ми? Ралф Гилд в Бостън! — тросна се Тейлър. — Не се бързайте с мен!

— Доколкото знам, е уведомен. Да видим — ние ви арестувахме около осем часа вечерта. Обадили са му са се в осем и трийсет.

Тейлър погледна часовника си. Тъмните му очи горяха яростно.

— Сега е вече дванайсет и половина!

Свих рамене.

— Е, нищо чудно, че адвокатът ви още не се е появил. Та вие дори не сте официално арестуван. И така, доколкото разбрах, преподавате английски език. Докато бях в гимназията, харесвах художествената литература, четях много и все още чета, но да си призная, си падам повече по научната литература.

Тейлър продължи да ме фиксира с кръвнишки поглед.

— Май забравяте, че Франсис беше отведен в болница. Часът е отбелязан при приемането му.

Щракнах с пръсти и леко трепнах.

— Точно така. Разбира се, беше отведен малко след девет. Лично подписах документите — осведомих го. — Аз също като вас съм защитил докторат. По психология, в „Джон Хопкинс“, Балтимор.

Хомър Тейлър мърдаше неспокойно върху пейката. После изведнъж избухна:

— Не можеш да ме уплашиш, шибан задник! Мен не могат да ме стреснат дребни риби като теб, повярвай ми! Съмнявам се, че имаш докторат по психология. Може би от Кукурузения щат^[3]. Или от ченгетата.

Подминах заяждането му и също влязох в тона му:

— Ти ли уби Бенджамин Коуфи? Мисля, че си бил ти. Малко по-късно ще започнем да търсим тялото. Защо не ни спестиш излишни главоболия?

Тейлър се усмихна злъчно.

— Да ви спестя главоболията? И защо да го правя?

— Всъщност разполагам с доста добър отговор на този въпрос. Защото по-късно ще имаш нужда от помощта ми.

— Е, в такъв случай по-късно ще ви спестя главоболията, след като ти ми помогнеш — самодоволно се подсмихна той. — Каква е твоята роля в тази работа? — попита ме накрая. — Символизираш ФБР ли?

Усмигнах се.

— Не. Всъщност аз съм твоят последен шанс. По-добре не го изпускай.

[1] Русо е американски писател, автор на пет романа, живее в Мейн. Джамейка Кинкейд (род. 1949 в Антигуа) е сътрудник на списание „Нюйоркър“. Зейди Смит (род. 1975 в Лондон) е писателка; първият ѝ роман е „Бели зъби“. Стенли Куниц е известен поет (род. 1905 в Масачузетс). Мартин Еймис (род. 1949), син на английския писател Кингсли Еймис, е издал първия си роман през 1974. — Б.пр. ↑

[2] Джон Дони (1572–1631) — изтъкнат английски поет от течението на метафизиците, известен с проповедите си. — Б.пр. ↑

[3] Популярно название на щата Небраска. — Б.р. ↑

В библиотеката нямаше никой друг, освен нас двамата с Потър. Той беше с белезници, напълно хладнокръвен, нямаше и следа от първоначалния му стрес. Продължаваше да ме гледа заплашително.

— Искам адвокат — повтори.

— Е, ако бях на твое място, и аз щях да искам. И да устроя истинско представление тук.

Изненадващо Тейлър се усмихна. Зъбите му бяха пожълтели.

— Какво ще кажеш за една цигара?

Дадох му една. Дори му я запалих.

— Къде си заровил Бенджамин Коуфи? — попитах отново.

— Значи ти наистина си шефът тук? — рече той.

— Интересно, как се преобръща този свят, нали? Като червея.

Пренебрегнах сарказма Му.

— Къде е Бенджамин Коуфи? Някъде отвън ли е заровен? Сигурен съм, че е някъде там.

— Тогава защо ме питаш?

— Защото не искам да пиляя време в разкопаването на полето или в пресушаването на езерото.

— Наистина не мога да ти помогна. Не познавам Бенджамин Коуфи. Разбира се, Франсис беше тук по свое собствено желание. Той мразеше „Светият кръст“. Йезуитите не ни харесват.

— Йезуитите не харесват кого? Кой още е замесен с теб?

— Ти наистина си много забавно ченге. От време на време ми харесва малко тъп хумор.

Протегнах крака си, ударих го в гърдите и го съборих с пейката. Той се строполи на пода, главата му тупна силно, издавайки кух звук. Видях, че това го стресна. И при всички случаи го изненада.

— Въобразяваш си, че ще ме изплашиш ли? — изкрещя той, когато успя да си поеме отново дъх. Сега вече беше бесен, лицето му почервения, а вените на шията му се издуха. Това беше само началото.

— *Искам адвоката си! Категорично настоявам за адвокат!* — врещеше Потър. — *Адвокат! Адвокат! Чува ли ме някой?*

Продължи да вика срещу мен — като някое психичноболно дете, което не получава това, което желае. Оставих го да крещи и ругае, докато не пресипна.

Дори излязох навън, разкърших изтръпналите си плещи, пийнах малко кафе и си побъбрих с Чарли Повесник, който се оказа много добро момче.

Когато се върнах вътре, Потър изглеждаше променен. Беше имал време да обмисли всичко, което се бе случило във фермата. Знаеше, че ще разговаряме с Франсис Дийгън и ще открием Бенджамин Коуфи. Може би и неколцина други.

— Предполагам, че бихме могли да стигнем до някакво споразумение — въздъхна шумно той. — Което взаимно да ни устройва.

— Сигурен съм, че можем да се споразумеем — сговорчиво кимнах аз. — Но в замяна се нуждая от нещо конкретно. *Как се снабдяваше с момчетата? Каква е схемата?* Това искам да чуя от теб.

Зачаках отговора му. Изминаха няколко минути.

— Ще ти кажа къде е Бенджамин — рече накрая той.

Исках нещо повече. Излязох, за да си побъбря още малко с Чарли. Сетне се върнах в библиотеката.

— Купувах момчетата от Вълка — каза Потър. — Обаче ще съжаляваш, че си попитал. Както вероятно и аз. Той ще накара и двама ни да си платим. По скромното ми мнение на колежански професор, Вълка е най-опасният мъж на този свят. Той е руснак. От Червената мафия.

— Къде можем да го открием? Как контактуваш с него?

— Не знам къде е. Никой не знае. Той е мистериозен човек, това е неговата запазена марка. Мисля, че то го възбужда.

Изминаха още няколко часа в разговори, пазарене и убеждаване, докато Потър най-после ми каза онова, което исках да узная за Вълка — мистериозния мъж, който толкова много го беше впечатлил. По-късно през деня си направих записки. Това все още няма смисъл. Нищо от това в действителност няма смисъл. Цялата схема на Вълка изглежда налудничава, помислих си. После си записах в тефтерчето:

Брилянтният замисъл на схемата е може би тъкмо в това, че на пръв поглед няма смисъл.

За нас.

За мен.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ В ЛЕГОВИЩЕТО

78.

Стейси Полак стоеше със сериозна и властна физиономия пред агентите на петия етаж на Хувър Билдинг. В помещението нямаше столове, понеже бе предназначено само за кратки съвещания. Аз стоях най-отзад, но след успеха в Ню Хемпшър и арестуването на господин Потър всички присъстващи знаеха кой съм. Бяхме спасили още един отвлечен — Франсис Дийгън щеше да се оправи. Освен това намерихме телата на Бенджамин Коуфи и още двама мъже, засега неидентифицирани.

— Макар и да не съм свикнала нещата да се развиват според нашите желания — започна Полак и се засмя, — приемам този успех и изказвам благодарности на екипа, участвал в операцията. Това е много добър пробив. Както мнозина от вас знаят, Вълка е нашата главна мишена в списъка ни на Червената мафия, вероятната главна мишена. Говори се, че е замесен във всичко: търговия с оръжие, изнудване, спортни измами, проституция, пазар на бели робини. Изглежда, името му е Паша Сорокин. Казвам изглежда, защото, когато става въпрос за този тип, нищо не е сигурно. Имаме сведения, че е започнал своята „кариера“ в московските предградия. По някакъв начин е успял да постъпи в КГБ, където е бил три години. След това става *пахан* — мафиотски бос, в руския подземен свят, но решил да емигрира в Америка, където напълно изчезва от сцената. Всъщност ние известно време го смятахме за мъртъв. Очевидно не е, ако може да се вярва на господин Потър. Можем ли да му вярваме? — Полак погледна към мен. — Между другото, да ви представя агент Алекс Крос. Той ни помогна при ареста в Ню Хемпшър.

— Смятам, че можем да вярваме на Потър — казах аз. — Той знае, че ние се нуждаем от него. И определено разбира, че трябва да ни посочи вероятна следа, която да ни отведе при Паша Сорокин. Също така ме предупреди, че Вълка ще отвърне на удара ни. Неговата мисия била да бъде най-великият гангстер на света. Според Потър точно това бил Вълка.

— Тогава защо се занимава с търговия на бели робини? — попита един старши агент. — В тази работа няма чак толкова много пари, а рискът е голям. Какъв е смисълът? Струва ми се глупаво. Може би са ни изпързали.

— Ние не знаем защо действа по този начин. Съгласен съм, че нещо не се връзва... Но може това да е просто неговият стил, коренящ се в произхода му — обади се агент от нийоркския клон, ръководещ групата за Русия. — Той иска да има пръст навсякъде. Свързано е с миналото му из московските улици. Освен това Вълка има слабост към жените. Той е смахнат извратеняк.

— Не мисля, че ги харесва — възрази една жена, агент от Вашингтон. — Честно, Джеф.

— Носи се слух, че преди две седмици е влязъл в клуб в Брайтън Бийч и е убил една от бившите си съпруги — продължи агентът от Ню Йорк. — А веднъж дори продал две свои братовчедки като бели робини. Това, което се знае за Паша Сорокин, е, че не се бои от нищо. Смятал, че ще умре млад в Русия. Самият той е изненадан, че все още е жив. Обича да живее на ръба.

Стейси Полак отново взе думата:

— Нека ви разкажа нещо за този човек, за да добиете представа с кого си имаме работа. Изглежда, първоначално Паша е успял да убеди ЦРУ да го изведе от Русия. Точно така — ЦРУ го е вкарало в Америка. Предполагало се, че ще им предостави много важна информация, ала никога не го направил. Когато за пръв път се появил в Ню Йорк, започнал да продава бебета от някакъв апартамент в Бруклин. Според слуховете, за един ден продал шест бебета на заможни семейни двойки за десет хиляди долара всяко. Напоследък е измъкнал с измама двеста милиона от банка в Маями. Той обича това, с което се занимава, и очевидно си разбира от работата. А ето че сега знаем кой уебсайт посещава. Може би дори ще успеем да влезем в него. Работим по въпроса. Никога не сме били толкова близо до Вълка. Или поне така ни се иска да вярваме.

79.

Тази нощ Вълка беше във Филаделфия, рождено място на американската нация. Не го показваше, но беше неспокоен и разтревожен. Ала това състояние го зареждаше с емоции. Караше го да се чувства по-жив. Харесваше му и да е невидим — никой не знаеше кой е той, можеше да отиде навсякъде и да прави всичко, което си пожелае.

Тази вечер гледаше мача на „Флайърс“ срещу „Монреал“ във „Фърст Юниън Сентър“. Беше уредил предварително резултата, но до момента нищо не се бе случило и тъкмо затова беше разтревожен и ядосан.

Свършваше втората третина, а резултатът беше 2:1 за „Флайърс“! Беше седнал в средата на залата, четири реда зад наказателното поле, съвсем близо до центъра на играта. За да се разсее, наблюдаваше тълпата — смесица от юпита в делови костюми с разхлабени вратовръзки и обикновени работници, нахлузили широки тениски на „Флайърс“. Изглежда, всички се бяха въоръжили с картонени чаши с бира и пликчета с чипс.

Погледът му се насочи обратно към мача. Хокеистите се носеха по блестящия лед със зашеметяваща скорост, придружавани от свистящи звуци, когато остриетата на кънките им се връзваха в леда.

— Давай, давай. Направете нещо! — крещеше Вълка.

Тогава внезапно видя Иля Тептев да напуска поста си. Последва сблъсък, шайбата излетя и — гол! За канадците! Тълпата избухна в ругатни:

— Ти си схванат левак, Иля! Тъпак!

В залата се разнесе гласът на говорителя:

— Гол за канадците в деветнадесетата минута и тридесет и втората секунда, голмайстор е номер осемнайсет — Стиви Боуен.

Третината завърши с резултат 2:2. Забучаха машините за изглаждане на леда и игралното поле отново заблестя.

През следващите шестнадесет минути резултатът остана 2:2. Вълка искаше да извие вратовете на Тептев и Добушкин. Тогава

канадският център-нападател Боуен проби противниковата защита и се озова в половината на „Флайърс“. Подаде пас към десния нападател. *Удар, със замах!* Пресрещна го Алексей Добушкин, който изпрати шайбата зад вратата на отбора си. После се плъзна вдясно, стреля наслуки през леда — направо на вратата — и шайбата бе прихваната от Боуен, който със силен удар я запрати в ъгъла на мрежата.

Гол — за канадците!

Вълка се усмихна за пръв път през тази вечер. После се извърна към придружителя си — седемгодишния си син Дмитрий, чието съществуване щеше да изненада всички, които смятаха, че познават Вълка.

— Да си вървим, Дмитрий, мачът свърши. Канадците ще спечелят. Точно както ти казах, че ще стане.

Дмитрий не беше убеден за крайния резултат, но вече бе разбрал, че не бива да спори с баща си.

— Прав си, татко — съгласи се момчето. — Както винаги, си прав.

80.

Тази вечер в единайсет и половина възнамерявах за пръв път да вляза в „Леговището на Вълка“. Но за това се нуждаех от помощта на господин Потър. За целта Хомър Тейлър бе доведен във Вашингтон. Нуждаех се от очите му.

Двамата седяхме близо един до друг в оперативната стая на петия етаж на Хувър Билдинг. Тейлър бе с белезници. Беше нервен и аз предположих, че го бяха връхлетели съмнения за нашето споразумение. Явно страхът от Вълка не му даваше мира.

— Не си мисли, че няма да се добере до теб. Той е неуморим. И е побъркан — за сетен път ме предупреди професорът.

— И преди съм имал вземане-даване с побъркани и съм успявал да се справя — уверих го. — Споразумението ни все още ли е в сила?

— Да, нима имам друг избор? Но ще съжаляваш. Както, боя се, и аз.

— Ние ще те защитим.

Той присви очи.

— Ти така казваш.

Вечерта беше доста натоварена. Най-големите компютърни специалисти от Бюрото се бяха опитали да разбият паролата за влизане в „Леговището на Вълка“. Но всички опити бяха завършили с пълен неуспех. Провал претърпя и атаката с така наречената „груба сила“, с която агентите често успяваха да дешифрират закодирани данни, използвайки комбинации от цифри и букви.

Нищо не даде резултат. Специфичните характеристики на кръвоносните съдове на ретината и разположението на петната върху ириса бяха в основата на новите и уникални методи за идентификация. За сканирането се изискваше светлинен източник с нисък интензитет и оптична връзка.

Потър допря едното си око до уреда и след това фокусира погледа си върху червената точка. Отпечатъкът от ретината му беше взет и изпратен. След секунди получихме достъп.

Тук е Потър — написах аз, докато извеждаха Тейлър от оперативната зала. За през нощта щяха да го отведат във федералния затвор в Лортън, а след това да го върнат в Ню Ингленд. Престанах да мисля за него, ала не можех да забравя предупреждението му за Вълка.

Тъкмо си говорехме за теб — каза някой, чийто прякор беше господин Трекър.

Аз пък се чудех защо ми горят ушите — написах и се запитах дали за пръв път бях влязъл във връзка с Вълка. *Дали той беше онлайн? И къде се намираше? В кой град?*

Бях в средата на оперативната зала, използвана от СИОЦ. Около мен се бяха събрали повече от дузина агенти и техници. По-голямата част от тях бяха и компютърни специалисти. Сцената приличаше на учебен кабинет, оборудван по последна дума на техниката.

Г-н Трекър: *Всъщност не говорехме точно за теб, Потър. Ти си параноичен. Какъвто си бил винаги.*

Погледнах към имената на останалите участници в чата.

Сфинкс 3000

Тоскабела

Луи XV

Стърлинг 66

Нямаше никой с прякор Вълка. Дали това означаваше, че не беше онлайн в „Леговището на Вълка“? Или господин Трекър беше Вълка? Дали в момента ме наблюдаваше? Дали бях издържал теста?

Нуждая се от заместник на Устър — написах аз. Потър ми беше казал, че кодовото име на Франсис Дийгън е Устър.

Сфинкс 3000: *Изчакай реда си. Сега говорехме за моята доставка. Мой ред е. И ти го знаеш, сладкишче.*

Не отговорих веднага. Това беше първият ми тест. Дали Потър щеше да се извини на Сфинкс 3000? Не мислех, че би го направил. По-скоро щеше да отвърне с нещо язвително. Или не? Предпочетох засега да си затрая.

Сфинкс 3000: *Да ти го начукам. Знам какво си мислиш. Ти си извратено копеле.*

Сфинкс 3000: *Както казах преди малко, бях прекъснат. Искам една южна красавица, колкото по-сдържана и колкото по-погълната от себе си, толкова по-добре. Искам ледена кралица, която смятам да разтопя. Напълно. Искам да ухае на „Шанел“, да се облича в парцалки на „Мио Мио“^[1] и да носи бижута на „Булгари“ дори когато ходи да пазарува. С високи токчета, разбира се. Не ми пука дали е висока или ниска. Красиво лице. Щръкнали цици.*

Тоскабела: *Колко оригинално.*

Сфинкс 3000: *Майната му на оригиналното и съжалявам, че ще трябва да се повторя, но да ти го начукам. На мен ми дай някогашния рокендрол. Знам какво искам и съм си го заслужил.*

Стърлинг 66: *Нещо друго? За тази южняшка красавица? На колко години да бъде — двайсетина, трийсет?*

Сфинкс 3000: *Това е добре. И двете, а може и малко отгоре.*

Луи XV: *А не искаш ли тийнейджърка?*

Стърлинг 66: *Колко дълго смяташ да я задържиш?*

Сфинкс 3000: *Една незабравима нощ на екстаз и дива забрава... само една нощ.*

Стърлинг 66: *И после?*

Сфинкс 3000: *Ще се отърва от нея. Е, ще получи ли своята богиня?*

Настъпи пауза.

Никой не отговори.

„Какво става?“ — запитах се.

Разбира се, че ще я имаш — отвърна Вълка. — Но бъди внимателен, Сфинкс. Бъди много внимателен. Наблюдават ни.

[1] Младежка модна линия на „Прада“. — Б.пр. ↑

81.

Не бях сигурен как да реагирам на Вълка или на съобщението на Сфинкса. Дали да се намеся в разговора? Дали той знаеше, че бяхме по следите му? И откъде би могъл?

Стърлинг 66: *Какъв ти е проблемът, господин Потър?*

Това беше моят шанс. Исках да се опитам да изкарам Вълка от леговището му. Дали щях да успея? Знаех, че всички в оперативната зала ме гледат.

Нямам проблем — написах аз. — Просто съм готов за друго момче. Знаеш, че съм щедър. Нима винаги не съм бил?

Стърлинг 66: *Готов си за друго момче? Та ти съвсем наскоро получи Устър. Не беше ли само преди седмица?*

Да, но той вече ни напусна — написах.

Сфинкс 3000: *Това е много забавно. Толкова си сладък, Потър. Какъв очарователен психопат убиец.*

Изглежда, Сфинкса не харесваше Потър. Предположих, че е взаимно.

Аз също те обичам — написах. — Би трябвало да се видим и да се опознаем.

Стърлинг 66: *Когато каза, че „ни е напуснал“, предполагам, имаш предвид, че е мъртъв?*

Г-н Потър: *Да, скъпото момче си отиде от тази земя. Но вече преодолях мъката си. Готов съм да продължа.*

Сфинкс 3000: *Страхотно.*

Тези заяждания започнаха да ми лаят по нервите. Кои, по дяволите, бяха тези ненормални копелета? Къде бяха? Извън киберпространството?

Имам нещо наум — написах. — От известно време го наблюдавам.

Сфинкс 3000: *Обзалагам се, че е прекрасен.*

Аз: *О, такъв е. Единствен по рода си. Любовта на живота ми.*

Стърлинг 66: *Същото каза и за Устър. В кой град е?*

Аз: *Бостън. По-точно, Кеймбридж. Той е студент в Харвард. Работи над доктората си. Мисля, че е аржентинец. През лятото играе поло.*

Стърлинг 66: *Къде налетя на него, Потър?*

Следващата реплика заимствах от самия Хомър Тейлър.

Всъщност аз по-скоро отскочих от него. Толкова е твърд.

Сфинкс 3000: *Къде го срещна? Разказвай, разказвай.*

Аз: *Бях на симпозиум в Харвард.*

Стърлинг 66: *Относно?*

Аз: *Милтън, разбира се.*

Стърлинг 66: *И той присъстваше?*

Аз: *Не — аз буквално налетях отгоре му. В тоалетната. Наблюдавах го през целия ден. Разбрах къде живее. От три месеца го изучавам.*

Стърлинг 66: *Тогава защо купи Устър?*

Очаквах този въпрос.

Аз: *Импулс. Но това момче в Кеймбридж, то е истинската ми любов. Не е нещо временно.*

Стърлинг 66: *_ Значи знаеш името му? И адреса? _*

Аз: *Знам ги. Записани са в тефтерчето ми.*

Стърлинг 66: *Няма ли да открият Устър? Сигурен ли си?*

Докато пишех, в главата ми звучеше гласът на Потър.

Аз: *Мили боже, не. Не и ако някой не реши да поплува в септичната ми яма.*

Сфинкс 3000: *Колко скандално, Потър. Харесва ми.*

Стърлинг 66: *Е, ако чековата ти книжка е подръка.*

Вълка: *Не. Ще почакаме малко. Твърде скоро е, Потър. Пак ще се свържем с теб. Както винаги, нашият разговор ми достави удоволствие, но имам и друга работа.*

Вълка излезе от сайта. Беше изчезнал. По дяволите, беше дошъл и си бе отишъл, без да го усетим! Както винаги, мистериозен и неуловим. Кое беше това копеле?

Останах още няколко минути в сайта и побъбрих с останалите — изразих разочарованието си и моето нетърпение да направя покупката. После и аз излязох от сайта.

Огледах оперативната зала и колегите си. Неколцина започнаха да ръкопляскат, донякъде на шега, но повечето с искрено възхищение.

Нещо като солидарност между ченгета. Почти като в доброто старо време.

Най-сетне почувствах, че ме приемат.

82.

Чакахме съобщение от „Леговището на Вълка“. Всички в препълнената стая искаха на всяка цена да го заловят. Той беше особено опасен и извратен престъпник, но освен това ФБР се нуждаеше от тази победа; много хора, които заработваха заплатите си, зависеха от нея. Залавянето на Вълка щеше да бъде огромна победа. Само ако можехме да го открием. А ако успеем да се доберем и до всички останали луди копелета? *Сфинкса. Тоскабела. Луи XV. Стърлинг.*

Но нещо ме притесняваше. Ако Вълка беше толкова могъщ и непобедим, както изглеждаше, защо изобщо се бе замесил във всичко това? Защото винаги се е занимавал с всякакви видове престъпна дейност? Или защото самият той бе сексуален маниак? Докъде можеше да ме отведе този начин на мислене?

Той е побъркан, но все пак...

С изключение на няколкото часа, когато се прибрах у дома, за да видя децата, през следващия ден и половина останах в Хувър Билдинг. Както и повечето агенти, работещи по случая, дори Мони Донъли бе емоционално ангажирана. Продължихме да събираме информация, особено за руските мафиоти в Щатите, но най-вече очаквахме съобщение от Вълка за господин Потър. Ще вземе ли поръчката? Какво кроеше копелето?

Няколко пъти говорих с Джамила, със Сампсън, с децата и мама Нана. Дори с Кристин. Трябваше да разбера какво е решила за малкия Алекс. След разговора ни не бях сигурен дали тя самата знае, което беше още по-обезпокоително. Усетих някакви противоречиви нотки в гласа ѝ, когато говореше за отглеждането на Алекс, макар да ми заяви, че е готова да заведе дело за попечителство. Имайки предвид всичко, което бе преживяла, ми беше много трудно да продължавам да ѝ бъда ядосан.

По-скоро бих пожертвал дясната си ръка, отколкото да се откажа от своето малко момченце. Само мисълта за това караше главата ми да пулсира от болка и правеше още по-трудно дългото очакване.

Около десет часа на втората вечер телефонът върху бюрото ми иззвъня и аз веднага го вдигнах.

— Как се чувстваш? — Беше Джамила и макар че гласът ѝ звучеше ясно, знаех, че е чак на срещуположния край на страната, в Калифорния.

— Изцеден съм — отвърнах. — Затворен съм в една малка стая без прозорци с осем миризливи хакери от ФБР.

— Страхотно! Значи, доколкото разбирам, Вълкът още не е отговорил?

— Не е само това. — Разказах на Джамила за телефонния разговор с Кристин.

За разлика от мен, тя не изпитваше съчувствие към нея.

— За коя, по дяволите, се мисли тази жена? Тя сама изостави малкото си момче.

— Нещата са по-сложни.

— Ти винаги си готов да оправдаеш другите. Мислиш, че хората поначало са добри.

— Предполагам, че си права. Тъкмо това е причината да си върша работата. Защото повечето хора добри и не заслужават лайната, които са се изсипали върху главите им.

Джамила се засмя:

— Е, нито пък ти. Помисли си за това. Нито пък малкият Алекс, Деймън, Джени, мама Нана. Не че си питал за мнението ми. Повече няма да говоря по въпроса. И така, какво става със случая? Смени темата с някоя по-приятна.

— Чакаме някакъв знак от този руски гангстер и извратените му приятелчета. Аз все още не разбирам защо се е замесил в отвличанията.

— Ти в главната квартира на ФБР ли си, в куба на Хувър? Оттам ли се обаждаш?

— Да, но не е точно куб. На Пенсилвания Авеню има само седем етажа заради строителните виждания на вашингтонските архитекти. И единадесет от задната страна.

— Благодаря за ценната информация. Започваш да звучиш като истински фебереец. Обзалагам се, че сигурно човек се чувства малко зловещо в тази сграда.

— Не, просто си представям, че съм на петия етаж. Би могло да е всяка друга част на сградата.

— Погледни го откъм тъмната страна. Да си в сградата на самия Дж. Едгар Хувър! Да си фебереец. Само мисълта за това ме кара да настръхвам — пошегува се тя.

— Очакването навсякъде е едно и също, Джам.

— Поне си имаш готини телефонни другарчета, с които можеш да си побъбриш.

— Така е, права си — с теб чакането е много по-лесно.

— Радвам се, че го чувстваш така. Имаме нужда се видим, Алекс. Да се докоснем. И да поговорим за някои неща.

— Веднага щом приключим със случая, ще взема първия самолет. Обещавам.

Джамила отново се засмя:

— Е, пожелавам ти да заловиш този знаменит мафиот. Да сгациш големия лош Вълк, това психясало копеле. В противен случай аз ще се кача на самолета за изток.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

83.

Около десетина агенти се бяха разположили из стаята и похапваха дебели сандвичи с ростбиф и германска картофена салата, отпивайки чай с лед, когато „Леговището на Вълка“ се активира. В средите на ФБР „ростбиф“^[1] има особено значение, но това е друга история. Хищникът се обаждаше.

Потър, взехме решение по твоята молба — гласеше имейлът. — Обади ни се.

Групата продължи да се храни. Предварително се бяхме разбрали, че няма защо да бързаме да се свържем с Вълка. Ако Потър очакваше обаждането му онлайн, това щеше да събуди подозренията му. Един агент вече бе заел мястото на д-р Хомър Тейлър в Хановер. Бяхме разпространили лъжата, че професорът е повален от тежък грип и за известно време няма да ръководи часовете си. В къщата си от време на време „професор Потър“ даваше някои признаци на живот: поглеждаше през прозореца или пък седеше на предната веранда. Според наблюденията ни никой не бе разпитвал за Тейлър в Дартмът, нито във фермата му в Уебстър. И двете места се наблюдаваха отблизо от наши агенти.

На този етап нямахме представа доколко е внимателен Вълка или до каква степен са се събудили подозренията му. Като цяло не знаехме много за руснака. Нито дали някой от Бюрото не му снася информация.

Беше решено, че ще изчакам час и половина, след като не бях в мрежата, когато Вълка бе осъществил контакта. И той сигурно го знаеше. През изминалия ден не бяхме успели да установим кой е собственикът на „Леговището на Вълка“, нито пък кои са останалите потребители. Това вероятно означаваше, че някой страхотен хакер е защитил много добре сайта. Експертите от Бюрото бяха сигурни, че ще разбият защитата, но досега все още не бяха успели.

Хомър Тейлър отново бе докаран във Вашингтон и ние пак използвахме очите му за сканиране на ретината. След това седнах пред компютъра и започнах да пиша. Следвах модела на комуникация с

„Леговището на Вълка“, описан ми от Тейлър като част от нашата сделка.

Тук е господин Потър — започнах. — Мога ли да получа своя любим?

[1] Роналд Кеслер е написал полезната и забавна книга „ФБР отвътре“, посветена на жаргона, използван във ФБР. — Б.пр. ↑

84.

Чаках Вълка да отговори на смахнатия въпрос на Потър. Всички чакахме.

Нямаше отговор. Мамка му, къде бях сгрешил? Бях ли отишъл твърде далеч? Той беше умен, по някакъв начин бе узнал какво му кроим. Но как?

— Ще остана в мрежата още малко — казах и се огледах наоколо. — Искам това, което само той може да ми даде. Предполага се, че съм нетърпелив.

Тук е Потър — написах след няколко минути.

Внезапно върху екрана на компютъра ми започнаха да се появяват думи.

Прочетох следното.

Вълка: Не ставай досаден. Знам кой си.

Невъзпитано е да ме караш да чакам така — написах аз, имитирайки резкия маниер на Тейлър. — *Знаеш как се чувствам, какво преживявам.*

Вълка: Как бих могъл? Ти си бълзливият ненормалник, Потър, не аз.

Аз: Не е точно така. Ти си ненормалник. Най-безмилостният от всички.

Вълка: Кой го казва? Да не мислиш, че държа заложници като теб?

Сърцето ми заби лудо. Какво имаше предвид? Дали Вълка държеше заложник? Може би повече от един? Възможно ли бе Елизабет Коноли да е все още жива, или ставаше дума за друга?

Вълка: Я ми кажи нещо, жалък педал. Убеди ме, че трябва да ти помогна.

Да го убедя? Как? Изчаках да се появят някакви инструкции. Не последва нищо.

Аз: Какво искаш да знаеш? Аз съм надървен. Не, не е това. Влюбен съм.

Вълка: Какво стана с Устър? И в него беше много влюбен.

Разговорът се насочваше към непознати води. Импровизирах, надявайки се, че ще мога да вляза в тона на Хомър Тейлър. Вторият въпрос ме накара да застана нащрек. Дали това наистина беше Вълка?

Аз: Франсис не беше способен да обича. Той много ме ядоса. Но сега си отиде и никоѝ вече няма да чуе нищо за него.

Вълка: И няма да има никакви последици?

Г-н Потър: Аз съм внимателен. Също като теб. Обичам живота си; не искам да ме заловят. И няма да се случи!

Вълка: Това означава ли, че Устър почива в мир?

Не бях сигурен как да отговоря. С някоя жестока шега?

Аз: Нещо такова. Много си забавен.

Вълка: Бъди по-конкретен. Дай ми проклетите подробности, Потър. Давай!

Г-н Потър: Това тест ли е? Нямам нужда от тези дивотии.

Вълка: Знаеш, че е.

Аз: Септичната яма. Вече ти казах.

Не последва никакъв отговор. Вълка наистина играеше по нервите ми.

Аз: И така — кога ще си получа моето ново момче?

Последва пауза от няколко секунди.

Вълка: Имаш ли парите?

Г-н Потър: Разбира се, че ги имам.

Вълка: Колко имаш?

Мислех, че знам точния отговор на този въпрос, но не можех да съм сигурен. Преди две седмици Тейлър бе изтеглил сто двацет и пет хиляди долара от сметката си в банка „Лехман“ в Ню Йорк.

Г-н Потър: Сто двацет и пет хиляди. Парите не са проблем. Прогарят дупка в джоба ми.

Никакъв отговор от Вълка.

Аз: Ти ми каза да не ставам досаден.

Вълка: Добре, може би ще успея да ти намеря момчето. Бъди внимателен! Може да е последното!

Аз: Тогава това ще са и последните сто двацет и пет хилядарки!

Вълка: Това не ме притеснява. Светът е пълен с ненормалници като теб. Ще се изненадаш.

Г-н Потър: Може би. Как е твоят заложник?

Вълка: *Трябва да се връщам на работа... Още един въпрос, Потър. За всеки случай. Откъде си взел името си?*

Огледах стаята. О, боже! Не се бях сетил да попитам Тейлър за прякора му.

Един глас зашепна в ухото ми. Гласът на Мони:

— От някоя детска книжка? В училището „Хогуортс“ наричат Хари господин Потър. Може би е оттам? Не знам.

Това ли беше? Трябваше да напиша нещо и то да е правилният отговор. Дали беше взел името си от книгите за Хари Потър? Защото харесваше момчета? Нещо от библиотеката на Тейлър във фермерската къща проблесна в ума ми.

Пръстите ми приближиха към клавиатурата. Спряха се за миг. Сетне написах отговора си:

Това е абсурдно. Името е от романа на Джамейка Кинкейд „Господин Потър“. Да ти го начукам!

Зачаках отговора. Както и всички останали в стаята. Накрая той се появи:

Вълка: *Ще ти осигуря момчето, господин Потър.*

85.

Пак работех на улиците — работа, която харесвах и с която бях свикнал.

Бях идвал няколко пъти в Бостън и обичах града дотолкова, че дори обмислях идеята да се преместя тук. Чувствах се удобно. През следващите дни ние се бяхме превърнали в сенки на студент на име Пол Завиър. Следвахме го от апартамента му на Бийкън Хил до занятията му в Харвард, след това до „Риц-Карлтън“, където той беше сервитьор, както и до популярните клубове като „Но Бордърс“ и „Рибюк“.

Завиър беше „стръвта“, която бяхме заложили на Вълка и хората му, извършващи отвличанията.

Всъщност ролята на Завиър се изпълняваше от тридесетгодишния агент Пол Готие от клона на Бюрото в Спрингфийлд, Масачузетс. По хлапашки привлекателен, висок и слаб, с бухнала светлокестенява коса, той приличаше на двайсетинагодишен младеж. Беше въоръжен, но освен това го наблюдаваха отблизо шестима агенти по двацет и четири часа в денонощието. Нямахме представа как и кога хората на Вълка ще се опитат да го отвлекат, знаехме само, че ще го направят.

Аз бях един от агентите, който наблюдаваше Пол Готие по дванайсет часа на ден. Бях предупредил за опасностите да използваш „стръв“ при залавянето на похитителите, ала никой не ми обърна внимание.

През втората нощ от наблюдението, според плана, Пол се запъти към парка Фенс — район, разположен покрай Мъди Ривър, близо до Парк Драйв и Бойлстън Стрийт. Всъщност се казваше Бак Бей Фенс и беше проектиран от Фредерик Ло Олмстед, създателя на Бостън Комън и Сентръл Парк в Ню Йорк. В късните часове на нощта, когато клубовете затвореха врати, истинският Пол Завиър често обикаляше Фенс — на лов за сексуални забавления, и тъкмо заради това бяхме изпратили там нашия агент.

Това беше опасна работа за всички, особено за агент Готие. Мястото беше тъмно и нямаше улично осветление. Високите гъсти тръстики покрай реката бяха добро място за любовни запознанства и срещи, както и за отвличания.

Двамата с агент Пеги Кац се бяхме спотаили в началото на тръстиките. През изминалия половин час тя ми бе споделила, че всъщност не се интересува особено от спорт, но била понаучила някои неща за баскетбола и футбола, защото искала да има за какво да си говори с партньорите си.

— Мъжете си бъррят и за други неща — отбелязах аз, докато проучвах Фенс през очилата си за нощно виждане.

— Знам. Освен това мога да приказвам за пари и коли. Но отказвам да говоря с твоите надървени копелета за секс.

Задахих се от смях. Кац си я биваше по стряскащите реплики. Често беше иронично-заядлива. Игривите пламъчета в очите ѝ сякаш ти се присмиваха, ако беше герой на шегите ѝ. Ала в същото време беше твърда и безкомпромисна, истински хардлайнер.

— Защо си постъпил в Бюрото? — попита тя, докато чакахме да се появи агент Готие. — Доколкото знам, си се справял добре в полицията на Вашингтон, нали?

Но в този миг посочих към поляната пред нас и сниших глас:

— Ето, Готие идва.

Агент Готие току-що бе излязъл от Бойлстън Стрийт. Вървеше бавно през Фенс по посока Мъди Ривър. Познаваше много добре района от предишните си идвания. През деня тази част от парка се наричаше „градините на победата“. Местните хора отглеждаха тук цветя и зеленчуци и навсякъде се виждаха табели, умоляващи нощните посетители да не ги тъпчат.

В слушалките на ушите си чух шепота на ръководителя на екипа Роджър Нилсен:

— Мъж с шапка на пазач, Алекс. Едър мъжага. Виждаш ли го?

Видях го. Мъжът говореше в микрофона, закрепен на яката на ризата му. Не беше от нашите, значи сигурно бе от другите — от хората на Вълка.

Започнах да оглеждам района за останалите похитители. Та какви други биха могли да бъдат, по дяволите?

— Мисля, че има микрофон — обади се отново Нилсен. — Видя ли го?

— Да, но видях още един подозрителен мъж. Близко до градините, вляво от нас — отвърнах. — Също говори в яката си. Насочват се към Готие.

Бяха трима огромни мъже, които приближаваха към Пол Готие. В същото време и ние се приготвихме за действие. Аз извадих своя глок, но дали наистина бях готов за това, което можеше да се случи в този тъмен парк?

Похитителите гледаха да не се отдалечават от Парк Драйв и аз предположих, че на улицата ги чакаше микробус или пикап. Изглеждаха уверени и спокойни. Личеше си, че са го правили и преди. Бяха професионални похитители.

— Заловете ги сега — казах аз на главен агент Нилсен. — Готие е в опасност.

— Ще изчакаме, докато го хванат — беше отговорът. — Искаме да действаме по правилата.

Не бях съгласен с агент Нилсен и това, което ставаше, никак не ми харесваше. Защо да чакаме? Готие се бе размотавал наоколо прекалено дълго, а паркът беше тъмен.

— В опасност е! — повторих.

Единият от мъжете — блондин, облечен в дълго яке на „Бостън Бруинс“ — махна на Готие. Той изчака непознатия да приближи, кимна и се усмихна. Блондинът държеше малко фенерче в ръка. Освети с него лицето на Пол.

Чувах добре разговора им.

— Хубава нощ за разходка — каза Готие и сетне се засмя. Звучеше нервно.

— Само за любов — отвърна блондинът. Говореше с руски акцент.

Двамата стояха на няколко метра един от друг. Останалите похитители — недалеч от тях.

С ловко движение блондинът измъкна пистолет от джоба на якето си. Приблужи дулото му към лицето на Готие.

— Ти идваш с мен. Никой няма да те нарани. Просто ще тръгнеш с мен. Така ще е по-лесно за теб.

Останалите двама се приближиха.

— Нещо грешите — възпротиви се Готие.

— О, и защо мислиш така? — попита блондинът.

— Аз имам пистолет, а не ти.

— Арестувайте ги. Сега — прозвуча заповедта на главен агент Нилсен. — ФБР! Горещете! Отдръпнете се от него! — изкрещя Нилсен, докато ние се втурвахме напред.

— ФБР! — долетя и втори вик. — Вдигнете ръце! Тогава всичко сякаш се завъртя в някаква бясна вихрушка. Другите двама похитители измъкнаха пистолети. Блондинът продължаваше да притиска дулото към челото на агент Готие.

— Отдръпнете се! — изкрещя той. — Ще го убия! Хвърлете оръжията си! Ще го застрелям, кълна се! Не се шегувам!

Агентите продължаваха да се придвижват бавно напред.

В този момент се случи най-лошото — едрият и тромав блондин стреля в лицето на агент Готие.

Преди да се разсее шокът от изстрела, тримата мъже хукнаха да бягат с все сила. Двамата препускаха към Парк Драйв, а блондинът, който бе застрелял Пол Готие, спринтираше по Бойлстън Стрийт.

Той беше едър мъж, но се движеше много бързо. Припомних си, че бях чувал от Мони Донъли как големи руски атлети — дори бивши олимпийски шампиони, са били завербувани от мафията. Дали блондинът не е бивш бегач? Поне тичаше като такъв. Сблъсъкът, стрелбата и всичко останало още веднъж ми напомниха колко малко знаем за руските гангстери. Как работеха? Какъв бе начинът им на мислене?

Втурнах се след него. Адреналинът пулсираше в кръвта ми. Все още не можех да повярвам на случилото се. Можеше да бъде избегнато. А сега Готие вероятно бе мъртъв.

— Заловете го жив! — изкрещях, докато тичах. Така бе по план, само че другите агенти току-що бяха видели как Готие бе хладнокръвно застрелян. Не знаех на колко улични битки са били свидетели досега. Но ние на всяка цена трябваше да разпитаем похитителите. Веднъж само да ги заловим живи.

Започвах да се задъхвам. Може би се нуждаех от допълнителни часове по физическа подготовка в Куонтико или през последните няколко седмици просто бях прекарал твърде много време зад бюрото в Хувър Билдинг.

Продължих да преследвам блондина по алеята, обградена с дървета. Малко по-късно дърветата оредяха и отпред заблестяха кулите на Пруденшъл Сентър и Ханкок. Погледнах назад — тримата агенти ме следваха, сред тях и Пеги Кац, с пистолет в ръка.

Мъжът, който тичаше пред мен, приближаваше Хайнс Конвеншън Сентър. Питях се дали все пак най-после късметът не бе проработил в наша полза: *Дали този мъж отпред е Вълка? Бил хубав, нали? Ако е той, можем да го обвиним в убийство.*

— Спри! Ще стреляме! — извика агентът зад мен. Но руснакът не спря, а сви към една странична улица, по-тясна и по-тъмна от

Бойлстън Стрийт. Зачудих се дали предварително не бе набелязал този маршрут за бягство.

Най-необичайното беше, че той изобщо не се бе поколебал, когато застреля агент Готие. *Не се шегувам* — бе казал. Кой би убил с такава лекота? И то обкръжен от толкова много агенти на ФБР?

Вълка? За него се предполагаше, че е безстрашен и безмилостен, че смелостта му граничи с лудост. Дали не беше някой от приближените му? Чувах тропота на обувките му по павираната улица. Малко бях успял да скъся разстоянието помежду ни.

Тogaва той внезапно се завъртя и стреля в мен!

После се обърна, зареди и отново стреля.

Прикрих се зад една кола. Сетне чух вик. Извъртях се и видях един агент да се свлича на земята. Беше Дойл Роджърс. Блондинът отново се затича. Нямаше да се предаде, беше готов да умре.

В същия миг зад мен прозвуча изстрел! Не можах да повярвам на очите си — блондинът рухна по лице.

Не помръдна нито веднъж, след като падна на земята. Един от агентите зад мен го беше застрелял. Обърнах се и видях Пеги Кац — все още в позиция за стрелба.

Агент Роджърс бе улучен в рамото. Щеше да се оправи. След това се върнах към парка Фенс. Когато стигнах там, разбрах, че Пол Готие е все още жив. Но останалите двама похитители бяха успели да избягат. Отмъкнали кола от Парк Драйв и нашите хора ги изгубили. Лоши новини, възможно най-лошите.

Цялата операция отиде по дяволите.

Не си спомням да съм се чувствал толкова зле след някоя операция през всичките години, прекарани в полицията на Вашингтон. Ако досега се колебаех, вече бях сигурен — бях направил грешка, постъпвайки във ФБР. Те действаха по съвсем различен начин, отколкото бях свикнал. Уж постъпваха по правилата и спазваха буквата на закона, а внезапно нарушаваха всичко. Те притежаваха огромни ресурси и зашеметяващо количество информация, но на улицата бяха аматьори. В Бюрото работеха някои изключителни личности, но имаше и невероятни некадърници.

След стрелбата в Бостън се отправих към офиса на ФБР. Заварих всички агенти, изглеждаха шокирани. Не бих могъл да ги обвинявам. Каква каша, една от най-лепкавите, които бях виждал! Знаех, че главен агент Нилсен носеше основната вина, но какъв смисъл имаше да се отправят обвинения? Двама добри агенти бяха ранени, единият много тежко. И аз се чувствах отговорен, макар че казах на главния агент да действа по-бързо, а той не ме послуша.

За нещастие блондинът, когото преследвах по Бойлстън Стрийт, беше мъртъв. Куршумът на Кац му беше пръснал тила. Вероятно бе умрял мигновено. В себе си нямаше никакви документи за самоличност. В портфейла му намерихме около шестстотин долара и нищо друго. По гърба и раменете си бе татуирал змия, дракон и мечка. Имаше и нещо, написано на кирилица, но нашите експерти все още не го бяха разчели. Татуировки от затвора. Предполагахме, че е руснак, но не разполагахме с име, нито с друго истинско доказателство.

Бяха му снети отпечатъци и направени снимки, след което ги изпратиха във Вашингтон. В момента ги проверявах и докато чакахме резултатите, няхаме много работа в Бостън. Няколко часа по-късно откраднатият от двамата похитители форд беше намерен на паркинг пред супермаркет в Арлингтън, Масачузетс. Бяха задигнали друго превозно средство от паркинга, но досега сигурно бяха сменили и него.

Пълна издънка във всички посоки. Не можеше да е по-лошо.

Седях сам в заседателната зала, заровил лице в длани, когато влезе един агент. Посочи ме обвинително с пръст.

— Търсят ви от офиса на директор Бърнс.

Бърнс искаше да се върна във Вашингтон — заяви го просто и без заобикалки. Нямах никакви обяснения, нито обвинения за случилото се в Бостън. Предположих, че явно ще ме държи в неведение още известно време относно плановете си и плановете на Бюрото, а аз не уважавах подобен начин на действие.

В шест часа на следващата сутрин пристигнах в офисите на СИОЦ. Не бях спал през нощта. Всички изглеждаха доста заети и бях доволен, че никой няма време да говори за двамата агенти, простреляни в Бостън.

Няколко минути след пристигането ми се появи Стейси Полак. Изглеждаше също толкова уморена, колкото се чувствах и аз, но сложи ръка върху рамото ми.

— Всички тук сме наясно, че си знаел, че Готие е в опасност, и си се опитал да избързаш с акцията. Говорих с Нилсен. Той каза, че решението е било негово.

— Може би първо трябваше да говориш с мен — отвърнах аз.

Полак присви очи, но не каза нищо повече за Бостън. Накрая отново заговори:

— Има нещо друго. Провървя ни. Повечето от нас прекараха нощта тук. Помниш ли парите, които прехвърлихме в „Леговицето на Вълка“? Използвахме доверен човек във финансовия свят — банкиер от „Морган Чейс Интърнешънъл“. Успяхме да проследим прехвърлянето на парите до Каймановите острови. След това установихме наблюдение над всички трансакции към американски банки с кореспондентни банкови сметки извън страната. Проследихме всички постъпващи платежни ордери. Според нашия консултант Робърт Хатфийлд, цялата операция била дяволски добре изпипана. Трансакциите се прехвърляли от банка в банка — Ню Йорк, после Бостън, Детройт, Торонто, Чикаго и още няколко града. Но разбрахме накъде в крайна сметка са се отправили парите.

— Къде? — попитах.

— В Далас. Парите са отишли в Далас. И разполагаме с името на получателя. Надяваме се, че той е Вълка. При всички положения знаем къде живее той, Алекс. Отиваш в Далас.

89.

Най-ранните отвличания, които проследихме, се бяха случили в Тексас и повече от десетина агенти и аналитици се заеха да ги разследват в дълбочина. Всичко, свързано със случая, вече бе от първостепенно значение. Детайлите от наблюдението на къщата на заподозрения и местоработата му бяха впечатляващи. Досега не бях виждал нищо подобно. Съмнявам се, че някоя полицейска сила в страната, навярно само с изключение на Ню Йорк и Лос Анджелис, би могла да си позволи подобна кампания.

Бюрото бе свършило огромна работа, за да открие всичко възможно за мъжа, който бе получил парите чрез банката на Кайманите. Лорънс Липтън живееше в Олд Хайланд Парк, предградие на богатите, северно от Далас. Улиците там криволичеха покрай бистри поточета, ромолящи под балдахина на магнолии, дъбове и американски орехи. Площите около всяка къща бяха изискано оформени от скъпи фирми по озеленяване. По-голямата част от обитателите през деня се състоеше от търговски пътници, бавачки, чистачи и градинари.

Сведенията, които бяхме събрали за Липтън, бяха доста противоречиви. Той бе завършил „Сейнт Марк“ — престижна гимназия в Далас, а след това се бе дипломирал в университета в Остин, Тексас. Семейството му и това на съпругата му бяха натрупали богатството си в добрите стари дни на петролния бум, но Лорънс бе излязъл от потомствената схема, разширявайки бизнеса си. В момента притежаваше тексаска винарна, инвестиционна фирма и просперираща софтуерна компания. Именно компютърната връзка привлече вниманието на Мони Донъли, както и моето.

Липтън обаче на пръв поглед притежаваше безупречна репутация. Беше член на бордовете на Музея на изящните изкуства в Далас и на дружеството „Приятели на библиотеката“; членуваше в управителния съвет на „Бейлър Хоспитъл“; беше църковен настоятел на Първа обединена методистка църква.

Дали той беше Вълка? Не ми се струваше вероятно.

На втората сутрин от пребиваването ми в Далас се състоя съвещание в главния офис на ФБР в града. Главен агент Нилсен оставаше начело на случая, но за всички беше ясно, че последната дума щеше да принадлежи на Рон Бърнс. Не мисля, че някой от нас щеше да се изненада особено, ако самият Бърнс се появи на съвещанието.

В осем часа сутринта Роджър Нилсен се изправи пред стаята, пълна с агенти, и зачете от прихванатите с щипка листове.

— Явно през изминалата нощ във Вашингтон са били доста заети — започна той. Но не изглеждаше нито впечатлен, нито изненадан. Очевидно това беше стандартната оперативна процедура за случаи, представляващи особен интерес за медиите. — Бих искал да ви уведомя за последните резултати от наблюдението над Лорънс Липтън. Най-важното заключение е, че засега не разполагаме с никакви доказателства за негови връзки с КГБ или които и да било руски мафиоти. Вероятно по-късно ще изскочи нещо, а може би той просто умело е прикрил миналото си. През петдесетте години баща му се е преселил в Тексас от Кентъки, за да търси щастieto си в прерията. И очевидно го е открил, но под прерията — в петролните полета на Западен Тексас.

Нилсен замълча и погледът му обходи присъстващите.

— Напоследък има доста интересно развитие — продължи той. — Сред множеството холдинги на Липтън „Майкро-Мениджмънт“ е собственик на компанията „Сейф Енвирънс“ в Далас. „Сейф Енвирънс“ е частна охранителна фирма. Съвсем наскоро Лорънс Липтън е поискал въоръжена охрана. Питам се защо? Дали тревогите му са свързани с нас, или е изплашен от някой друг? Някой като големия лош Вълк?

90.

Ако не беше толкова ужасяващо, щеше да е смайващо — Лизи Коноли все още бе жива! Успяваше да се държи, представяйки си, че е някъде другаде — където и да е, само не в тази гадна гардеробна. С този напълно откачен тип, който нахлуваше по два, три, а понякога и пет пъти на ден.

Прекарваше по-голямата част от времето си, потънала в спомени. Струваше ѝ се, че всичко в живота ѝ се е случило много, много отдавна. Тя наричаше децата си с имена като Мери Бери, Боби Дол. Почти през цялото време пееха „Големи надежди“ и песните от „Мери Попинс“.

Имаха безкрайно много щастливи спомени, заредени с позитивна енергия — Лизи ги наричаше „щастливи мисли“, — и в тях винаги си споделяха една с друга, както и с Брендан, разбира се.

Какво друго можеше да си спомни? Какво?

През годините имаха толкова много животни, че накрая започнаха да ги номерират.

Честър, черният лабрадор с къдрава опашка като на пекинезче, беше номер 16. Лаеше постоянно, през целия ден и цялата нощ, докато накрая Лизи не му разкри удоволствията на соса „Табаско“. След това най-после млъкна.

Дюк, номер 15, представляваше малка и гладка оранжева топка. Лизи вярваше, че в някой друг живот навярно е бил стара еврейска дама, която постоянно се е оплаквала.

Максимус Килтимус беше номер 11; Стъбълс — номер 31; Китън Литъл — номер 35.

Спомените бяха всичко, което Лизи Коноли имаше, защото за нея нямаше настояще. Никакво.

Тя не биваше да е тук, в тази ужасна къща.

Трябваше да е някъде другаде, където и да е.

Трябваше!

Трябваше!

Трябваше!

Защото сега Вълка беше вътре в нея.

В истинския свят той беше в нея, ръмжащ и блъскащ като животно, а минутите, през които оскверняваше тялото ѝ, изнасилвайки я, ѝ се струаха безкрайни часове.

Но Лизи щеше да се смее последна.

Тя не беше тук.

Беше някъде другаде, рееща се в спомените си.

Вълка най-после си бе отишъл. Ужасното нечовешко същество, чудовището, звярът, ѝ позволи да отиде до банята и ѝ даде храна. Но сега си беше отишъл. Господи, каква наглост — да я държи тук, в къщата си! *Кога смята да ме убие? Ще полудея. Отиде си, отиде си...* Обърканите ѝ мисли се блъскаха в главата ѝ.

Тя се взря през замъглените си от сълзи очи в непрогледния мрак около себе си. Отново беше завързана, със запушена уста. Колкото и да бе странно, но това я успокояваше. То означаваше, че той все още я желае.

Мили боже, жива съм, защото ме желае някакъв отвратителен звяр! Моля те, Боже, помогни ми! Моля те, моля те!

Замисли се за своите чудесни момичета, а след това за бягството. Разбираше, че всичко е само фантазия, но поне можеше да избяга от реалността.

Вече познаваше всички кътчета в гардеробната, независимо от царящия мрак. Сякаш можеше да вижда в тъмното. Усещаше тялото и съзнанието си, уловени в капан.

Лизи протегна ръце, докъдето можеше да стигне. В гардеробната имаше мъжки дрехи — неговите. Най-близо до нея беше някакво спортно сако с кръгли и гладки копчета. Може би блейзър? Материята беше тънка, което потвърждаваше предположението ѝ, че се намира в някой южен град.

Следващата дреха беше някакво яке. В джоба му напипа малка твърда топка, навярно за голф.

Какво би могла да направи с една топка за голф? Дали можеше да я използва като оръжие?

Джобът се затваряше с цип. *Какво би могла да направи с един цип? Как ѝ се искаше да стисне между зъбците отвратителния му татуиран член!*

Следваше дълго яке от лека шумоляща материя. От него се носеше силна миризма на тютюн, от която ѝ се гадеше. И накрая любимата ѝ дреха за докосване — меко горно палто, навярно от кашмир.

В джобовете му имаше още „съкровища“.

Едно откъснато копче. Лист хартия, вероятно от бележник.

Химикалка, монети — четири по четвърт долар, две десетцентови и една от пет цента. А може би бяха чуждестранни?

Имаше картонена диплянка кибрит с лъскава корица и релефни букви.

Какво ли бе написано с тях и дали от него можеше да разбере името на града, в който я държаха?

Напипваше и запалка, половин пакетче дъвка, ухаеща на канела, а на дъното на джоба — марля. Толкова незначителни предмети, но в момента важни за нея.

Зад палтото имаше две купчини негови дрехи, все още с найлоните от химическото чистене. Върху първия пакет бе закрепена с телбод нещо като квитанция.

Лизи си представи номера за получаване в червено, написан от някоя служителка.

Всичко това по някакъв странен начин беше особено важно за нея, защото нямаше нищо друго, за което да се залови.

С изключение на силната воля за живот.

И изгарящото желание да си отмъсти на Вълка.

Аз бях част от голям наблюдателен отряд, разположен близо до Хайланд Парк. Според мен много скоро щяхме да арестуваме Лорънс Липтън, може би до няколко часа. Съобщиха ни, че от Вашингтон работят съвместно с даласката полиция.

Взирах се разсеяно в къщата — голяма двуетажна постройка в стил „Тюдор“, разположена върху два и половина акра много скъпа земя. Мястото приличаше на девствен кът, недокоснат от човешка ръка. Покритият с червени плочи тротоар продължаваше от улицата до дълговидната алея за коли, която пък отвеждаше до внушителната къща с шестнадесет спални. Водещите новини за Далас през този ден бяха за пожара в Кеслър Парк, изпепелил имение от 6000 квадратни метра. Домът на Липтън заемаше една трета от тази площ, но независимо от това изглеждаше внушителен — или по-скоро, депресиращ.

Беше около девет часа вечерта. В слушалките ми прозвуча гласът на ръководещия екипа агент от далаския ни клон — Джоузеф Денио:

— Току-що получихме заповед от офиса на директора. Трябва незабавно да се изтеглим. Аз също нищо не разбирам, макар че заповедта не може да бъде по-ясна: Да се изтеглим! Всички да се върнат в офиса, трябва да проучим и обсъдим положението.

Погледнах партньора си за тази вечер, седнал на седалката до мен — един агент на име Боб Шоу. Беше съвсем очевидно, че той също нищо не проумява.

— Какво беше това? — попитах го.

— Откъде да знам? — Шоу поклати глава и примигна объркано. — Ще се върнем в главния офис, ще пийнем малко отвратително кафе и може би някой ще ни обясни какво става...

По това време на нощта за петнайсет минути стигнахме до главния офис. Влязохме в заседателната зала, където заварихме доста уморени, объркани и раздразнени агенти. Никой не беше особено словоохотлив. Бяхме толкова близо до пробив в този случай, а сега ни заповядваха да се изтеглим. Явно никой не разбираше причината.

Най-после шефът на операцията излезе от кабинета си и се присъедини към нас. Джоузеф Денио изглеждаше напълно отвлечен, когато качи със замах мръсните си каубойски ботуши върху дългата маса.

— Нямам никаква представа — обяви той. — Ни най-малка представа, приятели. Смятайте, че мисията е обсъдена.

И така, четирийсетина агенти очакваха обяснение за приключилата нощна акция, но такова не „следваше“, както казваха те. Най-накрая старши агент Роджър Нилсен се обади във Вашингтон, откъдето го уведомиха, че ще се свържат с нас. А междувременно трябвало да останем по местата си — дори до сутринта.

Около единадесет Денио получи нова информация от Нилсен и ни я предаде.

— Те работят — каза той и кисело се усмихна.

— Работят върху какво? — подвикна някой от дъното на стаята.

— Дяволите да ме вземат, ако знам, Дони. Работят върху педикюра си. Или върху това как да ни уволнят от Бюрото. Тогава повече няма да има агенти, а следователно няма да има и издънки, които медиите да раздухват. Смятам да си подремна. Съветвам ви да последвате примера ми.

Това и направихме.

93.

В осем часа на следващата сутрин бяхме отново в офиса на ФБР. Неколцина от агентите изглеждаха малко объркани след предишната нощ. Но най-важното — директор Бърнс беше на пряката линия от Вашингтон. Бях абсолютно сигурен, че той никога не бе говорил пред подчинените си по този начин. Защо го правеше сега, какво ставаше?

Агентите се споглеждаха със сбърчени чела, повдигаха вежди. Никой не разбираше защо Бърнс е толкова заинтригуван от случая. Може би само аз разбирах. Познавах неспокойната му натура, неудовлетвореността му от действията на Бюрото в миналото. Рон беше започнал кариерата си като улично ченге във Филадельфия, издигайки се до най-високия пост в полицейската йерархия. Може би все пак щеше да промени някои неща в Бюрото.

— Искам да ви обясня какво се случи вчера — разнесе се гласът му от усилвателя. Всички агенти в стаята слушахме напрегнато. — Освен това — да ви се извиня. За известно време операцията ни придоби местно значение. Даласката полиция, кметът, дори губернаторът на Тексас бяха замесени в случая.

От полицията в Далас ни помолиха да се изтеглим, тъй като нямаха пълно доверие в действията ни. Съгласих се с тях, защото предпочетох да се опитам да ги убедя, вместо да налагам със сила нашето присъствие в града. Те не искаха грешки и не бяха сигурни, че сме попаднали на истинския престъпник. Семейство Липтън се ползва с добра репутация, а самият Лорънс Липтън има доста високопоставени приятели. Както и да е, даласките власти бяха изненадани, че се вслушахме в опасенията им — и сега решиха да се оттеглят от случая и да не се намесват. Те изразиха уважението си към нашия екип. Ние ще продължим действията си срещу Лорънс Липтън и сме убедени, че ще успеем да заловим копелето. След което ще хванем и Паша Сорокин, Вълка. Не искам да мислите за минали грешки. Просто си свършете добре работата в Далас. Имам пълно доверие във вас.

Бърнс се изключи от пряката линия. Лицата на всички присъстващи агенти светнаха — случилото се бе като вълшебна приказка. Директорът им бе казал неща, които някои от тях бяха чакали да чуят с години; особено добре бе посрещнато изявлението му, че той вярва в техните способности и не се тревожи за евентуални грешки. Ние отново бяхме в играта — очакваше се да закопчам Лорънс Липтън.

Минути след приключването на разговора мобилният ми телефон извънтя. Беше самият Бърнс.

— Е, как се справих? — попита той.

Долавях усмивката в гласа му. Сякаш виждах пред себе си дяволито извитите ъгълчета на устните му. Той знаеше как се е справил.

Отдалечих се от останалите и спрях в другия край на стаята, за да му кажа това, което искаше да чуе.

— Справи се добре, те са заредени с енергия за работа.

Рон пое дълбоко дъх.

— Алекс, искам да разобличиш този негодник. Продадох те на висока цена в Далас като ключова фигура в екипа. Купиха те заедно с репутацията ти. Те знаят колко много те ценим. Искам да притиснеш в ъгъла Лорънс Липтън. Направи го по твоя начин.

Усетих, че се изпълвам с енергия, но отговорих сдържано:

— Ще видя какво мога да направя.

— И, Алекс, противно на онова, което казах на останалите, не прави никакви грешки.

94.

Не прави никакви грешки. Това се казваше заключителна реплика, трябваше да му го призная. Рон Бърнс отново започваше да ми харесва. Противно на волята ми. Ала дали аз му вярвах?

Не знам защо, но имах чувството, че Бърнс не е толкова загрижен за грешките. Искаше само да заловим похитителите, особено Паша Сорокин — въпреки че все още не знаехме кой в действителност е той, нито къде живее. Според заповедите на Бърнс, аз трябваше на всяка цена да измисля начин да пречупя Лорънс Липтън, при това бързо, и по никакъв начин да не накисвам Бюрото.

Срещнах се с Роджър Нилсен, за да обсъдим възможните стратегии: вече бяхме възобновили наблюдението над Липтън. Решихме, че е време да го притесним открито, да му дадем да разбере, че сме в Далас и че знаем за него. След телефонния разговор с Бърнс изобщо не се изненадах, че аз бях избран да притисна заподозрения.

Решихме да се видя с Липтън в офиса му в Лейксайд Скуеър Билдинг, намираща се на пресечката на Ел Би Джи Фрийуей и Норт Сентръл Експресуей. Сградата беше двайсететажна, покрита с отразителни стъкла. Беше построена практично, реших аз, докато наблюдавах как огрените от тексаското слънце сини небеса се оглеждаха в остъклените стени. Влязох вътре малко след десет сутринта. Офисите на Липтън бяха разположени на деветнайсетия етаж. Когато излязох от асансьора, записан глас ме поздрави с „добре дошъл“.

Пристъпих в просторната приемна, чийто под бе покрит с огромен виненочервен килим. Тъмнокафяви кожени дивани и кресла бяха пръснати навсякъде покрай бежовите стени. По стените висяха рамкирани снимки с автографи на Роджър Стобак, Нолан Райън и Том Ландри^[1].

Една много компетентна млада жена в строг костюм с панталон ми каза да изчакам в приемната. Тя седеше с важна физиономия зад бюро от орехово дърво, чиято повърхност проблясваше под дискретната светлина. Имаше вид на двайсет и две, най-много двайсет

и три годишна, сякаш току-що завършила училище по изискани обноси. Държеше се и говореше благоприлично, точно както изглеждаше.

— Ще почакам, но кажете на господин Липтън, че съм от ФБР. Много е важно да се видя с него — осведомих я.

Тя ми се усмихна мило, като че ли вече го бе чувала и преди, след което се зае да отговаря на постоянно звънящите върху бюрото ѝ телефони. Седнах и търпеливо зачаках; останах така петнайсет минути. После отидох до бюрото ѝ.

— Съобщихте ли на господин Липтън, че съм тук? — учтиво попитах. — Че съм от ФБР?

— Разбира се, сър — пропя тя с нежен глас, който ме изпълни с неособено уместни за момента усещания.

— Трябва да го видя веднага — настоях и зачаках, докато тя се свърже отново със секретарката на Липтън.

Двете си поговориха за кратко, след което момичето ме погледна строго.

— Имате ли документ за самоличност, сър?

— Имам. Нарича се карта.

— Може ли да я видя, моля?

Показах ѝ новата си карта със значката от ФБР, а тя я погледна като продавачка от закусвалня за бързо хранене, инспектираща сметка за петдесет долара.

— Ако обичате, бихте ли почакали в приемната — рече отново тя, сега вече малко нервна. И аз се запитах какво ли ѝ бе казала секретарката на Лорънс Липтън, какви са били заповедите ѝ.

— Изглежда, или вие не разбирате, или не съм се изразил достатъчно ясно — казах твърдо аз. — Не съм дошъл тук, за да си губя времето, нито пък да чакам.

Момичето кимна разбиращо, но допълни:

— Господин Липтън е на съвещание. Това е всичко, което знам, сър.

На свой ред и аз ѝ кимнах.

— Кажете на секретарката му веднага да го извика от това съвещание. Кажете ѝ да успокои господин Липтън, че все още нямам намерение да го арестувам.

Върнах се обратно, но не си направих труда да сядам. Стоях прав и гледах през огромните прозорци великолепните зелени ливади, стигащи до бетонния край на Ел Би Джи Фрийуей. Но вътрешно кипях.

Бях се държал като вашингтонски уличен полицаи. Питях се дали Бърнс би одобрил поведението ми, но това нямаше значение. Той ми беше дал известна свобода на действие, но аз вече бях взел решение, което нямаше да променя само защото бях агент на ФБР. Бях дошъл в Далас, за да заловя един похитител; бях тук, за да разбера дали Елизабет Коноли и останалите, държани някъде като робини, бяха живи.

Чух вратата зад мен да се отваря и се обърнах. Набит мъж с посивяла коса и гневно изражение стоеше на прага.

— Аз съм Лорънс Липтън — излая той. — За какво, по дяволите, е всичко това?

[1] Роджър Стобак (род. 1947) — един от най-добрите питчъри за всички времена в американския бейзбол; Нолан Райън (род. 1942) — професионален футболен играч (куотърбек), от 1964 до 1979 г. е играл за „Далас Каубойс“, с треньор Том Ландри. — Б.пр. ↑

95.

— *За какво, по дяволите, е всичко това?* — повтори Липтън от прага с гръмогласен тон и заплашителен вид. Говореше ми, сякаш бях амбулантен търговец, когото отпъждаше от двора си. — Предполагам, са ви казали, че имам много важно заседание. Какво иска ФБР от мен? И защо да не може да почака? Защо не сте си направили труда да си запишете час?

Имаше нещо в държанието му, което не се връзваше. Той се опитваше да се представи за печен и твърд, но мисля, че не беше. Просто бе свикнал да прегазва по-слабите бизнесмени. Беше облечен в измачкана синя риза с фирмена вратовръзка, панталони на тънки райета, меки кожени обувки и тежеше най-малко двайсет килограма над нормата. Какво общо би могъл да има този мъж с Вълка?

Погледнах го и казах:

— Става въпрос за отвличане, за убийство. Искате ли да поговорим за всичко това тук, в приемната, Стърлинг?

Лорънс Липтън пребледня. Нафуканият му вид изведнъж се стопи.

— Влезте вътре — рече и отстъпи назад.

Последвах го в помещение, разделено на клетки с ниски прегради, където работеха чиновници. Дотук нещата се развиваха по план. Но интересното тепърва предстоеше. Липтън можеше да се окаже много „по-мек“, отколкото очаквах, само дето имаше влиятелни връзки в Далас. Офисът му се намираще в най-богатата търговска част на града.

— Аз съм господин Потър — представих се, докато вървахме по коридор, чиито стени бяха покрити с тапети. — Или поне изпълнявах ролята на господин Потър последния път, когато разговаряхме в „Леговището на Вълка“.

Липтън не се обърна, не отговори. Влязохме в облицован с дървена ламперия кабинет и той затвори вратата. Просторната стая беше с високи прозорци, от които се откриваше панорамна гледка.

Върху високата закачалка до вратата се виждаше колекция от спортни шапки с автографи на „Далас Каубойс“ и „Тексас Рейнджърс“.

— Все още не разбирам за какво е всичко това, но ви давам точно пет минути, за да ми обясните — рязко заяви той. — Струва ми се, че не знаете с кого разговаряте.

— Всъщност знам отлично. Вие сте най-големият син на Хенри Липтън. Женен сте, имате три деца и хубава къща в Хайланд Парк. Освен това сте замесен в отвличания и убийства и от няколко седмици ви наблюдаваме отблизо. Вие сте Стърлинг и аз искам да разберете едно нещо: всичките ви връзки, а и тези на баща ви, няма да ви помогнат! От друга страна, бих искал да защитя семейството ви, доколкото е възможно. Но това ще зависи от вас. Не блъфирам. Това е федерално престъпление, а не местно.

— Ще се обадя на адвоката си — процеди Лорънс и посегна към телефона.

— Имате това право. Но ако бях на ваше място, не бих го сторил. Не би било разумно.

Тонът ми възпря Липтън. Ръката му се отдръпна от телефона и се отпусна върху бюрото.

— Защо? — попита той.

— Не ми пука за вас — отвърнах. — Вие сте замесен в убийство. Но видях децата ви и съпругата ви, докато наблюдавахме вашата къща. Вече разговаряхме с вашите съседи и приятели. Когато ви арестуваме, семейството ви ще бъде в опасност. Ние можем да ги защитим от Вълка.

Вратът и лицето на Липтън почервенияха и той избухна:

— Какво, по дяволите, ви става? Да не сте полудели? Аз съм уважаван бизнесмен. Никога досега в живота си не съм отвличал или наранявал някого! Това е лудост!

— Вие сте давали заповедите. Парите са идвали при вас. Господин Потър ви изпрати сто двамайсет и пет хиляди долара. Или по-скоро ФБР го направи.

— Ще се обадя на адвоката си! — изкрещя Липтън. — Това е нелепо и обидно! Не съм длъжен да понасям подобно отношение от когото и да било!

Свих рамене и го погледнах в очите.

— В такъв случай избирате възможно най-лошия път. Този офис ще бъде незабавно претърсен. След това и къщата ви в Хайланд Парк. Както и домът на родителите ви в Кеслър Парк. Също и офисите на баща ви. Няма да подминем и тези на съпругата ви в Музея по изобразително изкуство.

Въпреки това той грабна телефона. Видях, че ръката му трепери. После прошепна:

— Да ви го начукам, мръсници!

Извадих радиостанцията и заговорих:

— Претърсете офисите и къщите. — Обърнах се към Липтън: — Вие сте арестуван. Сега можете да се обадите на адвокатата си. Кажете му, че ще бъдете отведен в офиса на ФБР.

Минути по-късно десетина агенти влетяха в кабинета с великолепната панорамна гледка и скъпо обзавеждане.

Арестувахме Стърлинг.

Паша Сорокин беше наблизил и наблюдаваше всичко с огромен интерес. Може би сега беше времето да покаже на ФБР как се правят тези неща в Москва. Да им обясни, че това не е детска игра, която се играе по правила, измислени от полицията.

Той беше в Далас, пред сградата с офисите на Стърлинг, когато отрядът на ФБР нахлу вътре. Поне десетина от тях явно се бяха отзовали на повикванията. Във всеки случай представляваха странна смесица: някои бяха облечени в тъмни делови костюми, а други — в тъмносини дълги якета с нахалните огромни букви ФБР, отпечатани на гърба. Кого всъщност очакваха да намерят тук? Вълка? Или останалите от „Леговището на Вълка“?

Те нямаха никаква представа къде нагазваха. Тъмните им седани и микробуси бяха паркирани съвсем открито на улицата. По-малко от петнайсет минути след като бяха нахлули в административната сграда, излязоха, водейки Лорънс Липтън с белезници. С патетичен жест той се опитваше да закрие лицето си. *Каква сценка! Май искаха да направят шоу от това, но защо?*, питаше се Вълка. Да докажат колко са твърди, колко са умни? Е, не бяха... Ще ви покажа какво означава да си твърд и умен. И колко много неща ви липсват, рече си руснакът.

Той заповяда на шофьора си да подкара колата. Мъжът зад волана не се обърна да погледне шефа си на задната седалка. Не каза нищо. Знаеше, че не бива да обсъжда заповедите на Вълка, чиито методи бяха странни, но действаха.

— Мини покрай тях — нареди той. — Искам да им кажа здрасти.

Агентите на ФБР оглеждаха нервно улицата, докато водеха Лорънс Липтън към един от спрените микробуси. До Стърлинг вървеше чернокож мъж, висок и необичайно самоуверен. Паша Сорокин знаеше от своя информатор в Бюрото, че това е Алекс Крос и че е високо ценен и уважаван.

„Нима е възможно чернокожият да е дал заповедта за нахлуването на агентите?“, чудеше се той. В Русия гледаха надменно на американските негри. Сорокин никога не бе надмогнал собствените

си предразсъдъци, докато беше там; нямаше причина да го прави и в Америка.

— Приблѝжи още! — нареди той на шофьора и спусна задния прозорец. В мига, когато Крос и Липтън минаваха покрай колата му, Сорокин извади автоматичното си оръжие и се прицели в тила на Стърлинг. Тогава се случи нещо удивително — нещо, което не бе предвидил.

Алекс Крос събори Липтън върху тротоара и се претърколи с него зад една спряна кола. Как разбра Крос? Какво видя, за да действа по този начин?

Сорокин стреля, макар в действителност да нямаше мишена. Но изстрелът отекна високо. Той беше изпратил съобщение. Стърлинг не беше в безопасност. *Беше мъртвец.*

Откарахме Лорънс Липтън в далаския клон на Бюрото и го държахме там. Аз заплаших, че ще го прехвърля във Вашингтон, ако има намеса от пресата или от местната полиция. Сключих сделка с тях — обещах на даласките детективи, че ще им предоставя Липтън веднага щом си тръгна.

В единайсет часа същата вечер седях отпуснат върху един стол в стаята за разпити. Помещението беше без прозорци, стерилно и клаустрофобично, а аз се чувствах така, сякаш за стотен път съм там. Лорънс Липтън не отговаряше, изглеждаше ужасно. Вероятно и аз.

— Можем да помогнем на теб и на семейството ти — подхванах пак. — Ще ги защитим. Никой, освен нас не може да ти помогне сега.

Казах му самата истина. Особено след стрелбата, която едва не го покоси на улицата.

Най-после Липтън заговори:

— Вече ти казах. Не съм замесен в нито една от тези мръсотии, в които ме обвиняваш. Повече няма да говоря с теб. Повикай адвоката ми. — След тези думи ми обърна гръб.

През следващите седем часа го разпитваха други агенти от ФБР. Това беше третият ми сеанс, но нещата не се подобряваха. Адвокатите му бяха в сградата, ала се оттеглиха. Бяха информирани, че на клиента им официално ще му бъдат предявени обвинения в отвличане и заговор за извършване на убийство и незабавно ще бъде преместен във Вашингтон. Баща му също беше дошъл, но му отказахме достъп до задържания. Докато разговарях с Хенри Липтън, той се разплака и настоя, че арестът на сина му е грешка.

Седях срещу Лорънс.

— Баща ти е в сградата. Искаш ли да го видиш? — попитах го.

Той се засмя саркастично:

— Разбира се. Трябва само да се призная за похитител и убиец. След това ще мога да се видя с него, за да го помоля да опрости греховете ми.

Подминах сарказма му. И бездруго не го биваше особено да се преструва.

— Знаеш, че можем да конфискуваме документацията на компанията на баща ти и да я затворим. Освен това той навярно също е мишена за Вълка. Ние не искаме да нараним членове на семейството ти. Ако, разбира се, баща ти също не е замесен във всичко това — добавих.

Лорънс поклати глава, но продължи да гледа в пода.

— Той никога не се е замесвал в нещо нередно.

— Точно това чувам постоянно. Преди броени дни четох доста за теб и семейството ти. Стигнах чак до студентските ти години в Тексас. Бил си замесен в две сбивания в Остин, в две изнасилвания на приятелки. Нито един от случаите обаче не е стигнал до съда. Тогава баща ти те е спасил. Този път това няма да стане.

Лорънс Липтън не отговори. Очите му бяха безжизнени и той приличаше на човек, който не бе спал от дни. Синята му риза беше измачкана, подгизнала от пот под мишниците. Косата му бе влажна, покрай бакенбардите му се стичаха струйки пот, които попиваха в яката на ризата. Кожата под очите му бе подпухнала и придобила морав оттенък, който изпъкваше по-силно на ярката светлина в залата за разпити.

— Не искам семейството ми да пострада — рече накрая той. — Не замесвайте баща ми в тази история. Осигурете му закрила.

— Добре, Лорънс — кимнах аз. — Откъде да започнем? Готов съм да поставя семейството ти под полицейска защита, докато го заловим.

— А после? Това няма да спре с него.

— Ще защитим семейството ти.

Липтън въздъхна дълбоко, после рече:

— Добре, аз съм човекът с парите. Аз съм Стърлинг. Може би ще успея да ви отведа при Вълка. Но искам писмени обещания. Много обещания!

98.

Отново се носех към най-дълбоката тъмнина, привличан от нея, както останалите хора — от светлината. Не спирах да мисля за Елизабет Коноли, която все още не бяхме открили, и се страхувах, че вече е мъртва.

Бащата на Липтън го посети два пъти и двамата плакаха заедно. Позволиха на госпожа Липтън да се види със съпруга си. Последваха още сълзи сред членовете на семейството и повечето от емоциите изглеждаха искрени.

Намирах се в стаята за разпити със Стърлинг. Часът беше малко след три през нощта. Бях готов да остана и до по-късно, за да се добера до информацията, от която се нуждаех. Вече бяха уточнени още някои подробности с адвокатите му.

Около два часа, след като повечето адвокатска работа бе приключила, с Липтън отново седнахме да говорим. В стаята бяха и двама старши агенти от офиса ни в Далас. Задачата им бе единствено да си водят бележки и да записват разговора на магнетофон.

Това беше моят разпит.

— Как се забърка с Вълка? — попитах Лорънс, след като отново подчертах загрижеността си за семейството му. Той изглеждаше по-съсредоточен, отколкото преди няколко часа. Усетих, че от плещите му бе паднал голям товар. Вината, предателството към семейството, особено към баща му, сякаш се бяха поуталожили след срещите. От университетските архиви ставаше ясно, че той е бил умен, но объркан и труден студент. Проблемите му винаги са били свързани със сексуалната му обсебеност, но изобщо не е бил лекуван. Лорънс Липтън просто не беше нормален.

— Как се забърках? — повтори той, сякаш сам си задаваше този въпрос. — Разбираш ли, винаги съм имал слабост към малки момичета — дванайсет-тринайсетгодишни, а и по-малки. В наши дни спокойно можеш да си ги осигуриш. А интернет предостави нови източници.

— За какво? Бъди максимално конкретен, Лорънс.

Той сви рамене.

— За ненормалници като мен. Сега всеки може да получи това, което иска и когато го иска. А аз знам как да се ровя за мръсните сайтове. Отначало се задоволявах само със снимки и филми — особено ми харесваха заснетите на живо.

— Намерихме някои от тях в офиса и в дома ти.

— Един ден при мен дойде непознат мъж. Влезе в офиса направо, също като теб.

— За да те изнудва ли?

Липтън поклати глава:

— Не, не... Каза, че искал да знае какво желая в действителност. Ставаше дума за сексуални обекти. И че ще ми помогне да ги получа. Аз го изхвърлих. Но на следващия ден той се върна, беше записал всичко, което съм купувал от интернет. „И така, кажи какво желаеш наистина?“ — отново ме попита. Аз исках малки момичета. Хубави, отворени, без никакви задръжки. Той ми осигуряваше по две или три на месец. Точно такива, за каквито си фантазирах. Цвят на косата, форма на гърдите, размер на обувките, с лунички — всичко, за каквото копнеех.

— Какво ставаше с момичетата? Убиваше ли ги? Трябва да ми кажеш.

— Аз не съм убиец. Обичах да гледам как момичетата се опитват да се измъкнат. Някои успяваха. С други се забавлявахме, после ги освобождавах. Те не знаеха кой съм аз, нито откъде съм.

— Беше ли доволен от сделката?

Липтън кимна и очите му светнаха.

— Много! През целия си живот бях мечтал за подобно нещо. Действителността беше хубава като фантазиите ми. Разбира се, всичко си имаше цена.

— Така ли се обвърза с Вълка?

— О, да, накрая се запознах с него. Поне мисля, че е той. Отначало изпращаше свой пратеник в офиса ми. Но след това дойде да ме види. Като човек е доста стряскащ. Бил от Червената мафия, така ми каза. Стана дума и за КГБ, но не знам какви са връзките му с тях.

— Какво искаше от теб?

— Да участвам в бизнеса заедно с него, да му стана партньор. Нуждаеше се от опита и познанията на моята компания в областта на компютрите и интернет. Секс клубът беше само странична дейност. Той

се занимаваше с изнудване, пране на пари, фалшифициране на банкноти. Клубът беше моя територия. След като сключихме споразумението, аз започнах да търся богати извратени типове, които искаха да сбъднат мечтите си. Ненормалници, които бяха готови да похарчат шестцифрени суми, за да си купят роб — без значение мъж или жена. Понякога имаше конкретен обект, а понякога само физически тип. После правеха с него или с нея каквото си пожелаят.

— А защо Вълка се интересуваше от подобен бизнес?

— Клубът му беше нужен, защото искаше да привлече много богати и влиятелни мъже. Вече имахме един сенатор от Западна Вирджиния. Вълка кроеше големи планове.

— В Далас ли живее този мистериозен руснак? Ще трябва да ми помогнеш, ако искаш и аз да ти помогна.

Лорънс поклати глава:

— Не е отук, не живее в Далас. Нито пък в Тексас. Той е като призрак.

— Но все пак знаеш къде е той?

Липтън се поколеба, ала накрая заговори:

— Той не подозира, че знам. Умен е, но не е спец с компютрите. Веднъж го проследих. Беше сигурен, че съобщенията му са добре защитени, но аз разбих паролата. Трябваше да се подсигурия, в случай че започне да ме изнудва.

Тогава Стърлинг ми каза къде смята, че ще мога да открия Вълка. Както и кой е той. Ако можех да вярвам на думите му, вече знаех името, което Паша Сорокин използваше в Съединените щати.

То беше Ари Манинг.

Седях в луксозната капитанска кабина на яхтата в крайбрежния канал, близо до милионерската зона в Лодърдейл, Флорида. Дали бяхме близо до Вълка? Имах нужда да вярвам, че сме на прав път. Стърлинг ми се бе заклел, че ми казва истината, а той нямаше причина да ме лъже. Точно обратното, трябваше да ми помогне, ако искаше да спаси семейството си.

Тук идваха доста туристи на разходка с моторни лодки, така че реших, че няма да ни забележат веднага. Освен това започваше да се стъмва. Подминахме няколко къщи, повечето построени в средиземноморски или португалски стил, а от време на време се мяркаха и постройки в джорджийски колониален стил — белег за „северни пари“. Предупредиха ни да действаме с кадифени ръкавици, за да не нарушим спокойствието на богатите обитатели на района, което, ако трябваше да бъдем честни, нямаше да е възможно.

На борда на яхтата с мен беше Нед Махони и два от специалните му щурмови отряда. Обикновено Махони не присъстваше лично по време на акциите, но след случая в Балтимор директорът бе променил тази практика. ФБР трябваше да разполага с повече власт по време на операциите.

Докато приближавахме с яхтата към кея, наблюдавах през бинокъла си голямата крайбрежна къща. На пристана върху вълните се полюшваха закотвени няколко скъпи яхти и бързоходни моторни лодки. Бяхме се снабдили с архитектурния план на къщата и бяхме узнали, че е била купена преди две години за двадесет и четири милиона долара. Не нарушавайте ничие спокойствие.

В имението, принадлежащо на Ари Манинг, се вихреше голямо парти. Според Стърлинг, той беше Паша Сорокин, Вълка.

— Както изглежда, всички се забавляват — обади се Махони откъм палубата. — Човече, обичам хубавите купони — храна, музика, танци, шампанско.

— Да, готино е. А неканените гости дори още не са се появили — отвърнах аз.

Ари Манинг бе известен в Лодърдейл и Маями с партитата, които устройваше — понякога два пъти седмично. Екстравагантните купони бяха прочути с изненадите си: специални гости — като треньорите на „Маями Долфинс“ и „Маями Хийт“; рок звезди и комедийни актьори от Лае Вегас; политици, дипломати и посланици, дори високопоставени лица от Белия дом.

— Предполагам, че тази вечер ние ще сме специалните гости, които ще изненадаме всички — ухили се Нед.

— Пристигнали чак от Далас, придружени от специалната си свита — съгласих се аз.

Многочисленото бляскаво парти затрудняваше операцията и може би заради това Махони и аз се опитвахме да се поотпуснем с шегички. Бяхме се разбрали да изчакаме, но шефът на ОСЗ настоя да действваме веднага, докато Вълка бе все още там. Директорът се съгласи, всъщност тъкмо той бе взел окончателното решение.

Един тип в бутафорен моряшки костюм ни махаше енергично да се отдалечим от пристана. Но ние продължихме да приближаваме.

— Какво иска този задник? — попита ме Нед.

— Няма места на кея! Закъснели сте! — изкрещя ни мъжът на пристана. Гласът му се извиси над оглушителната музика, гърмяща откъм задната част на имението.

— Купонът не може да започне без нас! — извика в отговор Махони. После наду сирената.

— Не! Не приближавайте! — продължи да се дере мъжът в моряшки костюм. — Вървете си!

Нед отново наду сирената.

Яхтата блъсна един джет, а типът на кея почервения, сякаш всеки миг щеше да получи удар.

— Господи! Внимавайте, това е частно парти! Не може просто така да идвате тук. Приятели ли сте на господин Манинг?

— Естествено! Ето я и поканата ми. — Махони извади картата и пистолета си.

Аз вече бях скочил от палубата на кея и тичах към къщата.

Проправих си път през тълпата от чевръсти купонджии, отправила се към осветените от свещи маси. Тъкмо щяха да сервира вечерята. Сочни стекове и омари, изобилие от шампанско и други скъпи вина. Всички бяха облечени в елегантните си парцалки на

„Долче и Габана“, „Версаче“ и „Ив Сен Лоран“. Аз пък бях издокаран в избелели джинси и дълго синьо яке на ФБР.

Фризирани глави се извърнаха към мен като към натрапник. Натрапник от ада. Тези хора нямаха никаква представа кой бе домакинът им.

— ФБР! — извика Махони зад гърба ми, крачещ начело на тежковъоръжените си отряди към тълпата.

От Стърлинг знаех как изглежда Паша Сорокин и се насочих право към него. Той беше точно тук. Вълка бе облечен в скъп сив костюм и синя кашмирена фланелка. Разговаряше с двама мъже близо до голямата палатка на сини и жълти ивици, където се печеше скарата. Огромни късове месо и риба се приготвяха от усмихнати и запотени готвачи, всички чернокожи или от испански произход.

Извадих своя глок, а Паша Сорокин се втренчи в дулото. Нито един мускул не трепна по лицето му. Просто се взираше немигащо. Не помръдна, не се опита да избяга. После се усмихна, сякаш ме бе очаквал и се радваше, че най-сетне съм пристигнал. Какво му ставаше на този тип?

Видях как даде знак с ръка на един белокож мъж, прегърнал през кръста кръшна блондинка, поне два пъти по-млада от него.

— Атикъс! — извика Сорокин и мъжът забърза към нас.

— Аз съм Атикъс Стоунстром, адвокатът на господин Манинг — рече той. — Вие нямате абсолютно никакво основание да нахлувате в дома на господин Манинг по този начин. Определено сте превишили правата си и ще ви помоля да напуснете.

— Няма да стане. Хайде да продължим празненството вътре. Само ние тримата — обърнах се към Стоунстром и Сорокин. — Освен ако не предпочитате да ви арестуваме пред гостите ви.

Вълка погледна към адвокатата си, после присви рамене, сякаш искаше да каже, че всичко това са дреболии за него. Закрачи към къщата. Но пътьом се обърна към мен, преструвайки се, че току-що си е спомнил нещо, и рече:

— Името на вашето малко момче също беше Алекс, нали?

100.

Тя не беше мъртва! Все още. За добро или за зло...

Елизабет Коноли отново бе потънала в своя собствен свят, където се чувстваше най-защитена. Разхождаше се по прекрасния плаж на северния бряг на Оаху и събираше най-удивителните раковини, една по една, възхищавайки се на седефените им черупки.

В този миг чу виковете: *ФБР!*

Не можа да повярва.

ФБР беше тук? В къщата? Сърцето ѝ полудя, после едва не спря, след което отново заби учестено.

Нима най-после бяха дошли, за да я спасят? Защо иначе щяха да са тук? О, мили боже!

Цялата затрепери. По страните ѝ рукнаха сълзи. Най-сетне я бяха открили и щяха да я освободят. Вълка щеше да бъде погубен от собствената си арогантност.

Аз съм тук. Аз съм точно тук!, искаше да изкрещи тя.

Внезапно празненството замря. Всички зашепнаха и Лизи не можеше да разбере думите. Ала определено беше чула виковете „ФБР!“, а после някои споменаха за наркотици.

Лизи се замоли дано да не са дошли за наркотици. Ами ако отведат Вълка в затвора, какво щеше да стане с нея? Не можеше да спре да трепери.

Трябваше да даде знак на ФБР, че е тук. Но как? Беше завързана, със запушена уста, а те бяха толкова близо... *Аз съм в гардеробната! Моля ви, погледнете в гардеробната!,* викаше в мислите си тя.

Беше си фантазирала десетки начини как да избяга, но само след като Вълка отвори вратата и я поведе на каишка към банята или на разходка из къщата. Лизи знаеше, че няма начин да се измъкне от заключената гардеробна. Не и както беше завързана. Не знаеше как да даде сигнал на ФБР.

Тогава чу някой да говори високо. Беше дълбок мъжки глас, спокоен и овладян.

— Аз съм агент Махони със служители от ФБР. Всички веднага да напуснат и да се съберат на моравата зад къщата! Всички веднага да напуснат!

Лизи чу забързаното трополене на обувки по дървените подове. Хората си отиваха. Тя отново щеше да остане сама. Ако отведат Вълка, какво щеше да стане с нея? Трябваше да има начин да съобщи на ФБР, но какъв?

Някой на име Атикъс Стоунстром заговори на висок глас.

После чу гласа на Вълка, който я смрази. Той все още беше в къщата. Караше се с някого. Не знаеше с кого, нито пък разбираше какво си говорят.

Какво да направя? Какво?

За какво си мислех преди?, питаше се тя.

Тогава изведнъж се сети за една стара идея.

Беше я отхвърлила като възможност.

Защото само мисълта за това я плашеше до смърт.

101.

— Радвам се, че си тук, за да го видиш със собствените си очи, Атикъс — каза Вълка на адвоката си.

— Това е най-безпочвен тормоз. Бизнесът ми е безукорен във всяко отношение. Ти го знаеш най-добре. Всичко това е изключително обидно. — Погледна към мен. — Знаете ли колко много мои бизнес партньори засегнахте преди малко?

Едва се сдържах да не отвърна подобаващо на заплахата му към семейството ми и по-специално към малкия Алекс. Но в момента нямах намерение да го разобличавам, исках единствено да го изведа оттук.

— Повярвайте ми, това не е безпочвен тормоз — уверих адвоката. — Тук сме, за да арестуваме клиента ви за отвличане.

Сорокин завъртя недоумяващо очи.

— Да не би вие, хора, да сте полудели? Знаете ли кой съм аз?

Вече бях чувал същата реч в Далас.

— Всъщност знам — осведомих го. — Истинското ти име е Паша Сорокин, а не Ари Манинг. Някои твърдят, че си руският кръстник. Ти си Вълка.

Сорокин ме изслуша, сетне избухна в гръмогласен смях.

— Всички сте големи глупаци. Особено ти. — Посочи към мен. — Само че още не си го разбрал.

Внезапно откъм стая на първия етаж се разнесоха викове:

— Пожар! Нещо гори!

— Ела с мен, Алекс! — рече Махони. Оставихме трима агенти да пазят Сорокин, а ние хукнахме, за да видим как така бе избухнал пожар, и то точно сега.

Наистина имаше пламъци. Изглежда, бяха плъзнали от една малка гардеробна и бяха обхванали големия кабинет, намиращ се встрани от обширния салон. Изпод вратата на гардеробната излизаха задушаваци кълба дим.

Сграбчих горещата дръжка, но малката стая беше заключена. Наведох рамо и ударих силно вратата. Засилих се и ударих още

веднъж. Този път дървото изпука. Натиснах отново и вратата се откърти. Обвиха ме гъсти облаци черен дим.

Пристъпих вътре и се опитах да различа нещо. Тогава някакво движение привлече погледа ми.

Различих човешко лице...

Елизабет Коноли беше там — и цялата бе в пламъци!

Поех дълбоко дъх и се хвърлих напред, усещайки как кожата на лицето ми започва да пари. Заповядах си да вляза в стаичката. Наведох се, сграбчих Елизабет Коноли и олюлявайки се, я измъкнах навън. Очите ми бяха плувнали в сълзи и смъдяха, усещах кожата на лицето ми да се подува. Докато махах кърпата, с която бяха запушили устата ѝ, Елизабет ме гледаше с широко отворени очи. Нед Махони свали въжетата, стегнати около ръцете ѝ.

— Благодаря ви — прошепна тя с одрезгавял от дима глас. — О, благодаря ви!

Сълзите, стичащи се от очите ѝ, размазваха саждите по лицето ѝ. Сърцето ми бясно туптеше, докато държах ръката ѝ и чаках да пристигне линейката. Не можех да повярвам, че е жива! Но това беше изключителна награда за денонощните ни усилия.

Ала успях да се наслаждавам на това чувство само няколко секунди. Проехтяха изстрели. Излетях от кабинета, завих зад ъгъла и видях двама агенти да лежат на пода. Слава богу, бяха живи.

— Появи се бодигардът и стреля — простена този, който лежеше по-близо до мен. — Двамата с Манинг изтичаха на горния етаж.

Забързах нагоре по стълбите, следван по петите от Нед Махони. Защо Вълка ще се качи горе? Това нямаше смисъл. Към нас се присъединиха още неколцина агенти. Претърсихме всички стаи. Нищо! Нямаше следа от руснака и бодигарда му. Но защо бяха избягали на горния етаж?

Двамата с Махони претърсихме внимателно още веднъж всичките стаи на втория и третия етаж. Пристигнаха и полицаи от местното полицейско управление, които ни помогнаха.

— Не виждам как би се измъкнал оттук — чудеше се Нед. Двамата се бяхме спрели в коридора, озадачени и разочаровани.

— Тук някъде трябва да има изход. Хайде да огледаме още веднъж.

Върнахме се назад по коридора, като проверявахме няколкото стаи за гости. В другия край имаше още една стълба, вероятно

аварийна. Вече я бяхме огледали. Но тогава се сетих за една малка подробност, която бях подминал.

Забързах надолу към първата площадка, където имаше прозорец с широк перваз, а под него — малко канапе. Беше точно така, както си го спомнях. С тази разлика, че на пода бяха паднали две малки възглавнички. Повдигнах горната част на канапето и пред очите ми зейна отвор, който водеше нанякъде.

Нед Махони възкликна високо — беше видял откритието ми. Това бе пътят за бягство на Вълка.

— Да проверим накъде извежда — предложих и се вмъкнах в отвора. Отстрани имаше десетина тесни дървени стъпала. Махони осветяваше с фенерче, докато се спусках надолу.

Разбрах как се бяха измъкнали — един прозорец пред мен зееше отворен. Само на няколко метра под него се виждаше водата.

— Те са в крайбрежния канал — извиках на Нед.

— Те са във водата!

103.

Присъединих се към трескавото претърсване на крайбрежния канал и близкия район, но вече бе почти тъмно. Двамата с Махони проверихме тесните алеи на имението. После подкарахме автомобила покрай булеварда „Лас Олас“ с надеждата, че някой може да е видял двама мъже в мокри дрехи. Но никой не бе зърнал Вълка или бодигарда му.

Не можех да се откажа. Върнах се обратно до именията в Исла Баия. Нещо не беше наред. Как така никой не бе срещнал двамата мъже, отговарящи на описанието? Питях се дали не са имали водолазни костюми, скрити в нишата на мазето. И доколко грижливо Вълка бе планирал бягството си? Какви предпазни мерки беше взел?

Сетне мислите ми се понесоха в друга посока: *Той беше арогантен и безстрашен. Не вярваше, че ще можем да го открием и да дойдем тук да го заловим. Той не бе планирал бягството си! Значи може би още беше в Исла Баия.*

Исках да споделя предположенията си с момчетата от ОСЗ, но те вече бяха плъзнали из именията. Към агентите от Бюрото се бяха присъединили и местни полицаи, които претърсваха разкошните резиденции във Форт Лодърдейл.

Нямаше да се откажа. Нямаше да позволя на хората да се оттеглят. Но не открихме Вълка, нито пък някой, който да го е видял, в Исла Баия.

— Нищо ли няма, никаква следа? — попитах Махони.

— Нищо — въздъхна той. — Намерихме само един изгубен кокер шпаньол.

— Знаем ли на кого е кучето?

— Не, но ще проверя — отвърна уморено Нед.

Отдалечи се и се върна след няколко минути.

— Собственост е на семейство Дейвис, живеят в другия край на улицата. Ще им занесем кучето. Доволен ли си?

Поклатих глава.

— Не. Хайде двамата да го върнем — предложих му. — Семейството в дома си ли е?

— Струва ми се, че не. Цялата къща е тъмна. Хайде стига, Алекс! Исусе, това е безнадеждно! Хващаш се за сламка. Паша Сорокин изчезна.

— Вземи кучето. Отиваме в къщата на Дейвис.

Бяхме се запътили към къщата на семейство Дейвис с кафяво-белия кокер шпаньол, когато се получи съобщение по радиостанцията: *Двама подозрителни мъже. Насочили са се към булевард „Лас Олас“.* *Забелязаха ни. По следите им сме.*

С Махони бяхме само на няколко пресечки от търговския район и след минути се озовахме на мястото. Кокер шпаньолът лаеше на задната седалка. Полицейските патрулни коли на Форт Лодърдейл и седаните на ФБР вече бяха образували стегнат обръч около магазина за дрехи на „Геп“. Пристигаха още полицейски коли, сирените им виеха в нощта. Улицата беше доста оживена и местните полицаи се затрудняваха да спрат пешеходния поток.

Нед приближи колата до кордона. Оставихме прозореца леко отворен заради кучето и хукнахме към магазина. Бяхме с бронежилетки и носехме пистолети.

Магазинът бе ярко осветен, виждах хората вътре. Но не и Вълка. Нито пък бодигарда му.

— Смятаме, че е той — събщи ни един агент, когато приближихме.

— Колко въоръжени лица има вътре? — попитах го.

— Поне за двама сме сигурни. Но може и да са повече. Всичко е доста объркано.

— Да — кимна Махони. — И аз останах с това впечатление.

През следващите няколко минути не се случи нищо особено — с изключение на това, че пристигнаха още полицейски коли. Както и тежковъоръжен отряд на специалните сили. Появи се и експертът по водене на преговори с терористи. След малко над магазина на „Геп“ закръжиха два новинарски хеликоптера.

— Никой не отговаря на проклетия телефон вътре — докладва експертът. — Продължава да звъни.

Нед ме погледна въпросително, а аз само присвих рамене.

— Ние дори не знаем дали точно те са вътре.

Преговарящият взе мегафона.

— Говоря от името на полицията в Лодърдейл. Веднага излезте от магазина. Няма да преговаряме. Излезте с вдигнати ръце. Които и да сте там, излезте веднага!

Подходът му ми се струваше погрешен, твърде конфронтиращ. Приблжих до преговарящия.

— Аз съм Алекс Крос, агент от ФБР. Нужно ли е веднага да го притискаме в ъгъла? Той е много агресивен и изключително опасен.

Експертът по преговорите беше як и набит мъж с гъсти мустаци; беше облякъл бронезилетка, но не беше я завързал.

— Разкарай се оттук, мамка му! — изкрещя той в лицето ми.

— Това е федерален случай — не останах по-назад и аз с крещенето. Изтръгнах мегафона от ръката му.

Преговарящият се нахвърли към мен със свити юмруци, но Махони го събори на земята. Журналистите ни наблюдаваха. Да вървят по дяволите, трябваше да си свършим работата.

— Тук е ФБР! — казах в мегафона. — Искам да говоря с Паша Сорокин.

Тогава внезапно се случи най-странното нещо през тази нощ. Почти не можех да повярвам на очите си.

През вратата на магазина излязоха двама мъже.

Държаха ръце пред лицата си, закривайки ги от камерите или от нас.

— Легнете на земята! — извиках им. Но те не се подчиниха.

Не виждах много добре, но ми се струваше, че бяха Сорокин и бодигардът му.

— Не сме въоръжени! — викна Сорокин достатъчно високо, за да го чуят всички. — Ние сме двама невинни граждани. Нямаме оръжия.

Не знаех дали да му вярвам. Никой от нас не разбираше какво става. Единият от телевизионните хеликоптери над главите ни се снижи още повече.

— Какво става? — попита ме Нед.

— Не знам... Легнете на земята! — изкрещях отново.

Вълка и бодигардът му продължиха да вървят към нас бавно и предпазливо.

Пристъпих напред заедно с Махони. И двамата бяхме с извадени пистолети. Дали това беше някакъв трик? Какво можеха да сторят те

пред всички тези оръжия, насочени срещу тях?

Когато ме видя, Вълка се усмихна. Защо, по дяволите, се усмихваше?

— Ето че ни хвана — извика той. — Голяма работа! Обаче нека ти кажа нещо — това няма значение. Имам изненада за теб, фебер. Готов ли си? Името ми е Паша Сорокин. Но аз не съм Вълка. — Засмя се.

— Аз съм само един гражданин, който си пазарува кротко в „Геп“. Намокрих си дрехите. Аз не съм Вълка, господин ФБР. Какво ще кажеш, не е ли забавно? Ощастливих ли деня ти? Моят със сигурност стана по-добър. Както ще стане и този на Вълка.

Паша Сорокин не беше Вълка. Възможно ли бе това? Нямахме начин да го знаем със сигурност. През следващите четирийсет и осем часа беше потвърдено, че мъжете, които заловихме във Флорида, бяха Паша Сорокин и Руслан Фьодоров. Те бяха от Червената мафия, но и двамата отричаха, че някога са се срещали с Вълка. Заявиха, че са изпълнявали „ролите“, които са им били възлагани — според тях, дублиращи роли. Сега искаха да сключат възможно най-изгодната сделка.

Нямахме начин да знаем със сигурност какво точно става, но сделката отне два дни. Бюрото обичаше да прави сделки. Аз — не. Бяха създадени контакти вътре в мафията. Отново възникнаха съмнения дали Паша Сорокин е Вълка. Накрая откриха оперативните агенти от ЦРУ, които бяха измъкнали престъпника от Русия, и ги доведоха в килията на Паша. Те заявиха, че той не е мъжът, на когото са помогнали да избяга от Съветския съюз.

Тогаваша Сорокин ни съобщи име, което искахме. Име, което напълно ме потресе. И изуми всички. Това беше част от неговата „сделка“.

Той издаде Сфинкса.

На следващата сутрин четирима агенти от ФБР чакаха пред къщата на Сфинкса, докато той тръгне за работа. Решихме да не го арестуваме вътре. Нямахме да допусна това. Просто не можех.

Всички знаехме, че Лизи Коноли и дъщерите ѝ вече бяха понесли твърде много болка и страдания. Не беше нужно те да бъдат свидетели как агентите арестуват Брендан Коноли в семейния дом в Бъкхед. Нямахме смисъл да научават ужасната истина за него по този начин. Той беше Сфинкса.

Аз седях в тъмносин седан, паркиран на две пресечки нагоре по улицата, но от мястото ми се откриваше идеална гледка към голямата къща в джорджийски стил. Бях като вцепенен. Припомних си първия път, когато дойдох тук — разговора си с момичетата, а след това

срещата с Брендан Коноли в кабинета му. Мъката му изглеждаше толкова дълбока и искрена, също както на малките му дъщери.

Разбира се, никой не бе заподозрял, че този човек бе предал жена си, че я беше продал на друг мъж. Паша Сорокин се запознал с Елизабет Коноли на парти в дома ѝ. Той я е желаел, Брендан Коноли — не. Съдията от години имал различни любовни връзки. Елизабет напомняла на Сорокин за манекенката Клаудия Шифър, чиито билбордове красели цяла Москва по времето, когато той бил начинаещ гангстер. И така отвратителната сделка била сключена. Един съпруг продал собствената си жена като бяла робиня. Отървал се от нея по най-ужасния начин, който човек би могъл да си представи. Но как бе възможно да мрази Елизабет толкова много? И как бе възможно тя да го обича?

Нед Махони беше в колата с мен. И двамата чакахме началото на операцията: залавянето на Сфинкса. След като не успяхме да пипнем Вълка, той беше вторият ни шанс — утешителната награда.

— Питам се дали Елизабет знае за тайния живот на съпруга си? — промърмори Махони.

— Може би е подозирала нещо. Двамата не спяха заедно. Когато бях в къщата, Коноли ме заведе в кабинета си — там имаше легло. Неоправено.

— Смяташ ли, че днес ще отиде на работа? — попита Нед, спокойно гризейки ябълка. Доста хладнокръвен партньор.

— Той знае, че сме арестували Сорокин и Фьодоров. Предполагам, че ще бъде особено предпазлив. Вероятно ще се прави на порядъчен. Трудно е да се каже.

— Може би трябваше да го арестуваме в къщата.

— Отхапа отново от ябълката. — Как мислиш, Алекс?

Поклатих глава.

— Не мога да го направя, Нед. Как да причиня това на семейството му?

— Добре. Само попитах, приятел.

Продължихме да чакаме. Малко след девет Брендан Коноли най-сетне излезе от къщата. Отиде до сребристото „Порше Бокстър“, паркирано на кръговата алея. Беше облечен в син костюм и носеше черен спортен сак. Подсвиркваше си.

— Отрепка! — прошепна Нед. После заговори в радиостанцията си: — Тук „Алфа едно“... Сфинкса напуска къщата. Качва се в порше. Пригответе се да го поемете. Колата е V6T-81K.

— Тук „Брейвс едно“ — веднага отговори по радиостанцията. — Виждаме го съвсем ясно. Поемаме го, той е наш.

След това:

— „Брейвс три“ на линия на втората пресечка. Чакаме го.

— Ще бъде там след десетина секунди. Насочва се надолу по улицата. Прави десен завой.

Заговорих спокойно на Махони:

— Искам аз да го заловя, Нед.

Той гледаше през предното стъкло. Не ми отговори.

Наблюдавах поршето, което се носеше с нормална скорост към следващата пресечка. Колата намали преди завоя. *И тогава Брендан Коноли изненадващо даде газ. Побягна!*

— О, мамка му! — изруга Махони и хвърли ябълката.

Едно съобщение се получи по УКВ честотата:

— Заподозреният се насочва на югоизток. Сигурно ни е забелязал!

Подкарах нашата кола с пълна скорост в посоката, в която бе изчезнало поршето. Успях да вдигна сто километра със седана по тясната извита уличка, от двете страни, на която се издигаха високите порти на богаташките къщи. Все още не виждах сребристото порше отпред.

— Насочвам се на изток — казах в радиостанцията. — Смятам, че се опитва да излезе на главното шосе. — Не знаех какво друго да направя. Минах покрай няколко коли, които се движеха срещу мен по тихата улица. Двама от шофьорите натиснаха клаксоните си. Карах с около сто и двайсет километра в час в жилищен район.

— Виждам го! — извика Махони.

Настъпих силно педала на газта. Най-после ми провървя. Мярнах един син седан да приближава поршето откъм изток. Беше „Брейвс две“. Сега Брендан Коноли беше притиснат от две страни. Въпросът беше дали ще се предаде.

Внезапно поршето изхвърча от дясната страна на пътя и връхлетя в храсталака. Колата се наклони напред, сетне изчезна надолу по стръмния склон.

Не намалих до последната секунда, после ударих рязко спирачките. Гумите изсвистяха и автомобилът се понесе към склона.

— Мили боже! — извика Махони.

— Мислех, че си от ОСЗ — промърморих.

— Добре, партньоре — засмя се той. — Да вървим да заловим лошото момче!

Подкарах седана през храстите и се озовах върху стръмен хълм, осеян със скали и дървета. Тогава видях между клоните как поршето се удари в един дъб и се наклони настрана. Колата продължи да се плъзга още петнайсетина метра и накрая спря.

Сфинкса беше свършен.

Да отидем да заловим лошото момче!

И двамата с Махони искахме да хванем Сфинкса, но за мен това беше личен въпрос. Оставих седана да измине по инерция още петдесетина метра, после набих спирачки. С Махони изскочихме навън и едва не се хлъзнахме надолу по стръмния кален склон.

— Побъркан кучи син! — изкрещя Нед, докато се препъвахме.

— Какъв избор имаше той? Трябваше да бяга.

— Имах предвид теб. Луд ли си, що за шофиране!

Видяхме как Брендан Коноли се измъква със залитане от смачканото порше. Държеше малък пистолет, насочен към нас. Стреля два пъти. Не беше добър стрелец, но куршумите бяха истински.

— Кучи син! — Махони гръмна в поршето само за да докаже на Коноли, че ако искаме, можем да го убием. После извика: — Хвърли оръжието!

Брендан хукна надолу по хълма, но постоянно се препъваше. Ние продължихме да го преследваме, докато приближихме на трийсетина метра от него.

— Остави на мен — казах.

Коноли погледна към нас. Виждах, че е уморен и уплашен. Краката му се преплитаха. Може и да е ходел редовно на фитнес, но не беше готов за подобно преследване.

— Върни се! Ще стрелям! — извика той почти в лицето ми.

Ударих го. Все едно трактор блъсна лека кола — Коноли рухна на земята и се претърколи. Останах прав, дори не се олюлях. Това беше добрата част от операцията ни. Почти компенсира някои наши пропуски и издънки.

Тогава Коноли направи най-голямата си грешка — изправи се.

В следващия миг се хвърлих върху него. Исках да смажа това копеле. *Той беше продал собствената си съпруга — майката на децата си.*

Забих един силен прав в носа му — идеално кроше. Вероятно го счупих, съдейки по изхрущяването. Той се свлече на колене, но отново се изправи. Бивш колежански атлет, но настоящ задник.

Носът му плувна в кръв. Добра работа. Забих ъперкът в корема му и толкова ми хареса, че повторих изпълнението. После го подпрях с един бърз откъм едната скула. Ставах все по-силен.

Сграбчих го за гръкляна и Коноли простена. Замахнах широко с ръка и го цапардосах в брадичката. Сините очи на Брендан Коноли се подбелиха. Светлината изчезна от тях и той се свлече в калта. Остана там, където беше и мястото му.

— Така ли действат във вашингтонската полиция? — чух зад гърба си Махони, който бе застанал горе на хълма.

Вдигнах глава към него.

— Точно така действат, Нати Бъмпо^[1]. Надявам се, че си си взел бележка.

[1] Герой от романите на Фенимор Купър. — Б.пр. ↑

Следващите две седмици бяха смущаващо спокойни. Разбрах, че съм прехвърлен в щабквартирата във Вашингтон като заместник-директор на Отдела по разследвания под прякото ръководство на директор Бърнс. Бях захапал „тлъстия кокал“, така ме уверяваха всички. Но на мен чиновническата работа не ми беше по вкуса. Това, което исках, беше Вълка. Трябваше да действам. Не бях постъпил в Бюрото, за да се превърна в книжен плъх в Хувър Билдинг.

Дадох ми една седмица отпуска и с Нана и децата навсякъде ходехме заедно. Макар че в къщата се усещаше голямо напрежение. Чакахме вести от Кристин Джонсън. Всеки път, щом погледнех към Алекс, сърцето ми се свиваше. Щом го вземах в прегръдките си или го завивах в леглото, си мислех, че може би скоро ще ме напусне. Не можех да позволя това да се случи, но адвокатът ми ме посъветва да свикна с мисълта.

През седмицата, когато бях в отпуск, директорът поиска да се срещне с мен в кабинета си. Отбих се, след като оставих децата в училище. Тони Удс, помощникът на Бърнс, изглеждаше доволен да ме види.

— В момента си нещо като герой. Наслаждавай се на славата си, няма да трае дълго — заяви ми той. Както винаги, говореше като възпитаник на „Айви Лийг“^[1].

— Съвсем точно описание на работата ми, млади човече.

Запитах се до каква степен Рон Бърнс споделяше плановете си със своя помощник и какво си бе наумил тази сутрин. Искаше ми се да поразпитам Тони за работата, която ми бяха предложили. Но не го направих. Реших, че и бездруго нямаше да ми каже нищо.

Върху масата в директорския кабинет ме очакваха кафе и сладки, но самият директор не беше там. Беше малко след осем. Зачудих се дали е дошъл на работа. Трудно ми беше да си представя, че Бърнс води и друг живот извън службата, макар да знаех, че имаше съпруга и четири деца. Те живееха във Вирджиния, на около час път от Вашингтон.

Най-после Бърнс се появи на прага, облечен в синя риза, с вратовръзка и навити до лактите ръкави. Е, сега знаех, че вече бе имал една среща, преди да се види с мен.

Той се усмихна и сякаш мигом прочете мислите ми.

— Всъщност имам два доста неприятни случая, по които би могъл да поработиш. Ала не те извиках за това, Алекс. Сипи си кафе, отпусни се, все пак си в отпуска.

Прекося стаята и се настани срещу мен.

— Разкажи ми как вървят нещата при теб. Липсва ли ти работата на детектив в отдел „Убийства“? Все още ли искаш да останеш в Бюрото? Ако желаеш, можеш да напуснеш. Във вашингтонската полиция ще те лапнат като топъл хляб.

— Хубаво е да чуя, че съм толкова желан. Колкото до Бюрото, какво мога да кажа? Ресурсите, с които разполага, са наистина смайващи. Тук има много добри, страхотни хора. Надявам се, че го знаеш.

— Знам го, аз съм любимец на персонала. Е, поне на по-голямата част. Но от друга страна — продължи той, — има и проблеми. Някои работи трябва да се подобрят. Искам да чуя какво мислиш.

— Бюрокрацията. Това е просто начин на живот, превърнала се е в емблема на ФБР. И страхът. В голяма степен той е политически и ограничава въображението на агентите. Те нямат възможност да покажат дори половината от това, на което са способни. Разбира се, подобни оплаквания важат за почти всяка друга работа.

— Дори и за твоята в полицията във Вашингтон?

— Не чак толкова. Защото доста често си позволявах да заобикалям бюрокрацията и разните други глупости, които ми се изпречваха на пътя.

— Добре. Продължавай да заобикаляш глупостите, Алекс — рече Бърнс. — Дори и ако са мои.

Усмигнах се.

— Това заповед ли е?

Бърнс кимна сериозно. Усещах, че е замислил нещо друго.

— Преди да дойда при теб, имах доста трудна среща. Гордън Нуни напуска Бюрото.

— Надявам се, че нямам нищо общо с това. — Поклатих глава. — Не познавам Нуни достатъчно добре, за да го съдя.

— Съжалявам, но ти наистина имаш общо с това. Обаче решението беше мое. Не обичам да прехвърлям отговорността на другите. Аз познавам Нуни достатъчно добре, за да го съдя. Той е бил информаторът на „Уошингтън Поуст“. Този кучи син го е правил от години. Алекс, мислех да те назнача на неговото място.

Смаях се.

— Никога досега не съм обучавал хора. Дори не завърших часовете си по ориентация.

— Но ти можеш да ги обучаваш.

Не бях сигурен в това.

— Вероятно... — отвърнах. — Но аз обичам работата на улицата, тя е в кръвта ми.

— Разбрах те, Алекс. Въпреки това искам да си в Хувър Билдинг. Ще променим нещата. Ще спечелим повече, отколкото ще изгубим. Ще работиш по големите случаи със Стейси Полак тук, в щабквартирата. Тя е една от най-добрите. Твърда, умна и някой ден може би ще ръководи това място.

— Мога да работя със Стейси — отбелязах, но не продължих.

Рон Бърнс ми подаде ръка и аз я поех.

— Няма да съжаляваш, работата ще бъде вълнуваща — увери ме той. — А това ми напомня за едно обещание, което направих. Тук има място за детектив Джон Сампсън и за всеки уличен полицай, който ти харесва. За всеки, който иска да спечелим.

Разтърсих ръката на Бърнс. Истината беше, че и аз исках да спечелим.

[1] „Бръшляновата лига“ (англ.) — наименование на осемте най-престижни университета в САЩ. — Б.р. ↑

109.

В понеделник сутринта бях в новия си офис на петия етаж в щабквартирата във Вашингтон. По-рано Тони Удс ме бе развел из сградата на нещо като опознавателен тур. Някои доста странни и забавни подробности ми направиха впечатление и сега не, можех да си ги избия от главата. Например в цялата сграда вратите бяха метални, с изключение на директорския етаж, където бяха от дърво. Странното беше, че дървените врати изглеждаха точно като металните. Добре дошли във ФБР.

Както и да е, трябваше да се запозная с доста неща и се надявах да свикна с кабинета си, който бе 3,5 на 4,5 метра, при това почти празен. Мебелировката имаше вид на взета назаем от Сметната палата: бюро, стол и шкаф за документи с голяма шифрована ключалка. На закачалката се кипреше черната ми бронезилетка и синьото найлоново яке за акции. Офисът гледаше към Пенсилвания Авеню, което беше доста ободряващо.

Малко след два следобед телефонът ми иззвъня, всъщност това беше първото обаждане в новия ми кабинет. Беше Тони Удс.

— Настани ли се? — попита той. — Нуждаеш ли се от нещо?

— Оправям се, Тони. Всичко е наред. Благодаря за любезността.

— Добре. Алекс, след около час ще напуснеш града. Получихме информация за Вълка в Бруклин. Стейси Полак ще дойде с теб, значи работата е дебела. Ще излетиш от Куонтико в петнайсет часа. Тази операция още не е приключила.

Обадих се вкъщи, събрах документацията за Вълка, грабнах пътната си чанта, която ми бяха казали да държа винаги готова в офиса си, и се запътих към гаража. Пет минути по-късно дойде и Стейси Полак.

Шофираше тя и за по-малко от половин час стигнахме до частното летище на Куонтико. По пътя Стейси ми разказа всичко за следата в Бруклин. Предполагаше се, че истинският Вълк е бил забелязан в Брайтън Бийч. Поне не се бяхме отказали да го търсим.

Един от черните хеликоптери „Бел“ беше зареден с гориво и ни очакваше. Дватама излязохме от седана и закрачихме към хеликоптера. Небето беше яркосиньо, осеяно с бели облачета.

— Хубав ден за катастрофа — засмя се Стейси.

Един изстрел проехтя откъм гората зад нас. Бях отметнал глава назад, смеейки се на шегата ѝ, когато видях как куршумът я улучи и бликна кръв. Съборих я на земята и я закрих с тялото си.

По пистата затичаха агенти. Един от тях стреля в посоката, откъдето бе проехтял изстрелът. Двама приближиха към нас, а останалите се юрнаха към гората. Лежах върху Стейси и се надявах да не е мъртва. Питам се дали куршумът не беше предназначен за мен.

Никога няма да заловиш Вълка, той ще те залови. Паша Сорокин ми го бе казал във Флорида. Сега предупреждението се сбъдваше.

Спешната оперативна среща, свикана през онази вечер в Хувър Билдинг, беше най-емоционалната от всички, на които съм бил свидетел досега в Бюрото. Стейси Полак беше жива, но състоянието ѝ продължаваше да е критично. Повечето агенти изпитваха огромно уважение към нея и не можеха да повярват, че тъкмо тя е била мишената. Дватама със Стейси бяхме на път за Ню Йорк, за да проверим сведенията за Вълка. Сега той беше главният заподозрян за стрелбата. Но дали му бяха помогнали? Дали имаше свой човек в Бюрото?

— Другата лоша новина е — каза Рон Бърнс на групата, събрала се през онази нощ, — че следата в Брайтън Бийч се оказа лъжлива. Вълка не е в Ню Йорк и очевидно напоследък не е бил там. Въпросите, на които трябва да си отговорим, са следните: Знае ли той, че го преследваме? И ако знае, откъде е научил? Дали един от нас му е казал? Обещавам ви, че няма да пощадим сили и ресурси, за да намерим отговорите.

След срещата аз бях от агентите, поканени в по-тесен кръг в заседателната зала на директора. Настроението на всички продължаваше да е унило, но в същото време примесено с гняв. Бърнс отново взе думата. Той изглеждаше силно разстроен от стрелбата по Стейси Полак.

— Когато казах, че ще унищожим онова руско копеле, не говорех празни приказки. Веднага сформирах един НВЦ отряд, който да го

преследва и залови. Сорокин каза, че Вълка ще ни нападне, и той го направи. Сега ние ще го погнем с всички ресурси, с които разполагаме.

Присъстващите закимаха в знак на одобрение. Бях чувал слухове за съществуването на НВЦ отряди в Бюрото, но не бях сигурен дали са истински или не. Знаех и какво означаваше съкращението: На Всяка Цена. Точно това имахме нужда да чуем в този момент: НВЦ.

Имах чувството, че всичко се развива твърде бързо, сякаш излизаше от контрол. Може би това беше най-точното определение: случаят излизаше от нашия контрол — Вълка владееше положението.

Две вечери по-късно ми позвъниха у дома. Беше три и петнайсет след полунощ.

— Дано да имаш добра причина — изръмжах в слушалката.

— Не е добра, Алекс. Адът се отрици. Това е война. — Обаждаше се Тони Удс и звучеше безкрайно уморен.

— Каква война? Кажи ми какво се е случило? — бързо се разсъних аз.

— Обадиха ми се от Тексас само преди няколко минути. Лорънс Липтън е мъртъв. Очистили са го в килията му.

— Как? Нали ние го охранявахме? — недоумявах аз.

— Двама агенти са убити заедно с него. Той го предсказа, нали?

Настана кратка тишина, след което Удс продължи с нисък глас:

— Алекс, те са се добрали и до семейството на Липтън. Всички са мъртви. Хората от ОСЗ пътуват към къщата ти, към тази на директора и дори на Махони. Всички, които са работили по този случай, се смятат за застрашени.

Това ме накара да скоча от леглото. Извадих своя глок от шкафчето, което държах заключено.

— Ще чакам момчетата от ОСЗ — казах на Удс, после забързах надолу по стълбите с пистолет в ръка.

Дали Вълка беше вече тук?

Няколко минути по-късно войната влезе в дома ми и въпреки че това бе един от отрядите на ОСЗ, не можеше да е по-страшно. Мама Нана стана и посрещна тежковъоръжените агенти на ФБР с гневен поглед и стиснати устни, но им предложи кафе. После двамата с нея отидохме да събудим децата колкото е възможно по-внимателно.

— Това не е правилно, Алекс. Не и в нашия дом — прошепна Нана, докато се качвахме горе при Деймън и Джени. — Все някъде трябва да се тегли чертата. Това е лошо.

— Знам, че е лошо. Просто всичко излезе извън контрол. Такъв е светът днес.

— И какво смяташ да правиш?

— В момента ще събудя децата, ще ги прегърна и целуна. И ще ги махна от тази къща за известно време.

— Освен за работата, мислиш ли и за себе си? — попита Нана, когато спряхме пред стаята на Деймън. Той вече беше буден и седеше в леглото.

— Татко?

Нед Махони приближи зад мен.

— Алекс, може ли само за секунда?

Какво правеше той тук, какво още се бе случило?, помислих си с тревога.

— Аз ще ги събудя и ще ги облека — каза Нана.

— Поговори с приятеля си.

С Махони се отдръпнахме встрани.

— Какво има, Нед? Не можеш ли да почакаш няколко минути?

— Копелетата нападнаха къщата на Бърнс, но всички са добре. Успяхме да стигнем навреме.

Втренчих се в очите му.

— А твоето семейство?

— Засега са в безопасност. Но трябва да го намерим и да го унищожим!

Кимнах.

— А сега ми позволи да приготвя децата.

Двайсет минути по-късно семейството ми бе съпроводено до очакващия го микробус. Те се качиха вътре като изплашени бегълци. Светът се превръщаше във военна зона — всеки град и село бяха потенциално бойно поле. Нито едно място не беше безопасно.

Малко преди да се кача в микробуса, зърнах фотограф, заел позиция на улицата срещу нашата къща. Явно снимаше евакуирането на семейството ми. Но защо?

Не бях сигурен откъде го разбрах, но изведнъж проумях със сигурност. Не беше от никакъв вестник. Усетих как в гърдите ми се надига гняв, примесен с отвращение: този човек работеше за адвокатката на Кристин.

111.

Следващите два дни щях да прекарам в Хънтсвил, Тексас — града, където се намираще федералният затвор, в който бе убит Лорънс Липтън, докато бе под специалната охрана на Федералното бюро. Никой там нямаше обяснение как са били унищожени Липтън и двамата агенти.

Това се бе случило през нощта. В неговата килия — нещо като малък апартамент, където е бил държан под охрана. Нито една от видеокамерите не бе записала посетители. Разпитите на служителите не навеждаха на никаква следа към евентуалния извършител. Костите на Липтън бяха натрошени. Замочит — отличителният знак на Червената мафия.

Същият метод бил използван миналото лято при убийството на италианския мафиот Агустино Палумбо. Според слуховете, палачът на Палумбо бил руски мафиот, вероятно Вълка. Престъплението било извършено в строго охранявания затвор във Флорънс, Колорадо.

На следващата сутрин пристигнах в Колорадо. Бях там, за да посетя един убиец — Кайл Крейг, който някога беше агент от ФБР и мой приятел. Кайл бе виновен за повече от десет убийства; той беше един от най-опасните психопати в историята. Аз го залових.

Срещнахме се в стаята за разпити в отделението за осъдените на смърт — в изолираното, строго охранявано крило на затвора. Кайл изглеждаше изненадващо добре. Последния път, когато го видях, беше болезнено слаб, с изпито и бледо лице, с дълбоки тъмни кръгове под очите. Сега бе напълнял с петнайсетина килограма, натрупал мускули. Запитах се какво бе дало надежда на Кайл да се върне енергично към живота?

— Изглежда, всички пътища водят към Флорънс^[1] — саркастично подхвърли той и се ухили, когато влязох в стаята. — Някои твои приятелчета от Бюрото едва вчера дойдоха тук. Или беше онзи ден? Спомняш ли си, че последния път, когато се видяхме, Алекс, ти ми заяви, че не ти пука какво мисля? От думите ти ме заболя.

Не казах точно това — рекох примирително, защото не исках да го ядосам. — Ти ме обвини, че се отнасям снизходително с теб, а това не ти харесвало. А аз ти отговорих: „На кого му пука вече какво ти харесва или не?“. Но ме интересува какво мислиш. Точно заради това съм тук.

Кайл отново се засмя и оголените му зъби смразиха кръвта ми.

— Ти винаги си ми бил любимец — заключи той.

— Очакваше ли ме?

— Не съвсем. Може би в някое друго време, в бъдещето.

— Имаш вид, сякаш кроиш големи планове. Явно кипиш от енергия.

— Какви планове бих могъл да имам?

— Обичайните велики самозаблуди — пъклени кроежи за убийства, изнасилване и клане на невинни.

— Наистина мразя, когато се правиш на психолог, Алекс. Не се справи много добре на това поприще и имаше защо.

— Знам това, Кайл — съгласих се аз. — Нито един от пациентите ми в „Саутийст“ нямаше пари да ми плаща. Трябваше да започна практика в Джорджтаун. Може би някой ден и това ще стане.

Той отново се засмя.

— И ти ми говориш за велики самозаблуди. Е, кажи сега защо си тук? Не, аз ще ти кажа: станала е ужасна съдебна грешка и аз съм свободен. А ти си вестителят на добрата новина.

— Има само една съдебна грешка и тя е, че не те екзекутираха, Кайл.

Очите му заблестяха. Все пак аз бях неговият любимец.

— Добре, след като ме очарова, ще ми кажеш ли какво искаш?

— Отлично знаеш защо съм тук, Кайл.

Той изръкопляска шумно с ръце.

— Замочит! Лудият руснак!

През следващия половин час разказах на Кайл всичко, което знаех за Вълка. Е, почти всичко. После хвърлих бомбата:

— Той се е срещнал с теб в нощта, когато е дошъл тук, за да убие Малкия Гюс — Палумбо. Ти ли организира убийството по негова поръчка? Някой го е направил.

Кайл се облегна назад с вид на човек, който пресмята възможностите си, но аз знаех, че вече е решил какво да прави. Той

винаги беше с крачка напред.

Накрая се приведе и ми даде знак да се приближа. Не се страхувах от Кайл, поне не физически — дори от допълнителните мускули, които бе натрупал.

— Ще го направя от обич и уважение към теб — рече той. — Наистина се срещнах с руснака миналото лято. Безмилостен тип, никаква съвест. Хареса ми. Дори поиграхме шах. Аз знам кой е той, приятелю. Може би ще успея да ти помогна.

[1] Алюзия с известната фраза „Всички пътища водят към Рим“.
— Б.пр. ↑

112.

Отне ми още един ден във Флорънс, докато успях да изкопча името от Кайл. А дали можех да му вярвам? Информацията му беше проверена няколко пъти във Вашингтон и Бюрото най-после се увери, че затворникът ни беше дал името на боса на Червената мафия. Лично аз имах съмнения, обаче нямахме никакви други отправни точки.

Може би Кайл се опитваше да ме провали или да дискредитира Бюрото. Или искаше да покаже колко е бил умен, с добри контакти, най-добрият от всички нас. Положението на въпросната персона правеше ареста доста спорен и рискован. Ако задържим този човек, а се окаже, че сме сгрешили, върху Бюрото за дълго време щеше да бъде лепнато срамно петно.

Затова изчакахме почти седмица. Отново проверихме информацията си и проведохме няколко разследвания. Заподозреният беше поставен под наблюдение.

След като се уверих, че сме се подсигурили достатъчно добре, се срещнахме с директора на ЦРУ в кабинета на Бърнс.

— Ние вярваме, че той е Вълка, Алекс — пристъпи направо към въпроса Рон. — Вероятно Крейг казва истината.

Томас Уиър от ЦРУ ми кимна.

— От известно време наблюдаваме заподозрения в Ню Йорк. Смятахме, че в Русия е бил от КГБ, но не разполагахме с достатъчно убедителни доказателства. Никога не сме подозирали, че е от Червената мафия, нито че е Вълка. Не и този мъж. Не и след като се имат предвид отношенията му с руското правителство.

Уиър замълча за миг, без да откъсва изпитателния си поглед от мен.

— Увеличихме нивото на аудио следенето, за да включва и апартамента, в който живее заподозреният в Манхатън. Узнахме, че организира ново покушение. Този път — върху Рон Бърнс.

Директорът ме погледна.

— Той не прощава и не забравя, Алекс. Нито пък аз.

— В такъв случай решено ли е да отидем в Ню Йорк и да го арестуваме?

Бърнс и Уиър кимнаха тържествено.

— Това трябва да е краят на историята — рече Рон. — Върви и залови Вълка. Донеси ми главата му.

113.

Това трябваше да бъде краят на историята. От устата на директора — в Божиите уши.

„Сенчъри“ беше прочута сграда с апартаменти в стил арт деко, намираща се в Сентръл Парк Уест, северно от Кълъмбъс Съркъл, в Ню Йорк. От десетилетия беше любима резиденция на преуспяващи актьори, художници и бизнесмени. Особено на онези, които бяха достатъчно скромни, за да делят територия със семейства от работническата класа, от години минаващи покрай апартаментите им.

Пристигнахме пред сградата в четири часа сутринта. Момчетата от ОСЗ мигновено блокираха трите главни входа откъм Сентръл Парк, Шестдесет и втора и Шестдесет и трета улица. Това беше най-големият арест, в който участвах, и определено най-усложненият: в операцията се включиха части от нюйоркската полиция, ФБР, ЦРУ и Сикрет Сървис. Щяхме да заловим най-важния руснак — шефа на търговското им представителство в Ню Йорк. Самият той уважаван бизнесмен и — както се предполагаше — въвн от всякакво подозрение. Ако бъркахме, последиците щяха да бъдат жестоки. Но бихме ли могли да сгрешим? Не и този път.

Изминалата седмица прекарах в „Сенчъри“ заедно с партньора си. Нед Махони беше трудолюбив, честен и безкомпромисен. Шефът на ОСЗ бе гостувал в дома ми и дори премина през теста на Нана, най-вече защото бе израснал на улиците във Вашингтон.

Двамата с Нед и още десетина агенти се изкачвахме по стълбите към мястото, където бяха разположени мезонетите — апартаментът на заподозрения се намираше на двадесет и първия и двадесет и втория етаж. Той беше влиятелен и богат. Ползваше се с добра репутация на Уолстрийт и в банковите среди. Той ли беше Вълка? Ако беше така, защо никога досега не се бяхме натъквали на името му? Толкова ли беше предпазлив?

— Ще се радвам, когато всичко това свърши — промърмори Махони, който изкачваше стълбите, без дори да се задъха.

— Как можахме да се озовем в подобна ситуация? — попитах го.
— Тук има твърде много хора.

— Навсякъде е намесена политиката. По-добре свиквай с това. Светът живее с нея. Прекалено много костюмари и недостатъчно бачкатори.

Най-после стигнахме до двайсет и първия етаж. Нед, аз и още четирима агенти спряхме на площадката. Останалите продължиха към двадесет и втория. Изчакахме ги да заемат позиция. Това беше краят. Надявах се да е така. Дали истинският Вълк се намираше на единия от тези етажи?

Чух настоятелен глас в слушалките:

— Заподозреният излиза през прозореца! Мъж по бельо скача от кулата! Исусе Христе! В момента се намира на площадката между двете кули. На покрива е. Бяга.

Двамата с Махони разбрахме какво се бе случило и хукнахме надолу. „Сенчъри“ имаше две кули, които се издигаха от двадесетия етаж. Свързваше ги широк покрив.

Изскочихме на покрива и тутакси съзряхме бос мъж по бельо. Той беше як и плещест, плешив, с брада. Обърна се и стреля по нас с пистолет. Това ли беше Вълка? Плешив, як и широкоплещест? Възможно ли беше този мъж да е босът на мафията?

Той стреля по Махони!

Стреля по мен!

Паднахме като покосени — улучи ни право в гърдите! Адски болеше! Дъхът ми секна. Добре че носехме бронезжилетки.

За разлика от мъжа по бельо.

Махони го простреля в коляното; моят първи изстрел го улучи в дебелия корем. Виейки, той се свлече сред бликналата кръв.

Изтичахме към Андрей Прокопиев. Нед изрита пистолета му.

— Арестуван си! — изкрещя той в лицето на ранения руснак. — Знаем кой си.

Между двете кули на „Сенчъри“ се появи хеликоптер. Някаква жена пицеше от прозорците няколко етажа над нас. Хеликоптерът се приземяваше! Какво, по дяволите, беше това?

Мъж изскочи от прозореца на кулата и се приземи върху покрива.

После още един. Приличаха на професионални убийци. Бодигардове ли бяха?

Действаха светкавично и щом докоснаха покрива, откриха яростна стрелба. Момчетата от ОСЗ отвърнаха на огъня. Зазвуча канонада. Двамата бандити бяха улучени и повалени. Никой от тях не се изправи. Хората ни от ОСЗ си разбираха от работата.

Хеликоптерът кацна върху покрива. Не беше нито новинарски, нито полицейски. Дали беше дошъл, за да вземе Вълка и да го отведе? От машината се разнесоха изстрели. Махони и аз стреляхме по кабината на пилота. Последва нова яростна канонада. Сетне стрелбата от хеликоптера спря изведнъж.

За няколко секунди единственият звук, който се чуваше наоколо, беше злоещото бръмчене на витлата.

— Чисто е! — най-сетне извика един от нашите агенти. — Всички в хеликоптера са мъртви!

— Арестуван си! — изкрещя отново Махони на руснака по бельо. — Ти си Вълка. Ти си нападнал дома на директора, семейството му!

Но аз имах наум нещо друго. Наведох се към мъжа и прошепнах в ухото му:

— *Кайл Крейг* е виновен за това. — Искан да знае и може би някой ден да си отмъсти на Кайл.

Вероятно със *замочит*.

Надявах се това наистина да е краят. Всички се надявахме. Същата сутрин Нед Махони отлетя за Куонтико, но аз прекарах деня в щабквартирата на ФБР в Долен Манхатън. Руското правителство разпрати протестни ноти навсякъде, където можеше, но Андрей Прокопиев остана задържан. Офисите на ФБР гъмжаха от правителствени чиновници от Министерството на външните работи. Дори няколко фирми от Уолстрийт протестираха срещу ареста. Не ми бе позволено отново да говоря с руснака. На него му предстоеше операция, но животът му не бе в опасност. Беше разпитван, но не от мен.

Към четири следобед Бърнс най-после ми позвъни в офиса, който временно заемах в Ню Йорк.

— Алекс, искам да се върнеш във Вашингтон — започна той без предисловия. — Полетът ти е уреден, очаквам те тук. — Това беше всичко, което ми каза.

Бърнс затвори, така че нямах възможност да му задам никакви въпроси. Беше очевидно, че няма и желание за това.

Около седем и половина пристигнах в Хувър Билдинг и ми беше казано да отида в залата за конференции на СИОЦ на петия етаж. Там ме очаквали. Но явно са бързали, защото срещата вече бе започнала. Рон Бърнс седеше пред дългата маса, което не беше добър знак. Всички изглеждаха напрегнати и уморени.

— Позволете ми да информирам Алекс за последното развитие на нещата — рече Бърнс, когато влетях. — Седни и си поеми дъх. Има малка изненада. Никой от нас не е особено щастлив, ти също няма да бъдеш.

Поклатих глава и стомахът ми се присви. Никак не харесвах малките изненади, достатъчно се бях напатил от тях.

— Руснаците за разнообразие решиха да ни сътрудничат — продължи Рон. — Те не отричат, че Андрей Прокопиев е свързан с Червената мафия. Наистина е така. От известно време самите те го наблюдавали. Надявали се да го използват, за да разбият

контрабандата, идваща от Москва. Но... — Бърнс млъкна за миг, сякаш за да изпълне още повече нервите ми. — Но руснаците ни съобщиха, че Прокопиев не е мъжът, когото търсим. Сигурни са в това.

Почувствах се като смазан, не можех да помръдна.

Бърнс поклати глава и продължи:

— Те знаят как изглежда Вълка. В крайна сметка е бил в КГБ. Именно истинският Вълк е нагласил всичко, за да повярваме, че той е Прокопиев. Андрей Прокопиев е един от съперниците му в Червената мафия.

— Борят се кой да бъде руският кръстник ли?

— *Руски или всякакъв друг...*

Стиснах устни и поех дълбоко дъх.

— Знаят ли руснаците кой е истинският Вълк? Бърнс присви очи.

— Дори и да го знаят, няма да ни кажат. Поне засега. Може би те също се боят от него.

115.

Късно същата нощ седнах зад пианото на верандата. В главата ми се въртяха стихове от една поема на Били Колинс. Казваше се „Блус“. Тя ме вдъхнови толкова много, че съчиних мелодия към нея.

Изгубихме двубоя с Вълка. Често се случва в полицейската работа, ала никой не иска да си го признае. Загубата не беше съвсем пълна, тъй като спасихме няколко човешки живота. Открихме Елизабет Коноли и още двама души; Брендан Коноли беше в затвора. Заловихме Андрей Прокопиев. Ала, изглежда, изгубихме следите на най-големия бандит — поне засега. Вълка все още беше на свобода. Кръстникът можеше да прави каквото си пожелае, а това не вещаеше добро никому.

На следващата сутрин се прибрах рано от работа, за да посрещна Джамила Хюз, чийто самолет щеше да кацне на националното летище „Рейгън“. Както обикновено, докато я чаках, сърцето ми прескачаше от вълнение. Нямах търпение да видя Джам. Нана и децата бяха настояли да дойдат с мен на аерогарата. Малка проява на семейна солидарност.

Аерогарата беше пълна с хора, но наоколо изглеждаше сравнително тихо и спокойно, което навярно се дължеше на високите тавани. Семейството ми и аз стояхме на изхода на терминал А, близо до гишето за проверка. Видях Джам, децата също я зърнаха и започнаха да ме побутват. Тя беше облечена в черно от главата до петите и изглеждаше по-красива от всякога.

— Тя е адски готина — въздъхна Джени и ме докосна по ръката.
— Знаеш го, нали, татко?

— Наистина е хубава — съгласих се аз и вперих поглед в дъщеря си. — Освен това е умна. Е, не и по отношение на мъжете, поне досега.

— Ние наистина я харесваме — продължи Джени.

— Вярваш ли ни?

— Вярвам ви. Аз също я харесвам.

— Но обичаш ли я? — настояваше дъщеря ми с обичайния си невинен тон.

Не отвърнах нищо. Този отговор беше само за Джам и мен.

— Е, обичаш ли я? — включи се и Нана.

Замълчах и Нана поклати глава укорително.

— Какво мислите вие, момчета? — извърнах се аз към Деймън и малкия Алекс. Голямото момче запляска с ръчички и се усмихна и този отговор ми бе достатъчен.

— Тя наистина е страхотна — ухили се Деймън, който винаги оглупяваше малко в присъствието на Джамила.

Запътих се към нея, но за миг погледнах назад към семейството си — видях ги как се усмихват доволно. Но в гърлото ми сякаш бе заседнала буца. Не знаех защо. Чувствах се замаян, коленете ми омекваха...

— Не мога да повярвам, че сте дошли всички — промълви Джамила, когато се озова в прегръдките ми. — Това ме прави щастлива. Господи, струва ми се, че ще се разплача! Въпреки че съм твърд детектив от отдел „Убийства“. А ти добре ли си? Не, не си добре. Виждам, че не си.

— О, вече се чувствам отлично. — Държах я здраво, сетне я вдигнах във въздуха и я завъртях около себе си.

За миг и двамата притихнахме.

— Ще се борим за малкия Алекс — заяви тя.

— Разбира се — уверих я. После казах нещо, което никога досега не бях казвал на Джамила, макар че много пъти ми се е искало. — Обичам те — прошепнах.

— Аз също те обичам — промълви и тя. — Повече, отколкото можеш да си представиш.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ. Попих я с целувка.

В този миг видях един фотограф да ни снима.

Същият, който беше пред къщата в деня, когато евакуирахме семейството ми.

Същият, когото бе наела адвокатката на Кристин.

Дали бе успял да заснеме сълзата на Джамила?

Те дойдоха в къщата на Пета улица седмица след като Джамила се върна в Калифорния.

Отново те.

И настъпи най-тъжният ден в живота ми. Кристин беше тук заедно с адвокатката си и определения от закона попечител на малкия Алекс от Социалната служба за закрила на децата. Служителката носеше около врата си верижка, на която висеше табелка с името ѝ, и тъкмо нейното присъствие ме притесняваше най-много. Децата ми бяха отгледани с толкова много любов и внимание, никога не бяха малтретирани, нито пренебрегвани. Нямаше нужда от намесата на Социалната служба за закрила на децата. Джилда Харанзо се бе явила в съда и бе извоювала да се дадат на Кристин временни права на попечителство върху малкия Алекс. Беше спечелила с твърдението, че чрез професията си съм застрашавал живота на децата си. Нямах сили да понеса тази ирония на съдбата. Опитвах се да бъда полицай, каквото хората си го представяха, а какво получих в замяна?

Но знаех как трябва да се държа — заради малкия Алекс. Щях да потисна гнева си и да се съсредоточа върху това, което беше най-доброто за него. Щях да им окажа съдействие, докато им предавах най-малкия си син. Доколкото ми беше по силите, нямаше да позволя нещо да изплаши или разстрои момчето. Дори бях съставил за Кристин дълъг списък с всички неща, които Алекс обичаше.

Но Алекс явно не бе съгласен да сътрудничи. Той изтича зад краката ми и се скри от Кристин и адвокатката. Аз се обърнах и нежно го погалих по главата. Синът ми целият трепереше от гняв.

— Може би трябва да помогнеш на Кристин да заведе малкия Алекс в колата — обади се Джилда Харанзо. — Направи го, ако обичаш.

Наведох се и нежно обвих ръце около Голямото момче. После Нана, Деймън и Джени коленичиха до него за прегръдка.

— Всички те обичаме, Алекс. Ще ти идваме на гости и ти ще дойдеш да ни видиш. Не се плаши.

Нана подаде на момчето любимата му книжка — „Свирка за Уили“^[1]. Джени му връчи протритата от гушкане плюшена крава Му. Деймън прегърна брат си, а сълзите се стичаха по страните му.

— Довечера ще ти се обадя. Ще си поговорим с теб и с Му — прошепнах и целунах скъпото малко личице на сина си. Усетих забързаното тупкане на сърчицето му. — Ще ти се обаждам всяка вечер. Завинаги и след това, мое сладко момче.

И малкият Алекс каза:

— Завинаги, татко.

След това отведеха моя син.

[1] Детска книжка за домашно обучение от Езра Кийтс, с много красиви и забавни илюстрации, издадена за пръв път през 1964 г. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ ВЪЛЦИТЕ

В девет часа сутринта Паша Сорокин трябваше да се яви в съдебната зала в Маями. Камионетката, в която го караха, бе ескортирана от шест коли на федералния затвор. До последния момент преди потеглянето никой от шофьорите не знаеше маршрута.

Нападението стана на един светофар, преди колите да излязат на магистралата за Флорида. Те атакуваха с автомати и гранатомети, които за по-малко от минута взривиха ескортиращите коли. Наоколо се посипаха останки от тела и димящ метал.

Черната камионетка, в която пътуваше Паша Сорокин, беше мигновено заобиколена от шестима мъже в черни дрехи, без маски. Вратите на колата се разтвориха и полицейската охрана бе избита за секунди.

Един висок и мускулест мъж се отправи към отворените врати и надникна вътре. Усмихна се игриво, сякаш в затворническата камионетка се намираше малко дете.

— Паша — рече Вълка, — научих, че си решил да ме предадеш. Така ми съобщиха моите източници, моите много добри и невероятно щедро заплатени източници. Кажи ми, вярно ли е?

— Не е вярно — избъбри Паша, който се бе свил от страх на средната седалка в камионетката. Беше облечен в оранжеви затворнически дрехи, а китките и глезените му бяха оковани с вериги. От флоридския му тен нямаше и следа.

— Може би не е, а може и да е — закима замислено Вълка.

После изстреля от упор една граната в Паша. Нямаше как да пропусне целта.

— *Замочить* — рече той и се засмя. — В наши дни човек никога не е прекалено внимателен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.